William Gibson

LUMINA VIRTUALĂ

SF

NEMIRA

Nautilus

William Gibson

LUMINĂ VIRTUALĂ

Ficţiunea inteligentă şi spirituală a lui Gibson a depăşit de mult graniţele genului SF. Cărţile sale descriu un viitor care deja există. (William Hauptmann)

Dacă Raymond Chandler ar fi fost răpit de nişte extraterestre sexy care l-ar fi obligat să participe la un rodeo cibernetic pe faţa nevăzută a Lunii, ar fi scris probabil un roman ca "Lumină virtuală". (Tom Robbins)

"Lumină virtuală" este o carte fascinantă, un adevărat laborator literar al viitorului. (Douglas Coupland)

SF

William Gibson este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori americani de science-fiction. Din 1968 trăiește în Canada, la Vancouver, un oraș puternic influențat de expansiunea comercială a Japoniei, fapt care explică într-o oarecare măsură temele și personajele scrierilor sale. *Neuromancer* (1984; trad. rom. „Neuromantul", 1994) a consacrat definitiv subgenul *cyberpunk*, pe care Gibson l-a investit cu o valoare reală.

„Neuromantul" a câștigat aproape tot ceea ce-și poate dori un autor de sf: Hugo, Nebula și Philip K. Dick Award. Următoarele două romane, *Count Zero* (1986) și *Mona Lisa Overdrive* (1988) alcătuiesc, împreună cu „Neuromantul", prima și cea mai celebră serie cyberpunk din istoria genului. „Lumină virtuală" (1993) se înscrie, cu succes, în aceeași categorie.

William Gibson

LUMINĂ VIRTUALĂ

TRADUCERE DE MIRCEA ȘTEFANCU

NEMIRA
1995

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: TUDOR POPA

© William Gibson, 1993
VIRTUAL LIGHT

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-096-9

Lui Gary Gaetano Bandiera,
mare fante, prietenul nostru

1.

Luminoasele trupuri gigantice

CURIERUL își apasă fruntea pe fereastra din straturi de sticlă, argon și plastic ultrarezistent. Privește cum trece pe deasupra orașului o navă de război, ca o viespe ucigașă, cu moartea atârnată sub torace într-o păstaie neagră și netedă.

Câteva ore mai devreme, într-un cartier din nord căzuseră rachete; șaptezeci și trei de morți, act criminal încă nerevendicat. Aici însă, ziguratele îmbrăcate în oglinzi de pe Lázaro Cárdenas, își înșiruie unul după altul luminoasele trupuri gigantice abătând ploaia de vise a nopții către *avenidas*-urile în așteptare – afacerile obișnuite, lumea fără sfârșit.

Aerul de dincolo de ferestre înconjoară fiecare sursă de lumină cu un halou palid, o tentă gălbejită trecând pe nesimțite în tonuri maronii. Unduind dinspre gurile de canal, fulgi fini, uscați, de zăpadă fecală și-au făcut culcuș pe lentilele nopții.

Cu ochii închiși se concentrează asupra fâșâitului climatizorului. Își închipuie că se află în Tokio, cu cameră cu tot, într-o aripă nouă a vechiului Palat Imperial. Se vede pe sine însuși pe străzile din Chyoda-kû[1], pe sub înlănțuirile de suspine. Felinare roșii din hârtie pe o ulicioară.

Deschide ochii.

Mexico City este tot aici.

Cele opt sticle goale, miniaturi din plastic, stau aliniate cu grijă la marginea măsuței joase: vodcă japoneză, *Come Back Salmon*, cu nume și mai enervant decât gustul pe care-l lasă în gură.

[1] Centrul economic și politic al capitalei nipone (n. trad.).

Pe ecranul de deasupra consolei, *ptișka* îl așteaptă într-o friză alburie. Când acționează telecomanda, pometii înalți și ascuțiți se rotesc în spațiul dindărătul ochilor curierului. Băieții, perechile lor, apar invariabil venind din spate și poartă mănuși din piele neagră. Chipuri slave, trezindu-i amintiri nedorite din copilărie: duhoarea unui canal negru, scrâșnetul oțelului pe oțel sub un tren ce se leagănă pe șine, vechile tavane înalte ale unui apartament cu vedere spre un parc înghețat.

Douăzeci și opt de imagini periferice îi încadrează pe ruși în serioasa lor împerechere: zărește figuri comune pe platforma înnegrită de fum a unui feribot asiatic.

Deschide altă sticluță.

Acum *ptișka*, mișcându-și capetele ca niște mecanisme bine unse, își înghit perechile, băieții aroganți, preocupați numai de ei înșiși. Unghiurile de filmare amintesc ardoarea cinematografiei industriale sovietice.

Privirea îi cade asupra buletinului meteo local. Un front de presiune coborâtă traversează statul Kansas. Alături, o nefiresc de clară transmisie prin satelit musulmană reia la nesfârșit numele Domnului într-o caligrafie fractală.

Bea vodcă.

Se uită la televizor.

După miezul nopții, la intersecția dintre Liverpool și Florencia, curierul privește spre zona Rosa dindărătul unui dispozitiv elvețian pentru respirat, un Lada alb cu nanopori, ce-i încălzește bărbia proaspăt rasă.

Toate figurile care trec sunt mascate, cu gurile și nările ascunse în spatele filtrelor. Unele, în cinstea Zilei Morților, se aseamănă cu maxilarele împodobite cu mărgele argintii ale craniilor rânjite, din zahăr candel. Indiferent de forma măștilor, toți fabricanții au aceleași pretenții dubioase, pieziș liniștitoare, în legătură cu *viroizii*.

S-a gândit să scape de monotonie, poate chiar să descopere ceva cât de cât frumos sau interesant, dar aici nu-s decât fețe mascate, frica lui și luminile.

Un automobil american vechi, abia târându-se, dă colțul dinspre Avenida Chapultepec, cu stropi de gudron pulsându-i sub bara de protecție ce se bălăbăne, gata să se desprindă. O crustă

prăfuită din rășină de culoarea colei și cioburi de oglindă îl acoperă în întregime: la vedere a rămas numai parbrizul, negru și lucios, opac precum o pată de tuș, amintindu-i de păstaia mortală a navei de război. Simte cum frica începe să sporească, de nestăpânit, de neînțeles, absolută, împrejurul acestui spectru de carnaval, Cadillac-ul, relicvă consumatoare de benzină în roba ei fantomatică de mozaic argintiu, murdar. De ce i se îngăduie să-și adauge mizeria aerului și așa de nesuportat? Cine se află înăuntru, în spatele parbrizului negru?

Tremurând, îi urmărește trecerea.

– Mașina aia...

Se trezește că se apleacă înainte și se adresează, fără să se poată stăpâni, cefei late, maronii a șoferului, ale cărui urechi masive aduc oarecum cu toartele oalelor din lut oferite prin rețeaua comercială a hotelului.

– *El coche*[1], zice șoferul, care nu poartă mască și, întorcându-se, pare acum a-l observa pe curier pentru întâia oară.

Curierul mai vede o dată Cadillac-ul acoperit cu mozaic din cioburi de oglindă în rubiniul reflectat de laserul unui club de noapte, apoi nimic.

Șoferul îl privește fix.

Îi spune șoferului să-l ducă înapoi la hotel.

Se trezește dintr-un vis cu voci metalice, pe coridoarele boltite ale unui oarecare aeroport european, cu figuri depărtate, abia întrezărite, în mute ritualuri de rămas bun.

Întuneric. Fâșâitul climatizorului.

Atingerea cearșafurilor din bumbac. Telefonul de sub pernă. Zgomotul traficului, estompat de ferestrele umplute cu gaz. Toată încordarea și frica i-au dispărut. Își amintește de barul din curtea interioară. Chipuri. Muzică.

Simte cum îl cuprinde o liniște interioară, un echilibru rar întâlnit. Este singura pace pe care o cunoaște.

Da, ochelarii sunt aici, închiși, lângă telefon. Îi trage afară desfăcându-le brațele cu o plăcere vinovată, pe care continuă cumva să o resimtă de la Praga încoace.

---

[1] Tărăboanța (span., în original) (n. trad.).

O iubește de aproape un deceniu, deși nu se gândește la ea în asemenea termeni. Dar nu și-a mai cumpărat alt soft, iar ramele negre din plastic au început să-și piardă luciul. Eticheta de pe casetă este acum ilizibilă, tocită și albită de atingerile lui, noaptea. Prea multe încăperi asemănătoare.

A trecut mult timp de când o preferă cufundată în liniște. Nu-i mai inserează sunetele pasionate. S-a deprins să le pună în joc pe ale lui, șoptindu-i-le în timp ce grăbește printre titlurile greoaie și în sus, pe povârnișurile puternic denivelate, luminate de lună, ale unui loc ce nu-i nici Hollywood, nici Rio, ci o aproximare lejeră, digitală, a amândurora.

Ea îl așteaptă, întotdeauna, în casa albă din capătul drumului ce urcă prin canion. Lumânările. Vinul. Rochia din mărgele negre peste perfecțiunea cuminte a pielii sale, albeața aceea, mărgelele negre perfect mulate și reci ca pântecele unui șarpe, în sus, peste coapsa ei încordată.

Departe, sub cearșafuri din bumbac, mâinile lui umblă.

Mai târziu, în timp ce alunecă spre alt fel de somn, telefonul de sub pernă sună încet, o singură dată.

– Alo?

– Confirmarea rezervării dumneavoastră pentru San Francisco, spune cineva, o femeie sau un robot.

El apasă pe o clapă, înregistrând numărul zborului, urează noapte bună și închide ochii în lumina slabă ce se strecoară pe lângă marginile întunecate ale draperiilor.

Brațele ei albe îl cuprind. Blondă, pentru totdeauna.

Doarme.

2.

La drum cu Gunhead

SECURINT își spăla mașinile de intervenție după fiecare al treilea schimb. Foloseau detergentul ăla grozav, Colby; nu puteai lăsa să arate oricum douăzeci de straturi de lac date manual.

În seara de noiembrie în care Republica Dorinței pusese capăt carierei lui în serviciul de intervenții armate, Berry Rydell ajunsese la fața locului ceva mai devreme.

Îi plăcea cum mirosea înăuntru. Aveau chestia aia roz, pe care o puneau în soluția de spălat pentru a înlătura praful drumului, iar mirosul îi amintea de o slujbă pe care o avusese într-o vară la Knoxville, în ultimul an de școală. Se aranjau apartamente individuale în clădirea golită a vechiului Safeway, de pe Jefferson Davis. Arhitecții vroiau ca pereții din blocuri de zgură să fie șlefuiți într-un anume fel, dând la iveală griul și lăsând numai puțin din vopseaua Safeway originală, de culoare roz, în micile scobituri și fisuri din ziduri. Erau din Memphis și purtau costume negre și cămăși albe din bumbac. Cămășile îi costaseră, evident mai mult decât costumele, sau cel puțin tot atât cât ele, și nu purtau niciodată cravată și nici nu-și descheiau nasturele de sus. Rydell își imaginase că așa se îmbrăcau arhitecții: acum, când trăia în L.A.[1], știa că era adevărat. Îl auzise pe unul dintre ei explicându-i șefului de echipă că tot ceea ce făceau acolo reprezenta *etalarea integrității materialului, păstrată în timp.* Se gândise că era, probabil, vrăjeală, dar îi plăcuse cum suna; cam la fel era cu oamenii în vârstă la televizor.

[1] Los Angeles (n. trad.).

Dar de fapt însemna să dai jos cea mai mare parte a împuțitei ăleia de vopsea veche de pe mii și mii de metri pătrați de blocuri de zgură la fel de împuțite, cu un pulverizator cu cap oscilant fixat la capătul unui mâner lung, din oțel inoxidabil. Când credeai că șeful de echipă nu se uită, puteai să îndrepți pulverizatorul asupra altui puști, desfășurând o coadă de păun de zece metri, ca un curcubeu înțepător, și să-i șlefuiești ochelarii de protecție. Rydell și prietenii lui purtau cu toții asemenea chestii, australiene, în culori închise, ca să poți vedea pe unde trebuia să dai și pe unde nu. Trebuia să păstrezi distanța, totuși, pentru că de aproape pulverizatoarele puteau lua cromul de pe barele de protecție. Rydell și Buddy Crigger fuseseră amândoi concediați pentru asta, până la urmă, și atunci traversaseră de cealaltă parte a lui Jeff Davis, iar Rydell își terminase noaptea cu fata aia din Key West – prima oară când se culcase cu o femeie.

Acum, iată-l în Los Angeles, la volanul unui Hotspur Hussar cu șase roți, lăcuit manual în douăzeci de straturi. Hussar-ul era un Land Rover blindat care atingea două sute la oră pe drum drept – presupunând că găseai unul liber și aveai timp să accelerezi. Hernandez, șeful lui de tură, zicea că nu te puteai bizui pe englezi pentru a construi ceva mai mare decât o pălărie, dacă voiai ca lucrul să funcționeze când aveai nevoie de el; zicea că SecurInt ar fi trebuit să cumpere ceva israelian sau brazilian și că, oricum, nu era nevoie de Ralph Lauren pentru proiectarea unui tanc.

Rydell nu se pricepea la așa ceva, dar treaba asta cu vopsitoria era fără îndoială o exagerare. După el, vroiau probabil ca lumea să se ducă cu gândul la furgonetele alea mari, maronii, United Parcel, și în același timp sperau, poate, să le facă să semene cam cu ceea ce vezi prin bisericile episcopale: fără prea mult sclipici pe firmă. Ceva moderat.

Oamenii care munceau la spălatul mașinilor erau mai toți imigranți mongoli, sosiți de curând, care aveau probleme cu găsirea unei slujbe mai bune. În timp ce lucrau, cântau în felul ăla ciudat, gutural, iar lui îi plăcea să-i asculte. Nu reușea să-și dea seama cum făceau; aducea cu orăcăitul broțăceilor, dar ca și cum ar fi scos două sunete în același timp.

Acum lustruiau cu piele de bivol șirurile de butoni cromați de pe pragurile mașinii. Aceștia fuseseră prevăzuți pentru fixarea

plaselor metalice sub tensiune ce serveau la ținerea la distanță a mulțimii și erau cromați doar pentru aspect. Dubele din Knoxville erau electrificate, dar cu sistemul acela, cu picurare, care le menținea *umede*, ceea ce era mult mai neplăcut.

– Semnează aici, zise șeful de echipă, un puști negru, tăcut, pe nume Anderson.

Anderson era student la medicină, la zi, și arăta mereu ca și cum n-ar fi dormit de două nopți.

Rydell luă plăcuța și creionul optic și semnă formularul. Anderson îi dădu cheile.

– Ar trebui să te mai odihnești și tu, spuse Rydell.

Anderson râmji, palid. Rydell se duse la Gunhead și decuplă alarma.

Cineva scrisese așa înăuntru, „Gunhead", cu marker verde deasupra parbrizului. Numele prinsese, dar mai mult pentru că-i plăcuse lui Sublett. Sublett era texan, refugiat dintr-o tabără sinistră, de rulote, a unei videosecte. Zicea că maică-sa era gata să-i pună curu' la bătaie pentru biserică, indiferent despre ce-o fi fost vorba.

Sublett nu se prea înghesuia să discute despre asta, dar după câte își dăduse seama Rydell oamenii acolo trăiau cu ideea că video-ul era modalitatea preferată de comunicare a Domnului, ecranul însuși fiind un fel de rug arzând fără să se mistuie[1].

– *El* se ascunde în de-talii[2], spusese odată Sublett. Trebuie să-*L* cauți cu *luare aminte*.

Orice formă ar fi luat acest mod de adorare, era clar că Sublett înghițise mai multă televiziune decât oricare cunoștință a lui Rydell, mai ales filme vechi de pe canale care nu prezentau decât așa ceva. Sublett zicea că Gunhead era numele unui tanc-robot dintr-un film de groază. Hernandez era de părere că Sublett scrisese el însuși numele acolo. Sublett nega. Hernandez zicea să-l șteargă. Sublett nu-l băga în seamă. Rămăsese acolo; dar Rydell știa că Sublett avea prea mult respect față de legi pentru a săvârși vreun act de vandalism și, oricum, tușul marker-ului l-ar fi putut ucide.

---

[1] Aluzie la întâlnirea lui Moise cu Îngerul Domnului (Exod 3.2) (n. trad.).

[2] Joc de cuvinte: details = detalii; tails = reversul medaliei (n. trad.).

Sublett avea alergii rebele. Se șocase din cauza diferitelor tipuri de detergenți și solvenți, așa că nu-l puteai face cu nici un chip să intre vreodată în hala unde se spălau mașinile. Alergiile îl făcuseră sensibil și la lumină, așa că trebuia să poarte lentilele alea de contact, cu oglindă. Ceea ce, cu uniforma neagră a SecurInt-ului și cu părul lui blond deschis, îl făcea să semene cu un fel de robot ku-klux-klan-ist nazist. Care o cam putea încurca într-o dugheană prost aleasă de pe Sunset, să zicem, pe la trei dimineața, când nu-ți trebuie decât niște apă minerală sau Coca. Dar Rydell se bucura întotdeauna când îl avea în tură, pentru că era de departe cel mai nonviolent polițist particular pe care-l puteai găsi. Și probabil că nici măcar nu era nebun. Ceea ce, pentru Rydell constituia fără discuție o notă în plus. După cum îi plăcea atât de mult lui Hernandez să scoată în evidență, SoCal[1] avea reglementări mai stricte cu privire la cine putea sau nu să fie frizer.

Ca și Rydell, mulți dintre oamenii de intervenție de la SecurInt erau polițiști, de diferite specialități, unii dintre ei lucraseră chiar la DPLA[2], și dacă interdicția de a fi luate în misiune arme personale constituia un indiciu, atunci de la tovarășii lui de lucru era de așteptat să apară tot felul de fierătanii. În ușile de la camera personalului erau detectoare pentru metal și Hernandez avea de obicei sertarul plin cu pumnale, nunceacuri, cuțite-stilou, boxuri, stilete pentru carâmbi și tot ce mai semnalau detectoarele. Exact ca vinerea dimineața la un liceu din South Miami. Hernandez le înapoia totul la terminarea schimbului, dar când plecau în misiune, se presupunea că fac uz doar de glock-uri și de pușcoace.

Glock-urile erau armament standard de poliție, vechi de cel puțin douăzeci de ani, pe care SecurInt le cumpăra de la DP-urile care-și puteau permite să folosească muniția fără cartuș. Dacă lucrai ca la carte, trebuia să ții glock-urile în tecile lor din plastic, iar tecile, care se închideau cu arici, în rastelul central al dubei. Când răspundeai la un apel, scoteai un pistol, cu tot cu teacă, din rastel și ți-l prindeai de cureaua uniformei. Doar atunci puteai părăsi duba înarmat, când efectiv *interveneai*.

[1] California de Sud (n. trad.).

[2] Departamentul de poliție Los Angeles (n. trad.).

Pușcoacele nici măcar nu erau arme, în orice caz, nu din punct de vedere legal, dar o rafală de zece secunde de la mică distanță ar fi făcut chiseliță fața oricui. Erau dispozitive israeliene de intervenție în locuri aglomerate, cu aer comprimat, care trăgeau cu încărcături de cinci centimetri cubi de cauciuc reciclat. Păreau a fi rezultatul unei încrucișări forțate dintre o pușcă cu doape și un capsator industrial, doar că fuseseră făcute dintr-un plastic galben, strălucitor. Când apăsai pe trăgaci, bucățelele de cauciuc țâșneau în jet compact. Dacă ajungeai să te pricepi cum să le mânuiești, puteai să tragi și după colț; trebuia doar să le proiectezi pe o suprafață bine aleasă. De aproape, reușeau să taie în două o bucată de placaj când trăgeai o rafală destul de lungă, și lăsau urme serioase pe piele, de la treizeci de metri distanță. Teoretic, nu dădeai întotdeauna peste intruși înarmați, iar pușcociul era mult mai puțin probabil să-l vatăme pe client sau să-i producă stricăciuni proprietății. Dacă dădeai peste careva înarmat, aveai glock-ul. Cu toate că intrusul folosea probabil, fără să facă economie, o armă cu pat rabatabil... Dar asta nu făcea parte din teorie. Nu se prevăzuse în teorie nici că intrușii înarmați până în dinți erau de obicei drogați – prin urmare, inuman de iuți – și, totodată, psihopați.

În Knoxville se găseau droguri din belșug și din cauza lor Rydell fusese scos din poliție. Se strecurase într-un apartament unde un mecanic, pe nume Kenneth Turvey, își sechestrase prietena cu doi copii și cerea să vorbească cu președinta.

Turvey era slab, sfrijit, nu-și mai făcuse baie de o lună și avea tatuată pe piept *Cina cea de taină*. Era un tatuaj foarte proaspăt, încă nu-i căzuseră cojile. Printr-o peliculă de sânge uscat, Rydell putea vedea că Isus nu avea față. Și nici vreunul dintre apostoli.

– Fir-ar să fie, făcuse Turvey văzându-l pe Rydell. Eu chiar am de gând să vorbesc cu președinta.

Stătea turcește, în pielea goală, pe canapeaua prietenei lui. Avea în poală ceva ca o bucată de conductă înfășurată în bandă adezivă.

– Încercăm să luăm contact cu ea, pentru tine, îl anunțase Rydell. Ne pare rău că durează atât, dar trebuie să mergem ierarhic.

– Ce naiba, făcuse Turvey sfârșit, nu pricepe nimeni că sunt într-o misiune din partea lui Dumnezeu?

Nu părea din cale afară de supărat, doar obosit și pus pe treabă. Rydell o văzuse pe prietena lui prin ușa deschisă a singurului dormitor din apartament. Zăcea pe spate, pe dușumea, părea că are un picior rupt. Nu-i putea vedea fața. Unde erau copiii?

– Ce *este* chestia pe care o ai acolo? întrebase Rydell, arătând către obiectul din poala lui Turvey.

– E o armă, amenințase Turvey. Și de data asta trebuie să vorbesc cu președinta.

– N-am mai văzut o asemenea armă, recunoscuse Rydell. Cu ce trage?

– Conserve de grapefruit. Umplute cu ciment.

– Pe bune?

– Uite, și Turvey dusese obiectul la umăr.

Avea un fel de pat, foarte complicat alcătuit, un soi de trăgaci ca o pereche de pense chirurgicale și două tuburi flexibile. Rydell văzuse cum acestea din urmă coborau către o canistră așezată alături de canapea.

În genunchi pe covorul prăfuit, din poliester, al femeii, privise cum se rotește gura aceea de armă. Era destul de largă să poți băga pumnul în ea. Îl urmărise pe Turvey ochind, prin ușa deschisă a dormitorului, spre debara.

– Turvey, se trezise Rydell spunând, unde-s afurisiții ăia de *copii?*

Turvey mânuise arma slobozind o lovitură care făcu în ușa debaralei o gaură de mărimea unei cutii de suc de fructe. Copiii erau înăuntru. Probabil c-or fi țipat, deși Rydell nu-și aducea aminte să-i fi auzit. Ulterior, avocatul lui a susținut că Rydell fusese nu numai asurzit la faza respectivă, dar și proiectat într-o stare de catalepsie provocată sonic. Invenția lui Turvey era cu doar câțiva decibeli mai prejos decât un aruncător de grenade antitanc. Rydell însă nu-și amintea. Nu-și amintea nici cum îl împușcase pe Kenneth Turvey în cap și nici altceva până la trezirea în spital. Era acolo o femeie de la *Cops in Trouble*[1], care fusese emisiunea preferată a tatălui lui Rydell, dar aceasta zicea că nu putea propriu-zis

[1] Polițiști la ananghie (n. trad.).

să stea de vorbă cu el înainte ca el să-și vadă avocatul. Rydell îi spusese că nu avea așa ceva. Ea știa asta, dar urma să-l sune pe unul.

Rydell stătuse acolo gândindu-se de câte ori văzuse împreună cu tatăl lui *Cops in Trouble*.

– Despre ce fel de necazuri e vorba aici? întrebase el în cele din urmă.

Femeia abia dacă zâmbise.

– Oricum, Berry, probabil că va fi cazul.

El o privise pe furiș. Arăta destul de bine.

– Cum te cheamă?

– Karen Mendelsohn.

Nu părea să fie din Knoxville nici măcar din Memphis.

– De la *Cops in Trouble*?

– Da.

– Cu ce te ocupi la ei?

– Sunt avocat, spusese ea.

Rydell nu-și amintea să mai fi cunoscut vreunul până atunci, dar după aceea întâlnise o mulțime.

Indicatoarele de la bordul lui Gunhead erau simple ecrane cu cristale lichide, care se treziră la viață când Rydell introduse cheia de contact, tastă codul de securitate și rulă un program de verificare de rutină. Camerele de luat vederi de sub bara de protecție din spate erau preferatele lui; făceau gararea într-adevăr ușoară, vedea exact pe unde dădea înapoi. Legătura satelit cu Steaua Morții nu funcționa cât timp mașina se afla în hală, la spălat – prea mult oțel în construcție – dar era treaba lui Sublett să aibă grijă de asta, cu o pastilă acustică fixată în ureche.

În sala personalului, la SecurInt, fusese lipită o notă în care se anunța că politica actuală a companiei era să nu-i spui astfel, adică Steaua Morții; dar, cu toate astea, toți îi ziceau așa. Chiar și cei de la DPLA. Oficial, era Satelitul pentru Impunerea Legii în Regiune.

Cu ochii la ecranele indicatoarelor de bord, Rydell dădu atent înapoi, ieșind cu spatele din clădire. Cele două motoare ceramice gemene ale lui Gunhead erau încă destul de noi pentru a fi relativ

silențioase; Rydell auzea fâșâitul cauciucurilor pe betonul umed al pistei.

Sublett aștepta afară; ochii lui argintii oglindiră roșul luminilor de poziție când trecu pe lângă el. În spatele lui apunea soarele și culorile cerului erau mai grăitoare decât obișnuitul cocteil de aditivi. Făcu un pas înapoi când Rydell trecu prin dreptul lui, având grijă să nu fie cumva stropit de roți. Rydell avea și el grijă: n-avea chef să-l care iarăși pe texan la Cedars, în caz că i s-ar fi răzvrătit alergiile.

Rydell așteptă ca Sublett să-și tragă o pereche de mănuși chirurgicale de unică întrebuințare.

– Cum e? întrebă Sublett, urcând și așezându-se pe locul lui.

Închise portiera și începu să-și scoată mănușile, strecurându-le cu prudență într-o pungă închisă etanș.

– Să nu sară ceva pe tine, zise Rydell văzând cu câtă grijă trata Sublett mănușile.

– Dă-i drumu', râzi, îl îndemnă Sublett liniștit.

Scoase un pachet cu gumă de mestecat hipoalergică și extrase o bucată din capsula ei de protecție.

– Cum stă bătrânu' Gunhead?

Rydell cercetă ecranele, mulțumit.

– Nu prea nasol.

– Sper să nu fim nevoiți să intervenim la noapte în vreo afurisită de casă ermetică, zise Sublett mestecând.

Așa-numitele case ermetice se aflau pe lista neagră a lui Sublett. Spunea că aerul din ele era toxic. Rydell nu credea că asta avea vreo noimă, dar se săturase de asemenea dispute. Casele ermetice erau mai mari decât majoritatea caselor obișnuite, costau mai mult și Rydell era de părere că proprietarii lor plăteau o grămadă pentru a păstra aerul curat. Sublett susținea că oricine construia o casă ermetică era categoric paranoic, ținea permanent locul prea bine închis, ferecat, fără nici o circulație a aerului, așa că se ajungea la nedorita aia de toxicitate.

Dacă fuseseră case ermetice și în Knoxville, Rydell n-avea habar. El credea că erau ceva specific L.A.-ului. Sublett, care lucrase pentru SecurInt aproape doi ani, mai ales în patrulare de zi în Veneția, fusese prima persoană care îi vorbise lui Rydell despre ele. Când, în cele din urmă, Rydell răspunsese la apelul uneia, nu crezuse că un asemenea loc exista; ducea drept în jos, tot mai adânc,

pătrunzând în interiorul a ceva ce aducea, dar nu prea tare, cu o curățătorie chimică bombardată. Și era toată numai lambriuri din lemn, stuc alb, covoare turcești, picturi *mari*, pardoseală din ardezie, mobilă cum nu mai văzuse de când se știa. Fusese însă un apel fals: violență casnică, își dăduse seama Rydell. Probabil că soțul a lovit-o pe femeie, ea a apăsat pe buton, iar acum erau înțeleși că totul a fost doar o defecțiune a alarmei. Dar nu putea fi *doar* o defecțiune, pentru că apăsase cineva pe buton și nu răspunsese nimeni la apelul-parolă adresat după treizeci și opt de secunde. Probabil că ea încurcase telefoanele, se gândi Rydell. Era în patrulă cu „Marele George" Kechakmadze în noaptea aceea, iar georgianului (Tbilisi, nu Atlanta) nu-i plăcuse nici lui. „Uită-te la ăștia, sunt contribuabili, omule: nimeni nu sângerează, te-au dat afară cu un șut în cur, okay?" spusese Marele George după aceea. Rydell își mai amintea încă tensiunea din ochii femeii și reverul rochiei sale lungi și albe, mototolit la gât. Soțul, într-o ținută asortată, dar cu picioare groase și păroase și cu ochelari scumpi. Ceva era în neregulă acolo, dar ce anume, Rydell nu aflase niciodată. Nu mai mult decât faptul că nu avea să înțeleagă *niciodată* cum li se desfășura într-adevăr viața, care semăna cu tot ceea ce vedeai la televizor, fără să fie însă așa.

L.A. era plin de mistere când îl priveai astfel. Nu-i dădeai de capăt.

Ajunsese să-i placă să-l străbată, totuși, la volan. Nu când trebuia să ajungă undeva anume, ci atunci când pur și simplu se plimba cu Gunhead, era okay. Acum întoarse pe La Cienega și micul cursor verde de pe ecran urmă aceeași traiectorie.

– *Zona interzisă*, spuse Sublett. Herve Villechaize, Susan Tyrell, Marie-Pascal Elfman, Viva.

– Viva? întrebă Rydell. Viva ce?

– Viva. Actrița.

– Pe ăsta când l-au făcut?

– 1980.

– Încă nu mă născusem.

– La TV, timpul este întotdeauna *același*, Rydell.

– Omule, credeam că încerci să-ți depășești educația și tot restul.

Rydell coborî geamul să se uite mai bine la o roșcată care-l depășea într-un Daihatsu Sneaker roz, cu capota coborâtă.

– Oricum, pe ăsta nu l-am văzut.

Era exact ora înserării, când femeile la volan arătau, în Los Angeles, mai bine ca oricând. Medicul-șef al orașului încerca să scoată decapotabilele în afara legii; zicea că acestea contribuiau la creșterea ratei cancerului de piele.

– *Sfârșitul jocului*. Al Cliver, Moira Chen, George Eastman, Gordon Mitchell. 1985.

– Ei, făcu Rydell, aveam doi ani, dar nici pe ăsta nu l-am văzut.

Sublett nu spuse nimic. Lui Rydell îi păru rău pentru el; dar texanul, într-adevăr, nu știa nici o altă cale de a începe o discuție, iar ai lui, de-acasă, din tabăra de rulote, probabil că văzuseră toate filmele astea și chiar ceva pe deasupra.

– Ei, făcu Rydell, încercând să reia discuția, mă uitam aseară la filmul ăla vechi...

Sublett se învioră:

– Care din ele?

– 'Abar n-am, spuse Rydell. Tipul din L.A. tocmai o întâlnește pe fată. Apoi ridică receptorul la un telefon public, că sună. În toiul nopții. E un tip de la un siloz de rachete, de undeva, care știe că pe ale lor tocmai le-au lansat către ruși. Vrea să-l sune pe ta'său, sau pe fra'său, sau pe careva. Susține că sfârșitul lumii-i aproape. Apoi ăla care a răspuns la telefon vede cum se apropie soldații și-l împușcă. Pe cel de la telefon, vreau să zic.

Sublett închise ochii, parcurgându-și fișierele interne, cu amănunte.

– Da? Cum se termină?

– 'Abar n-am, mormăi Rydell. M-am culcat.

Sublett deschise ochii.

– *Cu* cine a fost?

– M-ai priceput.

Ochii goi, argintii, ai lui Sublett se căscară neîncrezători.

– Isuse, Berry, n-ar trebui să te *uiți* la tv, dacă tot nu ești atent.

Nu stătuse prea mult în spital, după ce-l împușcase pe Turvey; numai două zile. Avocatul lui, însuși Aaron Pursley, făcuse mare caz, cum că ar fi trebuit să-l țină mai mult, pentru a i se putea stabili corect amploarea șocului posttraumatic. Dar lui Rydell nu-i plăceau spitalele și, oricum, nu se simțea prea rău; doar că nu

reușea să-și amintească exact ce se întâmplase. Și o avea pe Karen Mendelsohn, care-l ajuta cu de toate, și pe noul lui reprezentant, Wellington Ma, care ținea legătura cu ceilalți de la *Cops in Trouble*, nici unul dintre ei însă la fel de drăguț cum era Karen, care avea părul lung, castaniu. Wellington Ma era chinez, locuia în Los Angeles și Karen zicea că tatăl lui făcuse parte din banda Big Circle – îl sfătuise însă pe Rydell să nu aducă vorba despre asta.

Cartea de vizită a lui Wellington Ma era o plăcuță dreptunghiulară din cuarț roz sintetic, pe care era gravat cu laser numele lui, „Agenția Ma-Mariano", o adresă de pe Beverly Boulevard și tot felul de numere și coduri e-mail[1]. Sosise prin GlobEx, în micul ei toc cenușiu din piele de antilopă, când Rydell încă se mai afla în spital.

– Cred că te-ai putea tăia în ea, remarcase Rydell.

– Te-ai putea, mulți s-au și tăiat, cu siguranță, spusese Karen. Iar dacă o pui în portvizit și te așezi, se face praf.

– Atunci, care-i *șpilul*?

– Trebuie să ai foarte mare *grijă* de ea. Alta nu mai capeți.

Rydell nu luase contact personal cu Wellington Ma, cel puțin un oarecare timp, dar Karen îi aducea o gentuță cu o pereche de căști și vizor cu antenă și Rydell putea sta de vorbă cu el, aflat în propriul lui birou din L.A. Era cel mai evoluat echipament de teleprezență pe care-l folosise Rydell vreodată și se vedea de parcă ai fi fost într-adevăr acolo. Putea privi pe fereastră spre locul unde se înălța o piramidă neregulată de culoarea vaselor de Noxzema. Îl întrebase pe Wellington Ma ce era aia, și Ma îi spusese că era vechiul Centru de Proiectare, dar că în prezent în el erau amenajate magazine care vindeau mărfuri cu preț redus, așa că Rydell s-ar fi putut duce acolo, după ce se stabilea în L.A., ceea ce urma să se întâmple în curând.

Prietena lui Turvey, Jenni-Rae Cline, se pregătea să înainteze o întreagă serie de acțiuni judiciare separate, complicat întrepătrunse, împotriva lui Rydell, a Departamentului, a orașului Knoxville și a companiei din Singapore proprietare a blocului în care se afla apartamentul ei. Cam douăzeci de milioane, în total.

[1] Poșta electronică, modalitate de corespondență prin intermediul rețelelor telefonice cu afișarea mesajelor pe un ecran de calculator (n. trad.).

Rydell, devenit polițist la ananghie, aflase ușurat că anume pentru cei ca el exista *Cops in Trouble*. Ei îl angajaseră pe Aaron Pursley pentru pornire și desigur că Rydell știa din emisiunea tv cine era *el*. Avea părul grizonat, ochii albaștri, nasul ascuțit de puteai despica surcele cu el; purta blugi, cizme Tony Lama și cămăși complet albe din dimie indiană, gen cowboy, cu încheietori Navajo, din argint. Era faimos și apăra polițiști ca Rydell de oameni ca prietena lui Turvey și avocatul *ei*.

Avocatul lui Jenni-Rae Cline pretindea că Rydell nu ar fi trebuit cu nici un chip să se afle în apartamentul ei, că îi periclitase în acest fel viața, a ei și a copiilor ei, și că-l ucisese pe domnul Turvey cu premeditare, domnul Turvey fiind descris ca un muncitor priceput, un tată iubitor pentru micuții Rambo și Kelly, un creștin născut din nou, convalescent în urma unei cure de dezintoxicare de Thiobuscalină-4[1] și unic susținător al familiei.

– Recuperare? o întrebase Rydell pe Karen în camera din clădirea adăpostind apartamentele personalului de conducere al aeroportului, când ea îi arătase fax-ul sosit de la avocatul lui Jenni-Rae.

– Se pare că fusese la o întrunire în ziua aia.

– Ce a *făcut* acolo? întrebase Rydell amintindu-și de *Cina cea de taină* din sânge proaspăt închegat.

– Potrivit martorilor *noștri*, a prizat în văzul lumii o linguriță din substanța lui preferată, a urcat la tribună făcând uz de forță și a slobozit un discurs furibund, de treizeci de minute, pe tema dresurilor președintei Millbank și a presupusei stări actuale a organelor ei genitale. După care s-a despuiat, s-a masturbat, dar nu a ejaculat, și a părăsit subsolul Bisericii Baptiste Dintâi.

– Isuse, făcuse Rydell. Și asta s-a petrecut la una din întrunirile alea ale drogaților, gen A.A.[2]?

– Da, și, aparent, prestația lui Turvey a declanșat o nefericită suită de recăderi. Vom trimite acolo o echipă de consilieri, desigur, să lucreze cu cei care se aflau la întrunire.

– Asta-i frumos, spusese Rydell.

– Sună bine la tribunal în cazul puțin probabil că vom ajunge vreodată acolo.

---

[1] Drog.

[2] Alcoolicul Anonim (n. trad.).

– El nu era în recuperare, exclamase Rydell. Nu-și revenise nici măcar de pe urma ultimei doze cu care-și înfundase nasul.

– Așa se pare. Dar era și membru al Supraviețuitorilor Adulți ai Satanismului, iar *ei* încep să se intereseze de povestea asta. De aceea și domnul Pursley și domnul Ma sunt de părere că mai bine am lua-o din loc, și asta repede, Berry. Tu și cu mine.

– Dar cu tribunalul cum rămâne?

– Ești suspendat de Departament, nu ai fost acuzat de nimic, până acum, iar pe avocatul tău îl cheamă Aaron-cu-doi-a Pursley. Ai *plecat* de aici, Berry.

– Spre L.A.?

– Numai și numai.

Rydell se uitase la ea gândindu-se la cum arăta Los Angeles la televizor.

– O să-mi placă?

– La început, spusese ea. La început, probabil că o să te placă el *pe tine. Eu* știu că te plac.

Și așa începuse el să se culce cu o avocată – una care mirosea ca un milion de dolari, vorbea urât, își băga nasul peste tot și purta lenjerie de la Milano, care se afla în Italia.

– *Pregătirea crimei.* Cyrinda Burdette, Gudrun Weaver, Dean Mitchell, Shinobu Sakamaki. 1997.

– Nu l-am văzut, zise Rydell sorbindu-și ultimii stropi de cappuccino-decofeinizat-dublu-concentrat dintre cuburile de gheață lăptoasă de pe fundul paharului din plastic al termosului.

– Mama a văzut-o pe Cyrinda Burdette. Pe promenada din Waco[1]. Are și un autograf al ei. Îl păstra la un loc cu rugăciunile și cu hologramа reverendului Wayne Fallon. Avea câte o rugăciune gata fabricată pentru orice chestie. Una pentru chirie, una ca s-o apere de SIDA, de TBC...

– Da? Și cum le folosea?

– Le ținea *deasupra* în *teancul* cu rugăciuni, explică Sublett și-și termină apa cvadruplu-distilată rămasă în sticla lunguiață, translucidă.

[1] Orășel din partea centrală a Texasului (n. trad.).

Așa ceva nu se vindea decât într-un singur loc în partea asta de pe Sunset, dar lui Rydell nu-i păsa; locul era situat alături de un café-bar cu servire și pentru acasă și puteau lăsa mașina în parcarea din colț. Tipul care avea grijă de parcare părea de fiecare dată bucuros să-i vadă.

– Cărțile de rugăciuni nu apără de nici o SIDA, zise Rydell. Vaccinează-te, ca toată lumea. Și vaccineaz-o și pe maică-ta.

Prin fereastra cu geamul coborât, Rydell văzu o troiță dedicată lui J.D. Shapely, lipită de zidul din beton care era tot ce mai rămăsese din clădirea ce se înălța cândva acolo. În West Hollywood se puteau vedea o mulțime. Cineva scrisese SHAPELY MUISTU' SUGEA PIXU', cu spray roz strălucitor, cu litere de un metru înălțime, iar alături desenase o imensă inimă roz. Dedesubt, lipite pe zid, erau vederi cu Shapely și poze ale unor oameni care trebuie să fi murit, numai Dumnezeu știe câte milioane muriseră. Pe caldarâm, la baza peretelui, erau flori veștejite, mucuri de lumânări, tot felul de lucruri. Vederile îi dădură lui Rydell fiori: făceau ca tipul să semene cu o combinație între Elvis și un fel de sfânt catolic sfrijit și cu ochii prea mari.

Se întoarse către Sublett:

– Omule, dacă încă nu *ți*-ai vaccinat curul până acum, nu te-alegi decât cu ignoranța drept mulțumire.

Sublett se făcu mic.

– Asta-i mai rău decât un vaccin *pe viu*, omule; asta-i o cu totul *altă* boală!

– Sigur că e, ziseRydell, dar nu pățești nimic. Și mai sunt încă din belșug și de-alea vechi, dând târcoale. Ar trebui să-l facă obligatoriu, după mine.

Sublett se cutremură.

– Reverendul Fallon ne tot spunea...

– Lasă-l naibii pe reverendul Fallon, zise Rydell, învârtind cheia în contact. Ticălosul ăla pur și simplu se umple de bani vânzând cărți de rugăciuni celor ca maică-ta. Ai știut tu oricum, că totul era un rahat, nu-i așa, altfel de ce-ai fi venit încoace?

Băgă în viteză și-l scoase pe Gunhead în traficul de pe Sunset. Un lucru bun, când conduceai un Hotspur Hussar, era că oamenii îți dădeau aproape întotdeauna voie să treci înaintea lor.

Sublett lăsa impresia că i se prăbușește capul între umerii înalți, ceea ce-i dădea aerul unui șoim neliniștit cu ochi de oțel.

– Nu-i *chiar așa* simplu. Eu așa am fostînvățat să *fiu*. Nu poa' să fie totul *rahat*, nu-i așa?

Rydell, aruncându-și privirile către el, se înduioșă.

– Nu, spuse, nu cred că trebuie să fie, neapărat, cu totul, numai că...

– Pe *tine* ce te-au învățat să fii, Berry?

Trebui ca Rydell să reflecteze.

– Republican, zise în cele din urmă.

Karen Mendelsohn îi apăruse lui Rydell ca un superlativ într-o întreagă suită de lucruri cu care simțea că se poate obișnui. Cum erau zborul la clasa întâi sau cartea de credit SoCal MexAmeri-Bank primită de la *Cops in Trouble*.

Prima dată când fusese cu ea, în apartamentele administrației de la aeroportul din Knoxville, neavând prezervativ la el, încercase să-i arate certificatele de vaccinare cerute de Departament, fără de care nu-ți puteai face asigurare. Pe ea pur și simplu o apucase râsul și-i spusese că nanotehnica germană va avea grijă de toate astea. Apoi îi arătase lui Rydell lucrul acela, prin capacul transparent al unui dispozitiv care semăna cu o minusculă oală sub presiune cu baterii. Rydell auzise despre așa ceva, dar nu văzuse niciodată unul; mai auzise și cât costa, cam cât un automobil mic. Citise undeva că trebuiau păstrate întotdeauna la temperatura corpului.

Părea că se mișca totuși ceva acolo, înăuntru. Albicios, un fel de meduză. O întrebase dacă era adevărat că e viu. Ea îi spusese că nu tocmai, dar *aproape*, restul fiind biluțe Bucky și mecanisme subcelulare. Iar el nici măcar nu avea să știe ce era acolo, dar în nici un caz nu intenționa să și-l introducă în fața lui.

Se dusese în baie să o facă. Întorcându-se, doar cu lenjeria aia pe ea, învățase și el unde se afla Milano. Și dacă într-adevăr nici n-ar fi știut că lucrul era acolo, el *știa* că era acolo, dar foarte curând uitase de el, aproape.

Dimineața următoare luaseră o cursă, un avion cu decolare pe verticală, până la Memphis, iar de acolo un Air Magellan spre

LAX. Clasa întâi însemna mai cu seamă gizmos[1]-uri mai bune în spătarul fotoliului din față și preferatul lui Rydell fu imediat un set de teleprezență pe care-l puteai conecta la servocamerele de luat vederi montate în exteriorul avionului. Karen era sătulă de cât folosea micul VirtuFax pe care-l purta în permanență în poșetă, astfel încât făcuse legătura cu biroul ei din L.A. rezolvându-și corespondența de dimineață pe ecranul din spătarul locului din fața ei. O făcuse repede, vorbind la telefon, trimițând faxuri și lăsându-l pe Rydell *oh*-urilor și *ah*-urilor smulse de imaginile captate de camere.

Fotoliile erau mai mari decât cele cu care era el obișnuit, când zbura în Florida să-și vadă tatăl, mâncarea era mai bună, iar băuturile erau gratis. Rydell luase trei sau patru, adormind pentru a nu se mai trezi decât undeva deasupra Arizonei.

Vremea era frumoasă pe LAX, iar lumina era altfel. California era mult mai aglomerată decât se așteptase el, și mai gălăgioasă. Acolo se afla un bărbat de la *Cops in Trouble*, ținând sus o bucată de carton alb încrețit, pe care era scris MENDELSOHN cu marker roșu, doar că S-ul era făcut pe dos. Rydell zâmbise și se prezentase dând mâna cu el. Tipului păruse să-i placă asta; se numea Serghei. Când Karen îl întrebase unde era împuțita aia de mașină, aprinzându-se la față, afirmase că nu dura decât un minut s-o aducă. Karen spusese nu, mulțumesc, merg și ei cu el în parcare, imediat ce le apar bagajele, că doar nu avea să aștepte într-o menajerie ca aia. Serghei încuviințase, dând din cap. Tot încerca să împăturească semnul de recunoaștere, să-l bage în buzunarul hainei, dar era prea mare. Rydell se întrebase de ce se făcuse ea dintr-o dată atât de scârboasă. Obosită de pe drum, poate. Îi făcuse cu ochiul lui Serghei, dar asta nu păruse decât să-l facă și mai nervos pe tip.

După ce le sosiseră bagajele, cele două din piele neagră, ale lui Karen și Samsonit-ul albastru deschis pe care Rydell și-l cumpărase cu noua lui carte de credit, el și cu Serghei le căraseră afară traversând un fel de buclă a șoselei. Afară, aerul era cam la fel, dar mai încins. Un megafon repeta întruna că spațiile albe sunt rezervate pentru încărcare și descărcare. Erau tot felul de mașini care se strecurau unele printre altele, copii care țipau, oameni

[1] Mic dispozitiv specializat (n. trad.).

tolăniți peste grămezi de bagaje, dar Serghei știa încotro mergeau – către garajul de peste drum.

Mașina lui Serghei era lungă, neagră, nemțească, arăta de parcă tocmai ar fi spălat-o cineva peste tot cu scuipat cald și cu detergent Q-Tips. Când Rydell dăduse să se așeze alături de el, Serghei devenise iarăși nervos împingându-l către locurile din spate, lângă Karen. Ceea ce pe ea o făcuse să râdă, iar Rydell se simți mai bine.

Când ieșeau din garaj, Rydell zărise doi polițiști lângă niște litere mari, din oțel inoxidabil, care formau cuvântul METROU. Purtau căști cu aer condiționat, cu vizoare din plastic transparent. Înghionteau un bătrân cu bastoanele, deși nu păreau furioși. Bătrânul avea blugii rupți la genunchi, iar pe pomeți plasturi mari, ceea ce aproape întotdeauna însemna cancer. Era atât de ars de soare, încât nu prea puteai spune dacă era sau nu alb. O mulțime de oameni se scurgea pe scări prin spatele bătrânului și al polițiștilor, pe sub indicatorul METROU, ocolindu-i.

– Bine-ai venit în Los Angeles, spusese ea. Bucură-te că nu mergi cu metroul.

În seara aceea luaseră cina în ceea ce Karen zicea că ar fi Hollywood, cu Aaron Pursley însuși, într-un restaurant Tex-Mex de pe North Flores. Cea mai bună mâncare Tex-Mex pe care o mâncase Rydell vreodată. Cam după o lună, încercase să-l ducă pe Sublett acolo de ziua lui, poate să-l îmbuneze cu o masă ca la el acasă, dar omul din fața ușii pur și simplu nu-i lăsase să intre.

– E plin, afirmase.

Rydell vedea prin ferestre o mulțime de mese libere. Era devreme și abia dacă se aflau câteva persoane înăuntru.

– Da' cu alea ce-i, arătase Rydell mesele libere.

– Rezervate, răspunsese omul.

Mâncărurile condimentate nu erau o idee chiar atât de bună pentru el, oricum, îl liniștise Sublett.

Ceea ce începea să-i placă lui cel mai mult când se plimba cu Gunhead era să se retragă în sus, pe coline și în canioane, mai ales în nopțile cu lună.

Uneori vedea pe acolo lucruri pe care nu era sigur dacă le mai văzuse sau nu. Într-o noapte cu lună plină, Rydell luase o curbă în

viteză și surprinsese o femeie goală în bătaia farurilor, la fel cum se oprește o căprioară, tremurând, pe un drum de țară. Doar o secundă rămăsese locului, destul pentru ca Rydell să își închipuie că îi văzuse pe cap niște coarne argintii sau un fel de pălărie cu o semilună răsturnată și că era probabil japoneză, ceea ce-l izbise imediat ca fiind cel mai ciudat lucru dintre toate. Apoi îl văzuse și ea – o *văzuse* văzându-l – și zâmbise. După care dispăruse.

Sublett o zărise și el, dar asta nu făcuse decât să-l propulseze într-un fel de extaz bucomotorizat, de spaimă religioasă, toate amintirile filmelor de groază pe care le urmăriseră vreodată amestecându-i-se pe buze cu peroratiile reverendului Fallon despre vrăjitorie, închinătorii la diavol și puterea vie a lui Satan. Își epuizase rația săptămânală de gumă, vorbind fără întrerupere, până când, în cele din urmă, trebuise ca Rydell să-i spună să tacă naibii.

Pentru că de-acum dispăruse, vroia să se gândească la ea. Cum arăta, ce făcea acolo și cum de se mistuise ca o nălucă. Cu Sublett îmbufnat pe locul din dreapta, Rydell încercase să-și amintească exact cum de reușise ea atât de bine și de brusc să *nu* fie acolo. Și ciudățenia era că își amintea cumva în două chipuri, ceea ce nu semăna deloc cu felul în care tot nu-și aducea aminte ca lumea de împușcarea lui Kenneth Turvey, cu toate că auzise asistenți de producție și avocați din oficiu reluând faptul de-atâtea ori, încât i se părea că-l văzuse sau, cel puțin că văzuse versiunea celor de la *Cops in Trouble* (care nu fusese făcută publică). Într-un fel își amintea cum pur și simplu o luase în josul pantei din dreapta drumului, deși nu putea spune dacă fugind sau zburând. În celălalt fel în care-și aducea aminte, ea sărea – deși acesta era un cuvânt atât de slab – în *susul* pantei din cealaltă parte a drumului, trecând cumva peste toată vegetația aia argintată de lumina lunii și, chiar imposibil, *dispăruse*, ca și cum n-ar fi fost.

Și aveau japonezele părul ăla lung, cârlionțat? Și nu cumva întunecimea umbroasă a pubisului ei fusese rasă în formă de semn al exclamării?

Sfârșise prin a-i cumpăra lui Sublett patru pachete de gumă specială dintr-o farmacie rusească cu program permanent de pe Wilshire, uimit de cât costa articolul.

Mai văzuse și alte lucruri sus, în canioane, mai ales când trăgea câte o tură până adânc, în inima cimitirului. Multe focuri,

mici, acolo unde nu puteau fi focuri. Și lumini pe cer uneori, dar Sublett era atât de sătul de chestiile astea cu întâlniri de gradul trei din tabăra de rulote, încât dacă Rydell vedea acum o lumină fiind la volan, nici n-o mai semnala.

Uneori, când se afla sus, se gândea la ea. Știa că nu avea habar ce era ea, și într-un fel, caraghios, nici măcar nu-i păsa dacă era ființă omenească sau nu. Dar nu simțise niciodată că ar fi fost rea, ci altfel.

Așa că acum conducea numai, flecărind cu Sublett în noaptea ce avea să se vădească a fi ultima lui noapte de patrulare la SecurInt. Fără lună, dar cu un cer de o rară limpezime, cu puține stele vizibile. Cinci minute până la primul lor post de control, apoi aveau să se întoarcă înapoi, către Beverly Hills.

Vorbeau despre rețeaua aceea de săli de gimnastică japoneze, numită Body Hammer. Body Hammer nu oferea prea multe în privința culturii fizice tradiționale; de fapt, mergea cât se putea de departe în sens opus, adresându-se mai mult puștilor care agreau ideea de a fi injectați cu țesut fetal brazilian și de a-și întări scheletul cu ceea ce reclamele numeau „materiale performante".

Sublett zicea că era lucrarea Diavolului.

Rydell credea că era o operațiune subvenționată de la Tokio.

Gunhead anunță: „Omucidere multiplă, luare de ostateci, în desfășurare, implicați copiii minori ai abonatului. Benedict Canyon. Aveți autorizarea SecurInt de a vă folosi mortal, repet, mortal forța."

Și lumina de la bord clipi ca o bătrână lampă cu neon.

Felul în care se întâmplase nu-i lăsase lui Rydell timp să se obișnuiască cu Karen Mendelsohn, cu locurile la clasa întâi sau cu vreuna dintre chestiile astea.

Karen locuia la nu știa al câtelea etaj, în Century City II, într-o construcție masivă, care aducea cu un mamelon verde-semitransparent, aerodinamic, fiind cea de-a treia structură, ca înălțime, din Bazinul L.A. Când lumina era favorabilă, puteai vedea aproape clar prin ea și distinge cei trei piloni gigantici care o susțineau, fiecare dintre ei suficient de mare ca să poți vârî în el un zgârienori obișnuit și încă să mai rămână loc. Prin interiorul acestui

tripod erau lifturi, iar cele trei picioare erau puțin înclinate. Rydell nu avusese timp să se obișnuiască nici cu asta.

Mamelonul avea un sfârc din cupru corodat cu grijă, ca o pălărie chinezească, sub care ar fi încăput vreo două terenuri de fotbal. Acolo era apartamentul lui Karen, împreună cu încă o sută altele, la fel de costisitoare, un club de tenis, baruri și restaurante, o arteră comercială cu magazine unde trebuia să plătești ca să devii membru, înainte să poți face cumpărături. Ea era exact la margine, cu mari ferestre curbate amplasate în peretele verde.

Totul înăuntru avea diverse nuanțe de alb, cu excepția hainelor ei, care erau întotdeauna negre, a genților, tot negre, și a marilor halate flausate pe care îi plăcea să le poarte și care aveau culoarea fulgilor de ovăz.

Karen zicea că stilul locuinței era un Retro Agresiv al anilor șaptezeci și că începea să se simtă puțin obosită de el. Remarcase cum era, dar se gândea că putea fi nepoliticos să i-o spună.

Rețeaua îi făcuse rost de o cameră în West Hollywood, într-un hotel care aducea mai mult cu un bloc de garsoniere ieftine, dar nu petrecea prea mult timp acolo. Până să izbucnească afacerea Pooky Bear din Ohio, stătuse mai mult la Karen.

Descoperirea primelor treizeci și cinci de victime datorate lui Pooky Bear contribuise destul de mult la sfârșitul carierei lui Rydell de polițist la ananghie. Nu fusese de nici un folos faptul că ofițerii care ajunseseră primii la fața locului, sergentul China Valdez și caporalul Norma Pierce, erau de departe cele mai arătoase două femei din întregul corp al forțelor de ordine din Cincinnati („dădeau pe dinafară de telegenice", spusese un asistent de producție, deși Rydell credea că suna sinistru în asemenea împrejurări). Apoi socoteala începuse să se umfle, în cele din urmă ajungând să depășească net orice nivel cunoscut sau stabilit al uciderilor în serie. După care se vădise că toate victimele erau copii. Mai târziu sergent Valdez ajunse să fie complet posttraumatizată după ce, ducându-se într-o tavernă din centrul orașului, îi dizlocă ambele rotule unui cunoscut pedofil – un personaj uluitor de dezgustător, supranumit Sulăbleagă, care nu avea absolut nici o legătură cu crimele comise de Pooky Bear.

Aaron Pursley era deja pe drum către Cincinnati, într-un avion care nu avea nimic metalic în el. Karen își conectase la ochi vizorul și vorbea nonstop cu cel puțin șase persoane deodată, iar

Rydell stătea pe marginea patului ei mare și alb, începând să priceapă că ceva se schimbase. Când, în cele din urmă, își dăduse jos vizorul, Karen rămăsese în capul oaselor, privind fix la o pictură albă pe un perete alb.

– Au suspecți? întrebase Rydell.

Karen se uita la el de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

– Suspecți? Au deja *mărturisiri*...

Rydell fusese izbit de cât de bătrână arăta în acel moment și se întrebase câți ani avea de fapt. Ea se ridicase, ieșind din încăpere.

Revenise după cinci minute, în altă ținută, neagră.

– Împachetează. Nu te mai pot ține aici.

Și dusă a fost, fără sărutări, fără la revedere și cu asta, basta.

Rydell se sculase, dăduse drumul la televizor și-i văzuse pentru prima oară pe ucigașii Pooky Bear. Pe toți trei. Arătau, se gândea, ca oricare alții, cam așa cum arată de obicei la televizor oamenii care se ocupă cu asemenea porcării.

Stătea acolo, îmbrăcat cu unul dintre halatele ei de culoarea ovăzului, când își făcuseră intrarea, fără să bată la ușă, doi polițiști particulari. Aveau uniforme negre și genul de ghete negre cu carâmb înalt SWAT[1], pe care le purtase și Rydell în patrule în Knoxville, din cele cu branțuri Kevlar antiglonț, pentru cazul când s-ar fi furișat careva pe dedesubt și ar fi încercat să te împuște prin talpă.

Unul dintre ei mânca un măr. Celălalt avea în mână un baston paralizant.

– Hei, amice, zisese primul, cu gura plină, o să te conducem afară.

– Am avut și eu o pereche de încălțări din astea, răspunsese Rydell. Făcute în Portland, Oregon. Două sute nouăzeci și nouă de dolari la CostCo.

Cel cu arma rânjise:

– Te-apuci o dată de împachetat?

Așa că Rydell se apucase, luând toate lucrurile care nu erau negre, albe sau de culoarea ovăzului și înghesuindu-le în Samsonite-ul lui albastru.

Polițistul cu arma îl urmărea, iar în acest timp celălalt se fâțâia de colo-colo, terminându-și mărul.

---

[1] Antitero (n.trad.).

– De unde sunteți, băieți? întrebase Rydell.

– SecurInt.

– Firmă serioasă?

Rydell trăgea fermoarul la valiză.

Omul înălțase din umeri.

– Din Singapore, precizase celălalt, împachetând cotorul mărului într-o bucată mototolită de șervețel Kleenex pe care o scosese din buzunarul pantalonilor. Avem toate clădirile mari, comunitățile închise, de-astea.

Băgase cu grijă cotorul în buzunarul de la piept al cămășii negre, scrobite, a uniformei, sub insigna din bronz.

– Ai bani de metrou?

– Sigur, îl liniștise Rydell gândindu-se la cartea lui de credit.

– Atunci stai mai bine decât majoritatea frecangiilor pe care-i dăm afară de-aici.

A doua zi, rețeaua îi anulase cartea de credit MexAmeriBank.

Hernandez probabil că se înșela în privința dubelor SWAT englezești, se trezi Rydell cugetând, în vreme ce cupla tracțiunea pe toate cele șase roți ale Hotspur Hussar-ului și simțea cum Gunhead se lipește de șosea ca o lipitoare de trei tone cu dublu diferențial. Nu mai gonise niciodată în felul ăsta.

Sublett scoase un schelălăit când centurile de siguranță se strânseră automat, smulgându-l din obișnuita lui poziție lejeră, tolănit într-o rână.

Rydell îl slobozi pe Gunhead în susul unei pante acoperite cu buruieni prăfuite, depășind prin dreapta, cu șaptezeci de mile la oră, un Bentley de muzeu. Privirea îngrozită a unei femei aflate pe locul mortului, până când Sublett reușise să atingă plăcuța din plastic roșu care punea în funcțiune luminile de avertizare și sirena.

Acum, drept înainte. Nici o mașină. Rydell încălecă banda centrală și o ținu în lungul ei. Sublett scotea un sunet ascuțit, sinistru, care se împletea înfiorător cu scheunatul tot mai puternic al motoarelor ceramice Kyoceras, și lui Rydell îi trecu prin minte că texanul cedase complet presiunii situației și cânta în jargonul taberelor de rulote, cunoscut numai adepților ignoranți ai reverendului Fallon.

Dar nu, când se uită într-acolo, îl văzu pe Sublett mișcându-și buzele parcurgând cu înfrigurare datele clientului pe măsură ce apăreau pe ecrane, cu ochii holbați gata-gata să-i sară lentilele de contact, cele argintii. În timp ce citea, însă, Rydell văzu că își încărca de fapt glock-ul uzat, de mâna a doua, umblând cu degetele lui lungi și albe în modul cel mai natural cu putință, ca și cum și-ar fi făcut un sandviș sau ar fi împăturit un ziar.

Iar *asta* era înspăimântător.

– Steaua Morții! țipă Rydell.

Era treaba lui Sublett să țină în permanență pastila acustică în ureche și să asculte transmisia satelit, pentru a intercepta permanent comunicațiile Poliției propriu-zise.

Sublett se răsuci fixând încărcătorul în glock, cu fața atât de palidă, încât părea că reflectă culorile ecranului la fel de prompt ca și rotocoalele de oțel inexpresiv ale ochilor lui.

– Paza e în întregime *moartă*, zise el, și i-au găsit pe cei trei *pușți* în *camera copiilor.*

Vocea îi suna de parcă ar fi vorbit despre ceva neînsemnat, urmărit de el la televizor, cum ar fi fost o versiune complet revizuită a vreunui vechi film preferat, modificat radical, pentru cine știe ce piață cu dominantă etnică.

– Spun că au să-i omoare, Berry.

– Și nenorociții ăia de *polițiști* ce zic despre asta? strigă Rydell izbind în volanul capitonat, în formă de opt, cuprins de cea mai adâncă furie neputincioasă pe care o simțise vreodată.

Sublett își duse degetul la urechea dreaptă. Arăta de parcă ar fi fost gata să țipe.

– Mort, zise.

Apărătoarea din față, dreapta, a lui Gunhead reteză de pe marginea drumului o cutie poștală Sears, de pe la 1943, integral galvanizată, achiziționată fără îndoială cu mare cheltuială de pe Melrose Avenue.

– Nu *pot* să fac *nimic*, la naiba, zise Rydell, ei sunt *poliția*.

Sublett își scoase pastila din ureche și i-o întinse lui Rydell.

– Numai paraziți...

Rydell se uită la ecranul din fața lui. Cursorul lui Gunhead era o săgeată verde a sorții, orientată în lungul unui drum de coastă de un verde mai deschis, către un cerc alb-curat, de mărimea unei verighete. În fereastra situată imediat în dreapta putea citi infor-

mațiile privitoare la datele vitale ale celor trei copii ai abonatului. Aveau pulsul ridicat. În fereastra de dedesubt era o imagine în infraroșu, ridicol de liniștitoare, a porții din față a abonatului. Părea solidă. Descrierea zicea că era încuiată și armată.

Exact atunci, probabil, s-a hotărât el să încerce.

Cam după o săptămână, când totul fusese aranjat, Hernandez era, în principiu, înțelegător față de toată tărășenia. Nu fericit, nici vorbă, deoarece se întâmplase în schimbul lui, dar zicea că nu-l putea învinui prea tare pe Rydell, ținând seama de împrejurări.

SecurInt adusese un avion plin cu oameni de la centru, din Singapore, auzise Rydell, ca să țină totul departe de canalele de știri și să stabilească o înțelegere cu abonații, familia Schonbrunn. Nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce însemnase până la urmă aranjamentul, dar era pur și simplu fericit să nu știe; nu exista nici un program gen Polițiști *particulari* la ananghie și numai poarta din față a proprietății Schonbrunn valora probabil, ea singură, vreo două duzini de salarii de-ale lui.

SecurInt putea înlocui poarta, pentru că ei o instalaseră de la bun început. Fusese totuși o poartă zdravănă, ceva placat cu fibră japoneză ranforsată, lucrată la cald, și mai mult ca sigur că reușise să dea jos, în mare parte, vopseaua aia faimoasă de pe botul lui Gunhead.

Mai erau și stricăciunile aduse casei, mai ales ferestrelor sufrageriei (prin care intrase cu mașina) și mobilei (peste care trecuse cu roțile).

Trebuia însă ca și cei doi Schonbrunn să aibă ceva care să pună capac la toate, explică Hernandez. Ceva pentru suferință emoțională, zise el, pompându-i lui Rydell o ceașcă cu cafea veche, scârboasă din termosul mare din inox, din spatele biroului lui. Pe termos era o plăcuță magnetică pe care scria EU NU SUNT OKAY, TU NU EȘTI OKAY... DAR, IA STAI, ASTA-I OKAY.

Trecuseră două săptămâni de la noaptea cu pricina, era zece dimineața, și Rydell avea o barbă nerasă de cinci zile, un stetson[1] împletit mărunt, o pereche de pantaloni lălâi, portocaliu-decolorat, un tricou cu inscripția DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE

[1] Marcă foarte apreciată de pălărie cu boruri largi și calotă înaltă (n. trad.).

KNOXVILLE care începea să se destrame pe la cusăturile mânecilor, ghetele negre SWAT de la uniforma SecurInt-ului și o proteză gonflabilă, transparentă, la brațul stâng.

– Suferința emoțională, repetă Rydell.

Hernandez, care era aproape la fel de lat cât biroul la care stătea, îi dădu lui Rydell cafeaua.

– *Oricum*, ești norocos, asta-i tot ce pot să spun.

– Am rămas pe dinafară, mâna mi-e în proteză și sunt, oricum, norocos?

– Serios, omule, zise Hernandez, puteai să-ți frângi gâtul. DPLA, ăștia puteau să ți-o facă *urât* de tot. Domnul și doamna Schonbrunn, ei au fost *foarte* drăguți în privința asta, ținând seama de necazul prin care-a trecut ea și de toate celelalte. Ți-ai nasolit brațul, ei, îmi pare rău...

Hernandez ridică din umeri, masiv.

– Oricum, nu te-am *concediat*, omule. Doar că nu te putem lăsa să *conduci* acum. Vrei să te punem la pază în zona rezidențială, nici o problemă.

– Nu, mulțumesc.

– În magazine? Vrei să lucrezi serile, pe Encino, la casele de modă?

– Nț.

Hernandez oftă.

– Omule, ce se mai aude cu tot rahatul ăla de ți-a picat pe cap în Nashville?

– Knoxville. Departamentul s-a mulțumit cu suspendarea personală. Pătrundere fără autorizație sau plângere corespunzătoare.

– Și curva aia, care te mușca de cur?

– A fost prinsă împreună cu fiu-său când dădeau lovitura la un magazin de fulare în Johnson City. Asta-i ce-am auzit eu ultima dată...

Fu rândul lui Rydell să ridice din umeri, numai că pe el îl durea umărul.

– Vezi, făcu Hernandez radiind, ești norocos.

În momentul în care trecu cu Gunhead prin poarta ferecată de la Benedict Canyon a proprietății Schonbrunn, Rydell avu conștiința bruscă a ceva foarte înalt, foarte pur și perfect *gol; facerea*

lucrului, negândirea lui; o exaltare supranaturală, din rărunchi, și abandonarea tuturor aspectelor mai tulburătoare ale sinelui.

Iar asta – își aducea el aminte mai târziu, luptându-se cu volanul în timp ce trecea în mare viteză printr-o grindă japoneză, de-a curmezișul unei curți interioare și printr-un perete din sticlă armată care cedase ca în vis – semănase foarte mult cu ceea ce simțise când scosese arma și apăsase pe trăgaci golindu-i lui Kenneth Turvey cutia craniană și cel mai bine cu întinderea nesfârșită a unui glet întins pe un perete, peste care nimeni nu se ostenise vreodată să dea cu pensula.

Rydell se duse la Cedars să-l viziteze pe Sublett.

SecurInt apelase la un așezământ particular ca fiind cel mai bun loc pentru a-l ține pe Sublett departe de toți trepădușii ambulanți din presă. Texanul stătea culcat în pat, mesteca gumă și se uita la un mic televizor cu cristale lichide, cu videoplayer., pe care-l ținea pe piept.

– *Seniorii războiului secolului 21*, zise când se apropie Rydell. James Wainwright, Annie McEnroe, Michael Beck.

Rydell zâmbi larg.

– Când l-au făcut?

– 1982.

Sublett închise sonorul și se uită în sus.

– L-am văzut deja de câteva ori.

– Am trecut pe la prăvălie, să-l văd pe Hernandez, omule. Zice că nu trebuie să-ți faci nici o grijă cu serviciul.

Sublett îl privi pe Rydell cu ochii lui argintii.

– Da' cu-al tău, Berry?

Pe Rydell începu să-l mănânce brațul, sub proteza gonflabilă. Se aplecă și pescui un pai de plastic din micul coș de gunoi aflat lângă pat. Băgă paiul pe sub proteză și se scărpină cu el. Cu oarecare folos.

– Eu aparțin trecutului, deja. N-au să mă mai lase să conduc.

Sublett se uită la pai.

– N-ar trebui să atingi nici un obiect folosit, nu într-un spital.

– N-ai nimic contagios, Sublett. Ești unul dintre cei mai curați frecangii care-au trăit vreodată.

– Dar ce-ai de gând să *faci*, Berry? Trebuie să trăiești din ceva, omule.

Rydell lăsă paiul să cadă în coș.

– Păi, nu știu. Dar știu că nu vreau să fac de pază prin cartierele selecte și mai știu că nu vreau nici magazine.

– Ce-i cu măcelarii ăia, Berry? Crezi c-or să pună mâna pe cei care ne-au aranjat?

– Nu. Sunt prea mulți. Republica Dorinței a dat târcoale un timp. Fezii[1] au o listă de vreo trei sute de clienți, darnu-i chip să-i strângi pe toți de degete și să afli cine-a făcut-o. Numai dacă nu ciripește vreunul din ei, ceea ce se cam întâmplă până la urmă.

– Dar de ce-au vrut să ne-o facă nouă, totuși?

– La naiba, Sublett, eu de un' să știu?

– Hai, zi, îl îndemnă Sublett.

– Ei bine, ăă, e sigur, și Hernandez zice și el că i-au spus de la DPLA ce cred ei, că a vrut careva s-o prindă pe *doamna* Schonbrunn cu chiloții mai mult sau mai puțin lăsați.

Nici Sublett, nici Rydell nu o văzuseră de fapt pe doamna Schonbrunn, deoarece ea se afla, după cum s-a vădit, în camera copiilor. Deși copii nu erau acolo, fiind plecați în statul Washington cu tatăl lor, să facă un raid aerian pe deasupra celor mai recenți trei vulcani.

Nimic din tot ce recepționase Gunhead în noaptea aceea, din momentul în care părăsise garajul, nu fusese real. Cineva pătrunsese în computerul de la bordul Hotspur Hussar-ului și implementase un set de date complicat elaborate și îngrozitor de false în sistemul de comunicație, întrerupându-le lui Rydell și lui Sublett legătura cu SecurInt și Steaua Morții (care, desigur, nu se defectase). Rydell se gândea că unii dintre băieții ăia mari, mongoli de la spălătorie, ar trebui să știe câte ceva despre asta.

Și poate, în momentul acela de luciditate supranaturală, când încă mai încerca să urce botul șifonat al lui Gunhead peste rămășițele sfâșiate ale unei garnituri de sofale mari din piele, și având în sfârșit limpede în fața ochilor amintirea morții lui Kenneth Turvey, Rydell ajunsese la concluzia că lucrul acesta cu totul

[1] Ofițerii dinpoliția federală (n. trad.).

nebunesc, goana aceasta după Faptă era, poate, ceva în care nu merita întotdeauna să te încrezi pe de-a-ntregul.

– Dar, omule, spusese Sublett ca pentru sine, au să-i *ucidă* pe *copilașii* ăia.

Și, cu asta, își desfăcuse dintr-o smucitură centura de siguranță și fusese afară, cu glock-ul în mână, înainte ca Rydell să apuce să facă ceva. Rydell oprise sirena și girofarurile de la depărtare de un bloc, dar cu siguranță că toți cei din casă știau de-acum că SecurInt sosise.

– Intervenim, se auzi Rydell spunând, atașându-și la uniformă glock-ul și teaca și înșfăcându-și pușcociul, care, în afara cadenței lui de tragere, era probabil cel mai indicat pentru un schimb de focuri într-o încăpere plină cu copii. Izbi ușa cu piciorul, făcând-o să sară în lături și se aruncă înainte, trecând cu ghetele direct prin tăblia din sticlă groasă de două degete a unei măsuțe joase. (Au fost necesare douăsprezece copci, dar nu era tăietura prea adâncă.) Nu-l văzu pe Sublett. Se împletici înainte, ferind masivitatea galbenă a pușcociului, vag conștient că ceva se întâmplase cu brațul lui.

– *Stai, muistule!* bubui cea mai puternică voce din lume. *DPLA! Aruncă jos porcăria aia, sau îți facem curul arșice!*

Rydell se trezi ținta unei radiații bruște și extraordinar de dureroase, o lumină atât de strălucitoare încât o simți în ochii neduneriți ca pe un fier încins.

– *Mă* auzi, *muistule?*

Tresărind cu mâna la ochi, Rydell se răsuci și văzu hublourile bulbucate, blindate, ale navei militare ce cobora. Cala strivea tot ce mai rămăsese neatins în urma lui Gunhead în grădina japoneză.

Rydell aruncă pușca.

– *Și pistolul, nătărăule!*

Rydell apucă mânerul glock-ului între degetul mare și arătător. Ieși din teaca lui din plastic cu un mic, dar discret, *pârâit* al ariciului, cumva audibil prin duduitul estompat al motorului elicopterului.

Aruncă glock-ul și ridică mâinile. Sau încercă s-o facă. Stânga îi era frântă.

Îl găsiră pe Sublett la vreo cinci metri de Gunhead. Fața și mâinile îi erau umflate ca baloanele roz-strălucitoare de jucărie și părea că se sufocă: menajera bosniacă a familiei Schonbrunn folosise un produs care conținea xilină și hidrocarburanți clorurați

pentru a curăța niște urme de creion de pe colțul tăbliei unei mese de stejar.

– Ce mă-sa a pățit *ăsta?* întrebă unul dintre polițiști.

– Are alergie, zise Rydell printre dinții încleștați.

Îi puseseră cătușe la mâinile răsucite la spate și îl durea ca naiba.

– Trebuie să-l duceți la urgență.

Sublett deschise ochii sau încercă s-o facă.

– Berry...

Rydell își aminti numele filmului pe care-l văzuse la televizor.

– *Mila-miracol*, zise.

Sublett se uită chiorâș la el.

– Nu l-am văzut, spuse și își pierdu cunoștința.

Doamna Schonbrunn se simțise bine împreună cu grădinarul ei peisagist polonez în seara aceea. Polițiștii o găsiră în camera copiilor. Nespus de furioasă, ea era încinsă într-un mod destul de interesant cu o centură valorând două mii de dolari, din latex englezesc și piele de North Beach și avea o pereche de cătușe de primă calitate, Smith & Wesson, pentru care cineva plătise ca să fie îmbrăcate în piele și cromate din nou, în negru. Grădinarul, evident, o ștersese când auzise cum îl parchează Rydell pe Gunhead în sufragerie.

3.

O petrecere nu tocmai plăcută

CHEVETTE NU FURA NICIODATĂ sau oricum nu de la alții și în orice caz nu atunci când distribuia colete. Cu excepția acelei zilei de luni, cu ghinion, când luase ochelarii de soare ai frecangiului ăluia, dar asta se întâmplase numai pentru că, pur și simplu, nu-i plăcuse de el.

Se întâmplase astfel: ea stătea în picioare în fața ferestrei, la etajul nouă, uitându-se către Pod[1] pe deasupra acoperișurilor marilor magazine, când el îi apăruse în spate. Aproape reușise să localizeze camera lui Skinner, acolo sus, printre vechile cabluri, când vârful unui deget îi pătrunse până la spatele gol. Pe sub scurta lui Skinner, pe sub tricoul ei, atingându-i pielea.

Purta scurta pretutindeni, ca pe un fel de armură. Știa că nanoporul era singurul lucru ce trebuie să fie purtat în această perioadă a anului, dar ea tot purta vechea scurtă din piele a lui Skinner, cu ecusoanele de la Allied, cu codificare electronică, la revere.

Ochi injectați. Un chip ce părea că este gata să se topească. Avea o mică țigară de foi, verzuie, în gură, dar nu era aprinsă. Și-o scoase, îi răsuci capătul umed într-un pahărel cu băutură incoloră, apoi trase din ea o sorbitură lungă. Zâmbindu-i cu gura lățită peste țigară. Ca și cum ar fi știut că locul ei nu era aici, nu la o petrecere ca asta și în niciunul dintre vechile, dar extrem de costisitoarele, hoteluri de pe Geary.

Fusese ultima adresă a zilei, un pachet pentru un avocat, cu focurile de gunoaie din Tenderloin[2] arzând atât de aproape, iar

[1] Bay Bridge (n. trad.).

[2] Cartierul rău famat, în marile orașe (n. trad.).

împrejurul lor, îngrămădiți, toți ăia atât de fatal lipsiți de noroc, definitiv și chimic pierduți. Chipuri strălucind în teribilă și fugară satisfacție. Fiori, asta-i dădeau ei de fiecare dată.

După ce-și asigurase și-și blocase bicicleta în vastul spațiu, plin de ecouri, al parcării subterane a hotelului Morrisey, luase un lift de serviciu și urcase în holul de la parter unde haidamacii de la pază încercaseră să-i preia pachetul, fără succes. Nu avea să-l predea nimănui altcuiva decât acelui domn Garreau de la 808, după cum stătea scris aici, pe mandat. Trecuseră un cititor electronic pe deasupra ecusonului ei de la Allied, puseseră pachetul sub un aparat cu raze X, o trecuseră printr-un cadru detector de metale și-i făcuseră semn să urce într-un lift căptușit cu oglinzi roz și împodobit cu arcade masive, din bronz.

Așa că o luase, la etajul opt, pe un coridor liniștit ca adâncul unei păduri de vis. Îl găsise pe domnul Garreau cu mânecile cămășii albe și cravata de culoarea plumbului proaspăt turnat. Semnase în tabel fără să se uite la ea; cu pachetul în mână, îi închisese în nas ușa cu trei cifre din alamă. Ea își aranjase părul în zeroul lustruit oglindă. Coada îi stătea bine, la spate, dar nu era convinsă că-i aranjaseră bine bretonul. Vârfurile rămăseseră prea lungi. Formau un fel de șuvițe. O luă înapoi pe coridor, cu ornamentele metalice zornăind pe scurta lui Skinner, cu noile ei ghete SWAT adâncindu-i-se în covorul proaspăt aspirat, de culoarea cărămizii umezite de ploaie.

Dar când se deschiseră ușile liftului, din el căzu o tânără japoneză. Sau fu cât pe ce să cadă, Chevette prinzând-o de ambele subsuori și sprijinind-o de cadrul ușii.

– Unde-i petrecerea aia?

– Întreabă-mă să te-ntreb, zise Chevette.

– Etajul nouă! Petrecere *mare*!

Ochii fetei erau numai pupile, bretonul lucios, ca din plastic.

Așa că Chevette, cu un pahar adevărat, din sticlă adevărată, plin cu vin franțuzesc adevărat, într-o mână și cu cel mai mic sandviș pe care-l văzuse vreodată în cealaltă, se trezi întrebându-se cât mai avea până ce computerul hotelului avea să bage de seamă că ea încă nu părăsise locul. Nu că ar fi putut să vină s-o caute aici, pentru că pusese cineva, evident, bani buni la bătaie pentru a da asemenea petrecere.

Ceva într-adevăr particular, pentru că îi putuse vedea pe unii, într-o baie întunecată, fumând cocaină printr-un delfin din sticlă suflată, cu rotunjimile lui domoale iluminate de limba pâlpâitoare, de culoare albăstruie, a unei brichete de calibru industrial.

Nu numai o încăpere, de altfel, ci o mulțime, legate toate între ele. Și o mulțime de oameni, bărbații mai toți îmbrăcați în costume din alea, la patru nasturi, cămăși scrobite, cu guler prins în năsturei cu pietricică, și fără cravată, doar cu un lănțișor. Femeile purtau rochii cum Chevette nu văzuse decât prin reviste. Trebuia ca oamenii bogați să fie și străini pe deasupra. Deși poate că bogați însemna destul de străini.

Reușise s-o găsească pe fata aceea, japoneză, întinsă pe o sofa verde, lungă, unde acum sforăia în destulă siguranță, numai că stătea cineva peste ea.

Privind în jur, Chevette văzuse că nu era singura îmbrăcată nepotrivit, care într-un fel sau altul îi fraierise pe cei de la intrare. Tipul din baie, care mânuia marele Bic galben, de pildă, dar el era un caz limită. Apoi mai erau câteva profesioniste drăguțe, evident din Tenderloin, dar poate că nu era decât măsura acceptată de culoare locală pentru ce-o fi vrând să însemne asta.

Și uite-l în fața ei pe frecangiul ăsta, rânjindu-și fasolea de bețiv; prinde în mână micul briceag, alt lucru împrumutat de la Skinner. Are o gaură în prăsele, în care-ți poți băga vârful degetului mare, să-l faci să se deschidă automat, cu o singură mână. Lama e sub șapte centimetri, lată ca o lingură, zimțuită la fix, ceramică. Skinner zice că-i un cuțit *fractal*, cu tăișul propriu-zis de două ori mai lung decât lama în sine.

– Nu te simți prea bine, cred, zice el.

European, dar nu-i sigură ce hram poartă. Nu francez sau neamț. Și haina lui e din piele, dar nu seamănă deloc cu a lui Skinner. Ceva animal cu pielea subțire căzând în cute precum mătasea grea; de culoarea tutunului. Se gândește la mirosul revistelor îngălbenite din camera lui Skinner, unele atât de vechi încât pozele nu-s decât niște nuanțe de gri, la fel cum se vede orașul uneori, de sus, de pe pod.

– M-am simțit bine pân' s-apari tu, zice Chevette, gândindu-se că poate e timpul să plece, individul e piază-rea.

– Spune-mi, zice el, evaluându-i din priviri haina, tricoul și jegării, ce *servicii* oferi tu.

– Ce vrea să însemne *asta*?

– E clar, spune el, arătând spre cele două fete din Tenderloin, aflate în cealaltă parte a încăperii, că tu oferi ceva mai *interesant*, decât astea două, și când rostește cuvântul îi lasă gura apă.

– Pe-*asta* las-o baltă, zice Chevette. Eu sunt mesager.

O expresie caraghioasă îi trece peste figură, ca și cum ceva i-a traversat beția, i-a dat un ghiont. Apoi își dă capul pe spate și începe să râdă ca de cea mai bună glumă din lume. Ea are priveliștea unor dinți foarte albi, foarte scumpi. Oamenii bogați nu au niciodată vreun dinte din metal, i-a spus Skinner.

– Am spus ceva caraghios?

Frecangiul se șterge la ochi.

– Dar noi avem ceva în comun, tu și cu mine...

– Mă îndoiesc.

– Și *eu* sunt mesager, zice, deși pentru Chevette arată ca și cum ar fi picat din lună.

– Curier, adaugă, de parcă și-ar fi amintit de sine însuși.

– Atunci, *du*-o, zice ea și pășește pe lângă el, dar tocmai atunci lumina se stinge, muzica începe...

Și e începutul de la „Prietena zeiței", de Chrome Koran. Chevette, care e moartă după Chrome Koran și-i pune să-i asculte pe bicicletă ori de câte ori are nevoie de un sprijin ca să se poată aduna, începe să se miște pe muzică, toată lumea dansează, până și drogații din baie.

Acum, că frecangiul a dispărut, ea oricum l-a uitat, observă că lumea arată mult mai bine când dansează. Se trezește față în față cu o fată în fustă din piele, cu cizmulițe negre cu pinteni argintii, zornăitori. Chevette zâmbește; fata zâmbește și ea.

– Ești din oraș? întreabă fata când „Prietena zeiței" se termină.

Pentru o clipă, Chevette crede că este întrebată dacă este mesager municipal.

Fata – femeia – este mai în vârstă decât crezuse; către treizeci de ani poate, dar sigur mai mare decât Chevette. Bine, fără să arate ca și cum ar fi fost scoasă din cutie; ochi negri, păr negru, tuns scurt.

– San Francisco?

Chevette încuviințează din cap.

Următoarea melodie este mai bătrână decât ea însăși; a tipului ăla negru, care s-a făcut alb și după aia i-a căzut fața, ghicește ea. Se uită după paharul ei, dar toate arată la fel. Păpușica japoneză dansează vizavi legănându-și bretonul, fără nici un semn de recunoaștere în priviri când o vede pe Chevette.

– Cody găsește de obicei tot ce-i trebuie, în San Francisco, spune femeia cu o urmă de oboseală în voce, dar în același timp ai putea zice că totul i se pare destul de nostim.

Nemțoaică, se gândește Chevette, după accent.

– Cine?

Femeia își înalță sprâncenele.

– Gazda noastră.

Dar zâmbește încă larg, degajat.

– Eu am intrat, doar așa...

– De-aș putea zice și eu la fel!

Femeia râde.

– De ce?

– Aș pleca, atunci.

– Nu-ți place?

De aproape, miroase a parfum scump.

Chevette se îngrijorează brusc în legătură cu felul în care trebuie să miroasă ea însăși, după o zi pe bicicletă, fără duș. Femeia însă o apucă de cot și o trage deoparte.

– *Nu-l știi* pe Cody?

– Nu.

Chevette îl vede pe bețivan, pe frecangiu, prin ușă, în cealaltă încăpere, unde luminile sunt încă aprinse. Se uită țintă la ea.

– Cred că trebuie să plec acum, okay?

– Nu-i nevoie. Te rog. Doar că îți invidiez opțiunea.

– Nemțoaică?

– Padaniancă.

Chevette știe că asta-i o parte din ceea ce a fost Italia. Partea nordică, se gândește ea.

– Cine-i Cody ăsta?

– Lui Cody *îi plac* petrecerile. Lui Cody îi place petrecerea *asta*. Petrecerea asta durează de *ani de zile*. Când nu-i aici, e în Londra, Praga, Macau...

Un chelner trece prin mulțime purtând o tavă cu băuturi. Lui Chevette nu-i pare a fi angajat al hotelului. Cămașa lui albă

scrobită nu mai este scrobită; este descheiată, poalele mototolite îi atârnă scoase din pantaloni și, vede ea, are o chestie din alea, ca o mică halteră din oțel trecută printr-un sfârc. Gulerul tare îi este căzut în față și-i stă lipit la ceafă ca un nimb căzut. Femeia ia un pahar de vin alb când el oferă tava. Chevette scutură din cap. Pe tavă e o farfurie albă, cu pastile și ceva care seamănă cu niște porții de drog.

Chelnerul face cu ochiul către Chevette și trece mai departe.

– Ți se pare ciudat?

Femeia golește paharul și-l aruncă peste umăr.. Chevette îl aude spărgându-se.

– Hă?

– Petrecerea lui Cody.

– Da, cred că, vreau să spun, eu am intrat doar așa...

– Unde locuiești?

– Pe Pod.

Pândește reacția.

Zâmbetul se lățește.

– Adevărat? Pare atât de....misterios, Mi-ar plăcea să merg acolo, dar nu se fac excursii și se spune că-i periculos...

– Nu-i, zice Chevette, apoi ezită. Numai nu te... *găti* prea tare, bine? Dar *periculos* nu e, nici măcar cât în zona asta.

Gândindu-se la cei din jurul focurilor de gunoaie.

– Numai să nu mergi pe Treasure Island[1]. Nu încerca să parcurgi tot drumul până la Oakland. Rămâi pe partea suspendată a podului.

– Îți *place* să trăiești aici?

– La naiba, da. N-aș trăi nicăieri în altă parte.

Femeia zâmbește.

– Atunci, ești foarte norocoasă, cred.

– Ei, zice Chevette, simțindu-se stânjenită, tre' să plec..

– Pe mine mă cheamă Maria...

– Chevette, și-i întinde mâna.

Aproape la fel ca celălalt nume al ei. Chevette-Maria.

Își strâng mâinile.

– La revedere, Chevette.

---

1 Insula Comorii, insulă în Golful San Francisco, peste care trece Bay Bridge pentru a ajunge pe țărmul estic al Golfului, în Oakland (n. trad.).

– Petrecere plăcută, okay?

– Asta *nu*-i o petrecere plăcută.

Aranjându-și umerii largi ai scurtei lui Skinner, Chevette o salută cu o înclinare din cap pe femeia Maria și începe să-și croiască drum prin mulțime. Care acum este mai înghesuită, ca și cum prietenii acestui Cody ar continua să tot vină. Mai mulți japonezi pe-aici acum, observă ea, cu toții în costume serioase; nevestele sau secretarele lor., sau ce-or fi, poartă toate perle. Dar evident, asta nu le împiedică să se integreze spiritului locului. A devenit și mai zgomotos, pe măsură ce lumea s-a amețit. Este rumoarea aia puternică, constantă, care se instalează când băutura își spune cuvântul, și acum vrea să iasă de aici cât mai repede.

Se trezește împinsă în ușa băii unde îi văzuse pe cocainomani, dar acum ușa e închisă. Câțiva francezi vorbesc franțuzește și râd gesticulând larg, dar Chevette aude pe cineva cum vomită înăuntru.

– A *reușit*, zice ea unui bărbat cu papion, tuns perie, și-l împinge când trece pe lângă el, vărsându-i băutura.

Aude în urmă ceva în franțuzește.

Acum se simte de-a dreptul claustrată, așa cum pățește uneori în birourile firmelor, când vreo recepționeră o face să aștepte căutând câte ceva și-i vede pe angajați umblând încoace și încolo și se întreabă dacă totul are vreun înțeles sau se plimbă și ei așa, de colo-colo. Sau poate că i s-a urcat vinul la cap, puțin, pentru că ea nu prea bea, iar acum nu-i place gustul pe care i l-a lăsat pe gât.

Și deodată, iată-l pe bețivanul ei, pe europeanul ei cu țigara neaprinsă, cu fruntea lui asudată prea aproape de fața ușor îngrijorată, cu ochi blegi, a uneia dintre fetele din Tenderloin. A băgat-o cu spatele într-un colț. Și toți sunt atât de înghesuiți, atât de aproape de ușă, și de coridor, și de libertate, încât Chevette se trezește lipită de spinarea lui pentru o secundă, fără ca asta să întrerupă porcăria pe care o comite asupra fetei, nu, cu toate că-și proptește cotul, dureros, în coastele Chevettei, ca să-și facă loc.

Chevette, coborându-și privirile, vede ceva ieșind dintr-un buzunar din pielea de culoarea tutunului.

Apoi e în mâna ei, în partea din față a colanților., iese pe ușă, iar frecangiul nici măcar n-a observat.

În liniștea bruscă a coridorului zgomotul petrecerii micșorându-se pe măsură ce ea se îndreaptă către lift; îi vine să o ia la fugă. Îi vine și să râdă, dar acum începe să-i fie frică.

Mers la pas.

Dincolo de grămezile de tăvi, pahare murdare, farfurii.

Amintirea haidamacilor de pază în holul de la intrare. Obiectul vârât în pantaloni.

La capătul unui coridor lateral, vede ușile unui lift de serviciu deschise larg, îmbietoare. Un puști centro-asiatic cu un căruț din oțel mânjit cu vopsea, încărcat cu o stivă de dreptunghiuri plate, care sunt ecrane de televizor. Îi aruncă o privire atentă când ea se strecoară înăuntru, pe lângă el. Fața îi este numai oase, ochii opaci afundați în orbite, părul pieptănat în sus într-una dintre acele tunsori aproape verticale care le plac tipilor ăstora. Are un ecuson al pazei prins cu o clemă pe pieptul salopetei lui curate de culoare gri și un VirtuFax trecut pe după gât cu un cordon roșu din nailon.

– Subsol, comandă Chevette.

Faxul lui bâzâie. Îl ridică, apasă butonul, se uită în vizor. Obiectul din pantalonii ei devine uriaș. Apoi, el lasă faxul să-i cadă pe piept, îi face cu ochiul și apasă pe un buton pe care este scris S6. Ușile huruie, iar Chevette închide ochii.

Se sprijină de pereții capitonați și-și dorește să se afle în camera lui Skinner, ascultând cum scârțâie cablurile. Dușumeaua acolo este o placă de doi pe patru; partea cea mai de sus a cablului, care trece peste capul din oțel a pilonului, trece prin mijloc, iar Skinner zice să sunt 17 464 de șuvițe de sârmă în cablul ăla. Fiecare este groasă cam cât un creion. Poți să-ți pui urechea pe el și să auzi tot podul cum cântă, când vântul este potrivit.

Liftul se oprește la patru absolut fără nici un motiv. Nu-i nimeni acolo când se deschid ușile. Chevette vrea să apese iar la S6, dar se abține și-l așteaptă pe băiatul cu faxul, să o facă el. O face.

Iar S6 nu este garajul pe care îl dorește acum din toată inima, ci un labirint de tuneluri din beton vechi de o sută de ani, pavate cu plăci de asfalt crăpat, cu conducte groase și vechi ce se înșiruie în lungul tavanelor, prinse în brățări din fier. Se strecoară afară în vreme ce el meșterește la una dintre roțile căruciorului.

Camere frigorifice de acum un secol, lăcătuite, cincizeci de aspiratoare încărcându-se singure la un șir de stații numerotate,

suluri de carpete late, stivuite ca bușteniii. Mai mulți inși în haine de lucru, unii în salopete albe, de bucătărie, ea însă încearcă să-și ia aerul și înfățișarea de curier, ca și cum ar face o predare.

Găsește o scăriță îngustă. Aerul este fierbinte și greu. Senzori dinamici declanșează luminile la începutul fiecărui rând de trepte. Simte cum întreaga greutate a clădirii ăsteia vechi apasă asupra ei.

Dar bicicleta ei este acolo, la S2, în spatele unei coloane din beton celular.

– *Înapoi*, țipă ea când Chevette este la un metru și jumătate distanță.

Nu tare, ca un automobil, dar tonul este hotărât.

Sub stratul de vopsea imitând rugina și bandajul artistic argintiu, geometria șasiului din fibră de carbon cu miez de hârtie face coapsele fetei să tremure. Chevette își strecoară mâna stângă prin bucla de identificare de sub șa. Se aude un ușor țăcănit dublu, când se decuplează frânele electrostatice, apoi Chevette încalecă și e în șa.

Se simte mai bine ca niciodată când urcă rampa pătată de ulei și iese afară.

4.

Oferte de serviciu

COLEGUL DE CAMERĂ AL LUI RYDELL, Kevin Tarkovsky, purta un os trecut prin nas și lucra într-un butic cu articole de surfing, numit *Umflă-mi pânza.*

Luni dimineața, când Rydell îi spuse că își lasă slujba de la SecurInt, Kevin se oferi să încerce să-i găsească ceva ca vânzător, în domeniul articolelor de plajă.

– Ești clăditokay, în mare, spuse Kevin, uitându-se la pieptul gol și la umerii lui Rydell.

Rydell mai purta încă pantalonii portocalii cu care era îmbrăcat când se dusese să-l vadă pe Hernandez. Îi împrumutase de la Kevin. Tocmai își scosese proteza, dezumflând-o și aruncând-o, bucățele, în găleata de vopsea din plastic, de douăzeci de litri, care le servea drept coș de gunoi. Găleata avea lipită pe ea o margaretă mare, autocolantă.

– Ai *putea* să faci *puțin* culturism. Și să-ți împletești și niște codițe. Chestii de-ale negrilor, tribale.

– Kevin, habar n-am de surfing, de windsurf., de nimic. Abia dacă am fost la ocean, de câteva ori, în golful Tampa.

Era zece dimineața. Kevin avea zi liberă.

– Vânzările îți oferă *experiență*, Berry. Clientul are nevoie de *informație*, tu i-o furnizezi. Dar le dai și o *experiență.*

Kevin bătu ușor cu degetele în micul lui fus lustruit, din os de vită, de vreo cinci centimetri lungime, pentru a ilustra.

– Doar atunci le vinzi un articol nou.

– Dar eu nu-s nici măcar bronzat.

Kevin avea aproximativ culoarea și strălucirea perechii de saboți maronii Cole-Haan pe care Rydell îi primise cadou de la

mătușa lui când împlinise cincisprezece ani. Culoarea nu avea legătură nici cu genetica, nici cu expunerea la soarele arzător, ci era rezultatul injecțiilor regulate și al unui complicat regim cu pastile și loțiuni.

– Mda, admise Kevin, ți-ar trebui ceva bronz.

Rydell știa că nici Kevin nu făcea și nu făcuse în viața lui surf, dar ducea acasă discuri de la magazin și le vedea la un set de ochelari video, urmărind diferitele mișcări implicate, așa că nu avea nici o îndoială că era în stare să ofere absolut orice informație și-ar fi dorit un potențial cumpărător. *Și* întreaga experiență de bază; cu bronzul lui de piele de Cordoba, atrăgea în mare măsură atenția. Mai ales femeilor., deși pentru el asta nu părea să însemne prea mult. Ceea ce vindea Kevin în primul rând, era echipament. Din cel scump, care se presupunea că te protejează de ultraviolete și de poluanții din apă. Avea două cutii mari din carton pline cu așa ceva, depozitate în unica debara a camerei lor. Rydell, care nu avea mare lucru în materie de garderobă, era bine venit când mai scotocea pe acolo și împrumuta orice i se părea lui șic. Ceea ce nu însemna prea mult, după cum se dovedise, deoarece accesoriile pentru windsurf se cam reduceau la ochelari de soare, nanopor negru sau flexoglinzi. Câteva articole mai extravagante aveau etichete *Umflă-mi pânza*, sensibile la ultraviolete, care apăreau în zilele când concentrația ozonului scădea dramatic, după cum descoperise Rydell ultima oară când se dusese la piață.

El și Kevin împărțeau unul dintre cele două dormitoare ale unei case de prin anii șaizeci, de pe Mar Vista, ceea ce însemna Vedere la Mare, dar mare – ioc. Cineva trăsese prin mijlocul camerei doi pereți prefabricați, din ipsos turnat între foi de hârtie. Pe partea lui Rydell, peretele despărțitor era acoperit cu margarete autocolante și o colecție de abțibilduri, suveniruri din locuri precum Magic Mountain, Nissan County, Disneyland și Skywalker Park. Mai erau încă două persoane care locuiau în casă, trei dacă o puneai la socoteală și pe chinezoaica din garaj (ea însă avea acolo baie proprie).

Rydell își cumpărase futonul cu cea mai mare parte din primul salariu de la SecurInt. Îl luase de la chioșcul din piață; acolo era mai ieftin, iar chioșcul se numea Gura Futonului, ceea ce lui Rydell i se păruse destul de nostim. Fata de la Gura Futonului îi explicase că îi puteai strecura ceva tipului de la peronul metroului,

ca să te lase să urci în tren cu futonul rulat – se livra într-un sac din plastic verde care-i amintea lui Rydell de un sac de dormit.

În ultima vreme, când aștepta să-și dea jos proteza, petrecuse mult timp stând pe futon, uitându-se la abțibildurile de pe perete. Se întreba dacă cel care le pusese chiar se ostenise să meargă în toate locurile acelea. Hernandez îi oferise odată posibilitatea să lucreze în Nissan County. SecurInt avea acolo o filială. Părinții lui își petrecuseră luna de miere la Disneyland. Skywalker Park era în San Francisco, în nordul orașului; se numise Golden Gate, înainte, și-și amintea de vreo două tulburări, cu mulțimea dezlănțuită destul de urât, prezentate la televizor, atunci când îl privatizaseră.

– Ai luat legătura cu vreo agenție din alea, de plasare, Berry?

Rydell neagă din cap.

– Asta-i din partea mea, zise Kevin dându-i lui Rydell casca.

Nu semăna deloc cu ochelarii mici și lucioși ai Karenei; o simplă bară din plastic alb, asemănătoare celor cu care se joacă copiii.

– Pune-ți-o. Formez eu numărul.

– Bine, zise Rydell. E frumos, Kevin, dar nu-i nevoie să te necăjești atât.

Kevin își atinse osul din nas.

– Ei, e „închiriată".

Asta era. Rydell își puse casca.

– Acum, zise Sonya cu tot optimismul de care putea da dovadă, vedem că ai absolvit cursurile postliceale...

– Academia, o corectă Rydell. Poliție.

– Da, Berry, dar noi vedem că în momentul acela erai angajat de optsprezece zile, în total, înainte de a fi suspendat.

Sonya arăta ca o fată drăguță dintr-un desen animat. Nici un por. Nici o cută, pe nicăieri. Avea dinții foarte albi și păreau a fi toți dintr-o singură bucată, posibil de tras afară pentru o examinare mai atentă. Nu însă pentru a fi curățați, deoarece nu era nevoie: desenele animate nu mănâncă. Avea însă sfârcuri minunate; sfârcurile pe care le-ar fi desenat Rydell, dacă ar fi fost un desenator talentat.

– Ei bine, zise Rydell, gândindu-se la Turvey, am avut niște necazuri după ce m-au trecut la patrulare.

Sonya încuviință, dând din cap cu însuflețire.

– Văd, Berry.

Rydell se întrebă ce vedea ea cu adevărat. Sau ce vedea sistemul expert care o folosea pe ea ca pe o marionetă. Sau *cum* vedea. Cum apărea cineva ca Rydell pentru sistemul computerizat al unei agenții de plasare? Nu prea grozav, hotărî el.

– Apoi te-ai mutat de la Los Angeles, Berry, și vedem zece săptămâni de lucru la Corporația SecurInt, secția intervenții armate în zone rezidențiale. Șofer cu experiența mânuirii armelor.

Rydell se gândi la compartimentele pentru rachete prinse pe burta elicopterului DPLA. Probabil că avuseseră și o armă de tip CHAIN acolo.

– Da, încuviință el.

– Și ți-ai dat demisia de la SecurInt.

– Cam așa ceva.

Sonya îl țintui pe Rydell cu privirea de parcă acesta tocmai acceptase, sfios o audiență la Congres sau o diplomă postuniversitară.

– Păi, Berry, dă-mi voie să-mi pun tichia *gânditoare*. Numai pentru o secundă!

Clipi, apoi își închise ochii mari, de personaj din desenele animate.

Isuse, se gândi Rydell. Încercă să se uite în altă parte, dar casca lui Kevin nu avea nici un ecran periferic, așa că nu era nimic acolo. Numai Sonya, dreptunghiul gol al mesei ei, detalii sărace, sugerând un birou și emblema agenției de plasare în spatele ei, pe perete. Emblema o făcea să semene cu prezentatoarea unui canal de televiziune care nu relata decât știri *foarte* bune.

Sonya deschise ochii. Zâmbetul îi deveni incandescent.

– Ești din *Sud*.

– O-ho-ho.

– Plantații, Berry. Magnolii. Tradiții. Dar și o anumită *întunecime*. O calitate gotică. Faulkner.

Fawk...

– Ă?

– *Artizanatul de Coșmar*, Berry. Bulevardul Ventura, Sherman Oaks.

Kevin îl privi pe Rydell dându-și jos casca și scriind o adresă și un număr de telefon pe spatele ultimului număr din *People*. Revista era a Monicăi, asiatica din garaj; ea primea întotdeauna ediții tipărite astfel încât să nu conțină niciodată vreo referire la scandaluri sau dezastre, ci o porție triplă de aventuri amoroase ale celebrităților, și mai ales să nu aibă de-a face cu familia regală britanică.

– Ceva pentru tine, Berry? se arătă Kevin plin de speranță.

– S-ar putea, zise Rydell. O adresă din Sherman Oaks. O să-i sun, să văd despre ce-i vorba.

Kevin își plimbă osul prin nări.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor.

În vitrina Artizanatului de Coșmar era o pictură mare cu Răpirea la Ceruri. Rydell știa genul ăsta de picturi de pe părțile laterale ale furgonetelor aparținând comunităților creștine, parcate în fața magazinelor universale. Mulțimea de mașini tamponate, numai sânge, și alte dezastre, cu toate sufletele Salvate zburând să-l întâlnească pe Isus, ai cărui ochi erau prea strălucitori pentru a-i mângâia. Asta era mult mai detaliată decât cele pe care și le amintea el. Fiecare dintre sufletele Salvate avea propria-i figură, ca și cum chiar ar fi reprezentat pe cineva, iar câteva dintre ele îi aminteau de oameni celebri. Dar tot arăta de parcă ar fi fost făcută de o fată de cincisprezece ani sau de o bătrână doamnă.

Kevin îl lăsase la intersecția cu Sepulveda, iar el se întoarse pe jos două blocuri[1], căutând locul, trecând pe lângă o echipă de purtători de căști cu bor larg, care turna fundația unui palmier. Rydell se întrebă dacă pe Ventura fuseseră copaci veritabili înainte de apariția virusului; înlocuitorii erau acum atât de populari, încât oamenii îi voiau puși pretutindeni.

Ventura era una dintre străzile din Los Angeles care ținea pasul cu vremurile. Rydell știa că trebuie să fi trecut cu Gunhead pe lângă Artizanatul de Coșmar de nenumărate ori, dar străzile astea arătau cu totul altfel când le parcurgeai pe jos. Pe de o parte, erai destul de singur; pe de altă parte, puteai vedea cât de crăpate

[1] În SUA, intervalul dintre două intersecții (n. trad.).

și prăfuite erau multe dintre clădiri. Spații goale în spatele geamurilor murdare, cu teancuri îngălbenite de ziare și scrisori vechi pe dușumele, poate și câte o băltoacă de ceva ce nu putea fi apă de ploaie, așa că te cam întrebai ce era. Trecu de vreo două din astea, după care urma un loc unde se vindeau ochelari de soare cam cu de șase ori prețul plătit de Rydell pentru închirierea jumătății lui de cameră pe Mar Vista. Trebuia ca magazinul cu ochelari de soare să aibă un soi de polițist particular înăuntru, care să te înghesuie să intri.

Artizanatul de Coșmar era prins ca într-un sandviș între un oficiu muribund de promovare a drepturilor cetățenești și un fel de agenție imobiliară falimentară, care vindea asigurări. ARTIZANATUL DE COȘMAR – GOTIC SUDIC, cu litere pictate de mână, umflate și păroase ca picioarele țânțarilor din desenele animate, negre pe fond alb. Dar cu două mașini scumpe parcate în fața intrării: un Range Rover gri-metalizat, semănând cu Gunhead gătit de bal, și unul dintre acele vechi Porsche-uri micuțe, cu două locuri, și care lui Rydell i se păruseră mereu că aveau cheia scoasă din contact. Ocoli Porsche-ul pe departe: asemenea mașini aveau în general sisteme antifurt hipersensibile, pentru a nu spune hiperagresive.

Prin ușa din sticlă securizată îl privea un polițist particular; nu de la SecurInt, din altă rețea. Rydell împrumutase de la Kevin o pereche de pantaloni groși din bumbac, cu dungă, proaspăt călcați. Îl cam strângeau în talie, fiind totuși de departe mai buni decât chiloții portocalii. Avea pe el o cămașă neagră, de la uniforma SecurInt-ului, fără ecusoane, Stetsonul și ghetele SWAT. Nu era prea convins că negrul mergea cu kakiul. Apăsă pe buton. Polițistul deblocă ușa, lăsându-l să intre.

– Am o întâlnire fixată cu Justine Cooper, zise Rydell dându-și jos ochelarii de soare.

– E cu un client, zise polițistul particular.

Părea de vreo treizeci de ani și picat de la vreo fermă de prin Kansas. Rydell își aruncă privirile și văzu o femeie sfrijită, cu păr închis la culoare. Vorbea cu un bărbat gras, chel. Încerca să-i vândă ceva, după semne.

– Aștept, zise Rydell.

Fermierul nu răspunse. Legile statului nu-i permiteau să poarte armă, numai bastonul pe care-l ținea într-o teacă turnată, din

plastic, dar el probabil că avea una dintre sculele acelea micuțe, ușor de disimulat, rusești, care puteau adăposti în magazia lor câteva gloanțe teribile, supraîncălzite, inițial gândite pentru distrugerea blocurilor motoare ale tancurilor. Rușii, niciodată în toate mințile, își aveau piața lor pentru specialitățile de sâmbătă seara.

Rydell privi în jur. Răpirea la Ceruri era la mare cinste și la Artizanatul de Coșmar, hotărî el. Genul de creștini care tatăl lui îi susținuse întotdeauna erau pur și simplu patetici. Împărăția de o mie de ani venise și se dusese, nici vorbă de vreo Răpire la Ceruri, iar ei, iată-i, încă mai băteau aceeași monedă. Sublett și ai lui din tabăra de rulote din Texas, uitându-se la filme vechi pentru reverendul Fallon, asta, cel puțin, avea oarecare chichirez.

Încercă să tragă cu ochiul, să vadă ce se străduia femeia să-i vândă bărbatului gras, dar ea îi surprinse privirea și asta nu era bine. Așa că se afundă mai mult în magazin, prefăcându-se că cercetează marfa. Era acolo un raion întreg cu coroane funerare cu aspect scârbos, ca niște pânze de păianjen, în dosul unor vitrine ale căror rame își pierduseră strălucirea. Coroanele îi părură lui Rydell ca făcute din cârlionți de păr vechi. Erau sicrie pentru copii, toate mâncate de carii, iar într-unul dintre ele era plantată iederă. Erau măsuțe joase, pentru cafea, făcute din ceea ce Rydell își imagină că puteau fi pietre de mormânt vechi, cu inscripțiile atât de tocite încât nu le mai puteai citi. Se opri lângă un cadru de pat din fier forjat, alcătuit din câteva figurine de jochei negrișori, din cele a căror expunere pe peluzele din fața casei era interzisă prin lege în Knoxville. Jocheii aveau cu toții buze mari, roșii, proapăt vopsite, zâmbete largi, ca pepenii roșii. Patul era acoperit cu o saltea lucrată de mână, având ca model steagul Confederației[1]. Când se uită după eticheta cu prețul, văzu un bilet galben pe care scria VÂNDUT.

– Domnul Rydell? Pot să-ți spun Berry?

Maxilarul Justinei Cooper era atât de îngust încât părea să nu aibă suficient loc înăuntru pentru obișnuita garnitură de dinți. Părul îi era tăiat scurt, o cască lucioasă castanie. Purta un fel de costum închis la culoare, lălâi, care lui Rydell i se păru că avea menirea de a ascunde faptul că era construită mai mult sau mai

[1] Cele unsprezece state americane sudice secesioniste (retrase din Statele Unite în 1860-1861) (n. trad.).

puțin ca o insectă-baghetă. După cum vorbea, nu părea a fi de prin sudul nici unei zone, și avea în ea o tensiune vizibilă, ca și cum ar fi fost pe sârmă.

Rydell îl văzu pe bărbatul cel gras ieșind și oprindu-se pe trotuar pentru a dezactiva alarma și sistemul de apărare al Range Rover-ului.

– Sigur.

– Ești din Knoxville?

Rydell observă că respira cu grijă, ca și cum ar fi încercat să nu tragă prea mult aer în piept.

– Exact.

– Nu prea ai accent.

– Ei, mi-ar plăcea să zică toți așa.

Zâmbi, dar ea nu-i răspunse la zâmbet.

– *Familia* dumitale e din Knoxville, domnule Rydell?

Fir-ar să fie, se gândi el, dă-i drumul, zi-mi Berry.

– Tata era, cred. Ai mamei sunt de pe lângă Bristol, cei mai mulți.

Ochii negri ai Justinei Cooper, al căror alb abia se zărea, îl priveau țintă, dar nu păreau să înregistreze nimic. Ghici că era trecută de patruzeci de ani.

– Doamnă Cooper?

Ea tresări violent, ca și cum ar fi ciupit-o.

– Doamnă Cooper, ce sunt lucrurile-alea-ca-niște-coroane-funerare din vitrinele alea vechi?

Arătă înspre ele.

– Coroane comemorative. Sud-vestul Virginiei, sfârșitul secolului nouăsprezece, începutul secolului douăzeci.

Bun, se gândi Rydell, s-o facă să vorbească despre marfă. Se duse lângă vitrinele în care se aflau coroanele, să se uite mai bine.

– Parcă-ar fi păr.

– *Este*, spuse ea. Ce altceva ar putea fi?

– Păr de om?

– Bineînțeles.

– Adică, păr de la oameni *morți*?

Se uita acum la împletitura migăloasă, în care părul fusese răsucit în noduri micuțe, ca niște flori. Era lipsit de luciu, fără nici o culoare anume.

– Domnule Rydell, mă tem că s-ar putea să vă fi făcut să vă irosiți timpul.

Se îndreptă ezitând către el.

– Când am vorbit la telefon am avut impresia că ați putea fi, mă rog, mai *al* sudului...

– Cum adică, doamnă Cooper?

– Ceea ce oferim noi aici oamenilor este o anumită *viziune*, domnule Rydell. Ca și o anumită *întunecime*. O calitate gotică.

La naiba. Acel cap vorbitor de pe monitorul agenției folosise aberațiile astea cuvânt cu cuvânt.

– Nu cred că l-ați citit pe Faulkner?

Ridică o mână pentru a înlătura ceva nevăzut, atârnând în fața ei.

Iarăși.

– Nu.

– Nu, așa mă gândeam și eu. Sper să găsesc pe cineva care să-mi *transmită* acea întunecime veritabilă, domnule Rydell. *Gândirea* Sudului. Un *vis febril* de senzualitate.

Rydell clipi.

– Dar dumneata *nu*-mi transmiți așa ceva. Îmi pare rău.

Părea că nevăzuta pânză de păianjen căzuse iarăși.

Rydell se uită la polițistul particular, dar el nu părea să asculte la ce vorbeau ei. La naiba, părea adormit.

– Doamnă, zise Rydell cu precauție, am impresia că vă filează lămpile.

Sprâncenele ei se încruntară.

– Acolo! zise.

– Acolo ce?

– Culoarea, domnule Rydell. Focul. Policromia verbală clocită a unei aproape neînchipuit de avansate decadențe.

Rydell rămase pe gânduri. Se trezi uitându-se la patul cu jochei.

– N-ați avut niciodată aici vreun negru care să se plângă de chestii ca asta?

– Dimpotrivă, zise ea, cu o altă nuanță în voce. Facem afaceri destul de bune cu cei mai bogați locuitori ai zonei central-sudice. Ei cel puțin înțeleg ironia. De nevoie, cred.

Acum, trebuia s-o pornească pe jos până la cea mai apropiată stație, să ia metroul spre casă și să-i spună lui Kevin Tarkovsky că nu fusese îndeajuns de Sudic.

Polițistul particular îi dădu drumul să iasă.

– De unde anume sunteți, doamnă Cooper? o întrebă.

– New Hampshire[1].

Rydell se afla afară pe trotuar, iar ușa i se închidea în urmă.

– Yankei[2] împuțiți, zise el către Porsche-ul decapotabil.

Asta ar fi spus și tatăl lui, dar îi venea greu acum să o pună în legătură cu ceva anume.

Un trailer mare, articulat, german, trecu pe lângă el, genul acela care mergea cu ulei vegetal. Rydell ura lucrurile astea. Fumul degajat mirosea ca puii prăjiți.

---

1 Stat din nord-estul Statelor Unite (n. trad.).

2 Apelativ adresat locuitorilor din nord-estul Statelor Unite (n. trad.).

5.

Hay problemas[1]

VISELE CURIERULUI sunt făcute din metal încins, umbre care țipă și fug, munți de culoarea betonului. Pe culmea unui deal se îngroapă copiii orfani. Sicrie din plastic albastru-spălăcit. Pe cer, nori. Pălăria înaltă a preotului. Lumea nu vede obuzul venind dinspre munții din beton. Găurește *totul*: versantul dealului, cerul, sicriul albastru, fața femeii.

Un sunet prea vast pentru a fi un sunet, dar prin el, cumva, ei aud, abia acum le ajunge la urechi îndepărtatul *bubuit* al mortierelor, norișori de fum precis conturați, înălțându-se pe versantul cenușiu al muntelui.

Se ridică în capul oaselor, singur în patul larg, încercând să țipe și cuvintele sunt într-o limbă pe care nu-și mai îngăduie s-o vorbească.

Capul îi pulsează. Bea apă chioară din vasul imaculat de pe noptieră. Încăperea se leagănă, se încețoșează, se limpezește iar. Se smulge din pat, lipăie cu tălpile goale până la fereastra înaltă, în stil vechi. Bâjbâie până reușește să tragă în lături draperia grea. San Francisco. Revărsatul zorilor ca argintul coclit. E marți. Nu-i Mexico.

În baia albă, tresărind în lumina bruscă, stropindu-se cu apă rece pe fața amorțită. Visul se destramă, dar lasă urme. Tremură, dalele reci, neplăcute sub tălpile goale. Târfele de la petrecere. Harwood ăsta. Decadent. Curierul dezaprobă decadența. Munca lui îl aduce în contact cu bogăția adevărată, cu puterea veritabilă.

[1] Necazuri (span. în original) (n. trad.).

Întâlnește oameni importanți. Harwood este bogat fără a fi important.

Stinge lumina în baie și se întoarce cu grijă în pat, menajându-și durerea de cap.

Cu plapuma din fulgi, în dungi, trasă până la bărbie, începe să treacă în revistă seara anterioară. Sunt spații goale. Imoralitate excesivă. El dezaprobă imoralitatea. Petrecerea lui Harwood. Vocea de la telefon spunându-i să participe. Băuse deja câteva pahare. Vede chipul unei fete tinere. Furie, nemulțumire. Părul ei scurt, negru, răsucit în sus, în cârlionți.

Își simte ochii ca și cum ar fi prea mari pentru orbitele lor. Se freacă la ochi și îl împresoară sclipiri dureroase de lumină. Masa rece a apei i se plimbă prin stomac.

Își amintește cum stătea la barul lat din lemn de mahon, bând. Înainte de apelul telefonic, înainte de petrecere. Își amintește de cele două casete deschise, identice. Într-una o pune pe ea. Cealaltă este pentru ceea ce îi fusese încredințat. Scump, dar acum nu are nici o îndoială că informația pe care o conține este foarte valoroasă. Strânge brațele din grafit ale obiectului și trântește capacul, închizându-l. Apoi atinge caseta care deține întregul ei mister, casa cea albă de pe deal, destinderea pe care o oferă ea. Bagă casetele în buzunarul hainei...

Dar acum se ghemuiește sub plapumă, cu stomacul răscolit de un val de neliniște.

A purtat haina la petrecerea aceea din care nu-și aduce aminte mare lucru...

Fără să ia în seamă cum îi zvâcnește capul, se târăște afară din pat și-și găsește haina mototolită pe dușumea, lângă un scaun.

Inima îi bate cu putere.

Uite-o. Cea pe care trebuie s-o predea. Închisă cu fermoarul în buzunarul interior. Dar buzunarele din afară sunt goale: a dispărut. Scotocește prin alte haine. În patru labe, cu sângele pulsându-i dureros în spatele ochilor, se uită sub scaun. Dusă.

Dar ea, cel puțin, putea fi înlocuită, își amintește, încă în genunchi, cu haina în mână. Va găsi un negustor cu genul ăsta de software. În ultima vreme, recunoaște el acum, începuse să i se pară că își pierdea din rezoluție.

Gândindu-se la asta, își privește mâinile trăgând fermoarul buzunarului dinăuntru, scoțând afară caseta conținându-i misiunea, proprietatea lor, ceea ce trebuie să fie predat. O deschide.

Ramele zgâriate din plastic negru, eticheta de pe casetă, tocită și ilizibilă, transparența gălbuie a pastilelor audio.

Aude un sunet subțire, înalt, ieșindu-i din gâtlej. Foarte asemănător cu ceea ce trebuie să fi făcut cu ani în urmă, când sosise primul obuz.

6.
Podul

ATENT SĂ CALCULEZE EXACT cei treizeci la sută pentru bacșiș, Yamazaki plăti și se precipită afară, părăsind bancheta desfundată a taxiului. Șoferul, care știa că toți japonezii sunt bogați, numără îmbufnat bancnotele zdrențuite și jegoase, apoi aruncă repede cele trei monede de cinci dolari într-un capac de termos cu emblema Nissan County fixat cu bandă adezivă de bordul decolorat. Yamazaki, care nu era bogat, își puse geanta pe umăr, se întoarse și o luă către pod. Ca întotdeauna, i se muie inima văzându-l acolo, cu lumina bătând pieziș prin broderia din metal.

Măreția deschiderii lui era severă ca însuși programul modern, dar, cu toate acestea, în jurul ei crescuse o altă realitate, preocupată de propria-i agendă de lucru. Aceasta apăruse treptat, fără un plan prestabilit, folosind toate tehnicile și materialele imaginabile. Rezultatul era ceva amorf, uimitor de închegat. Noaptea, iluminat de becurile de Crăciun, de neoanele reciclate, de reflectoare, avea o stranie energie medievală. La lumina zilei, văzut de la distanță, îi amintea de ruinele digului din Brighton, din sud-estul Angliei, ca privite printr-un caleidoscop cu oglinzile crăpate, în stil local.

Coastele lui din oțel, tendoanele prinse de maluri, erau pierdute într-o aglomerare de vise: cabana pentru aplicarea tatuajelor, pasaje cu acoperișuri în cascade, dughene slab luminate, ticsite cu reviste mucezinde, vânzători de artificii, de momeli pentru pescuit, case de pariuri, baruri sushi[1], agenți de împrumuturi și

[1] Mâncare tradițională japoneză din orez, cu diferite garnituri de legume și pește, asezonată cu sosuri (n. trad.).

ipoteci, vânzători de ceaiuri, bărbieri, baruri. Visuri de comercianți, a căror localizare corespunde în general cu tablierele podului pe care cândva se desfășurase traficul; în vreme ce deasupra lor, suprapunându-se până în vârful pilonilor de prindere a cablurilor de susținere, se înălța complicat suspendata comunitate vorbitoare de limbă spaniolă, cu populația ei fără număr și zonele ei de mai întinsă fantezie.

Îl văzuse pentru prima oară noaptea, cu trei săptămâni înainte. Stătuse în ceața amestecată cu fumul orașului, printre vânzătorii de fructe și legume cu marfa înșirată pe pături. Se uitase înapoi, în gura peșterii, cu inima bătându-i nebunește. Din vasele vânzătorilor de supă se înălțau aburi, dedesubtul unui arc ascuțit din neoane consumate. Totul se amesteca pierzându-și contururile, topindu-se în ceața murdară. Teleprezența abia dacă sugerase vraja și unicitatea lucrului, iar el înaintase domol prin lumea visceralã deschisă de neoane și prin tot acest carnaval pestriț al suprafețelor recuperate din gunoaie, de o oroare perfectă. Atmosferă de basm. Placaj stropit cu argintiu, dale de marmură desprinse din pereții băncilor uitate, plastic striat, alamă lustruită, paiete, canava vopsită, oglinzi, crom sărit și cojit în aerul sărat. Atât de multe lucruri, prea multe pentru ochiul lui sărind de la unul la altul, iar el știuse că nu în van îi fusese călătoria.

În întreaga lume, cu siguranță, nu exista un Thomasson mai măreț.

Pătrunde acum, marți dimineața, în agitația de-acum familiară – cărucioarele cu gheață și pește, clănțănitul unei mașini de făcut tortilla[1] – și-și făcu drum până la o cafenea, al cărei interior avea aspectul unui vechi feribot, cu lacul negru sărit ca și cum cineva l-ar fi ferestruit în întregime, întins peste lemnul masiv, provenind de la cine știe care vas, fostă proprietate publică. Ceea ce era cu totul posibil, se gândi, așezându-se la tejgheaua lungă; către Oakland, dincolo de insula bântuită de stafii, fuzelajul fără aripi al unui 747 adăpostea bucătăriile a nouă restaurante thai.

Tânăra femeie din spatele tejghelei avea brățări tatuate, în formă de șopârle stilizate, de culoare indigo. Yamazaki ceru cafea. Îi sosi într-o ceașcă de porțelan greu, grosolan. Nu erau două cești la fel. Își scoase agenda electronică din geantă, o trânti pe masă și

[1] Pâine mexicană nedospită (n. trad.).

făcu o scurtă descriere a ceștii, a minuțiosului model al crăpăturilor de pe suprafața ei glazurată, semănând cu un mozaic în miniatură. Sorbindu-și cafeaua, își parcurse însemnările din ziua precedentă. Mintea omului Skinner semăna în mod remarcabil cu podul. Se acumulaseră acolo lucruri în jurul unei armături de intenții inițiale până când se ajunsese la un punct critic și apăruse un nou program. Dar ce era acel program?

Îl rugase pe Skinner să-i explice modul în care se realizase concreșterea având ca rezultat situația actuală a structurii secundare. Care era motivația unui anumit constructor, a unui constructor individual?

Agenda lui înregistrase mormăielile omului, răspunsul pieziș, transcriindu-l și traducându-l.

A fost omul acela care pescuia. I s-a agățat firul. A tras afară o bicicletă. Acoperită în întregime cu mici cochilii. Toată lumea a râs. A luat bicicleta și a construit un loc de servit masa. Supă de scoici, mâncare rece de scoici, bere mexicană. Și-a atârnat bicicleta deasupra tejghelei. Doar trei taburete acolo înăuntru, și și-a extins cutia cu vreo trei metri în afară folosind Super Glue și brățări metalice. A acoperit pereții în interior cu vederi. Ca țiglele. Noaptea se făcea ghem în spatele tejghelei. A dispărut într-o dimineață. Legături metalice sfărâmate, câteva așchii prinse încă în peretele unei frizerii. Te puteai uita în jos, să vezi apa printre degetele de la picioare. Înțelegi, o scosese prea mult în afară.

Yamazaki privi aburul înălțându-se din cafea, închipuindu-și o bicicletă acoperită cu crustacee mărunte, ea însăși un Thomasson de o considerabilă potențialitate. Skinner se arătase curios în legătură cu termenul, iar agenda înregistrase încercarea lui Yamazaki de a-i explica originea și înțelesul cu care era folosit în mod curent.

Thomasson a fost un jucător american de baseball, foarte arătos și foarte puternic. S-a dus la Yomiyuri Giants în 1982, pentru o mare sumă de bani. Atunci s-a descoperit că nu putea lovi mingea.

Scriitorul și artizanul Gempei Akasegawa i-a folosit numele pentru a desemna anumite monumente inutile și de neexplicat, lipsite de sens și totuși în mod curios considerate a fi lucrări de artă caracteristice peisajului urban. Termenul a căpătat însă ulterior alte înțelesuri. Dacă vreți, pot scoate și traduce definițiile actuale din Gendai Yogo Kisochishiki *al nostru, respectiv* Cunoașterea Elementară a Noțiunilor Moderne.

Skinner însă, cenușiu, neras, cu albul ochilor îngălbenit, împânzit de vinișoare sparte, abia dacă ridicase din umeri. Trei dintre localnici, care acceptaseră să fie intervievați, îl prezentaseră pe Skinner ca pe un original, unul dintre primii de pe pod. Amplasamentul camerei lui indica și el un anumit statut, deși Yamazaki se întreba câți ar fi apreciat șansa de a construi în vârful unui pilon de susținere a cablurilor. Înainte de a fi instalat liftul electronic, urcușul trebuie să fi fost înfricoșător pentru oricine. La ora actuală, cu șoldul lui bolnav, bătrânul era practic invalid, bizuindu-se pe vecini și pe fată. Ei îi aduceau mâncare, apă, îi menținеau toaleta chimică în funcțiune. Fata, presupunea Yamazaki, primea în schimb adăpost, deși relația dintre ei îl șoca prin faptul că era cumva mai profundă, mai complicată.

Dar dacă Skinner era greu de descifrat din cauza vârstei, a personalității, sau a amândurora, fata cu care își împărțea camera rămânea opacă în modul acela comun, ţâfnos, pe care Yamazaki îl asocia cu tinerii americani. Deși, poate că asta se întâmpla numai deoarece el, Yamazaki, era străin, japonez și dintre cei care pun prea multe întrebări.

Privi în lungul tejghelei observând profilurile de dis de-dimineață ale celorlalți clienți. Americani. Faptul că el se afla efectiv aici, bând cafea alături de oamenii aceștia, era încă un motiv de mirare. Ce extraordinar. Scrise în agenda electronică, cu creionul optic ţăcănindu-i pe ecran.

Apartamentul se afla într-o casă victoriană înaltă, construită din lemn și vopsită foarte complicat, dintr-un cartier unde numele străzilor cinstesc politicieni americani din secolul nouăsprezece: Clay, Scott, Pierce, Jackson. În această dimineață, marți,

când părăseau apartamentul, am observat pe partea laterală, sus de tot, a stâlpului care susține scara în spirală, urma unei balamale acum dispărute. Am presupus că de ea trebuie să fi fost prinsă o portiță pentru copii. Mergând în lungul străzii Scott în căutarea unui taxi, am dat peste o carte poștală umedă, căzută pe trotuar cu fața în sus. Trăsăturile alungite ale martirului Shapely, sfântul SIDA, bătute de ploaie. O adevărată melancolie.

– N-ar fi trebuit să spună așa ceva. Despre Godzilla, adică.

Yamazaki se trezi clipind la figura serioasă a fetei din spatele tejghelei.

– Poftim?

– N-ar fi trebuit să spună așa ceva. Despre Godzilla. N-ar fi trebuit să râdă. Noi, aici, am avut cutremurele noastre de pământ, voi n-ați râs de noi.

7.

Văd că ești okay

HERNANDEZ ÎL URMĂ pe Rydell în bucătăria casei de pe Mar Vista. Purta un combinezon de parașutist, fără mâneci, de culoare albăstruie, și o pereche de șlapi nemțești, din ăia cu vreo mie de țumburușuri, să-ți maseze tălpile. Rydell nu-l mai văzuse niciodată fără uniformă și fu destul de surprins. Pe brațe avea tatuaje mari, bătrânești; cifre romane; chestii de gașcă. Picioarele îi erau maronii, zdravene, ca de urs.

Era marți dimineața. În casă nu mai era nimeni altcineva. Kevin se afla la *Umflă-mi pânza*, iar ceilalți plecaseră fiecare cu treaba lui. Ar fi trebuit ca Monica să fie la locul ei, în garaj, dar, oricum, pe ea n-o prea vedeai.

Rydell își luă punga cu fulgi de porumb din bufet și o cântări în mână. Destul pentru un castron. Deschise frigiderul și scoase un vas din plastic de un litru, cu capac, având lipit pe el o fâșie de bandă adezivă. Scrisese pe bandă, cu marker gros, EXPERIMENTUL LAPTELE.

– Ce-i asta? întrebă Hernandez.

– Lapte.

– De ce scrie „experiment"?

– Ca să nu mi-l bea nimeni. Am gândit-o în dormitorul Academiei de Poliție.

Vărsă fulgii de porumb într-un castron, îi acoperi cu lapte, găsi o linguriță și-și duse micul dejun pe masa din bucătărie. Masa avea un picior mai scurt, așa că trebuia să mănânci fără să lași coatele pe ea.

– Ce-ți mai face mâna?

– Bine.

Rydell uită să nu-și pună coatele jos. Lapte și fulgi se revărsară peste plasticul alb, zgâriat, al tăbliei mesei.

– Ia!

Hernandez se duse la dulap și trase afară din cutie un ghemotoc gros de șervețele din hârtie crem.

– Alea-s ale lui nu-ș-cum-îl-cheamă, zise Rydell, și nu-i place deloc să i le folosim.

– Experimentul șervețelul, zise Hernandez, aruncându-i lui Rydell ghemotocul.

Rydell șterse laptele și aproape toți fulgii. Nu reușise să-și dea seama ce căuta Hernandez aici, dar până atunci nu-și imaginase niciodată că Hernandez conduce un Daihatsu Sneaker alb cu hologramă animată a unei cascade pe capotă.,

– E o mașină frumoasă afară, zise Rydell, arătând cu capul în direcția parcării și turnându-și în gură niște fulgi de porumb.

– E mașina fiică-mii, Rosa. 'M fost la atelier, omule.

Rydell mestecă, înghiți.

– Frânele sau ce?

– Prăpădita de cascadă. Trebuie să fie animale de-alea mici de ies de prin tufișuri și parcă se uită la ea, la cascadă, știi?

Hernandez se sprijini cu spatele de marginea bufetului, îndoindu-și degetele de la picioare în șlapii lui cu țumburușuri.

– Ceva cam ca *animalele* alea din Costa Rica, știi? Motiv ecologic, fiică-mea e de-adevăratelea verde. Ne-a făcut să smulgem ce mai rămăsese din gazon și să plantăm lucrurile alea care acoperă pământul, care seamănă cu niște păianjeni verzi. Dar atelierul nu poate face să se vadă *animalele* alea, omule. Avem garanție și toate cele, dar pe ei, știi tu, îi doare în cur.

Clătină din cap.

Rydell își termină fulgii de porumb.

– Ai fost vreodată în Costa Rica, Rydell?

– Nu.

– E-al naibii de frumos, omule. Ca în Elveția.

– N-am fost acolo.

– Nu, vreau să zic ce fac ei cu datele. Ce făceau elvețienii cu banii.

– Te referi la conturi?

– Te-ai prins. Deștepți tipii. Nu tu armată terestră, nu tu marină, nu tu aeriană. Neutri. Și au grijă de datele tuturor.

– Indiferent ce-i cu ele.

– Hei, li se fâlfâie de marele „A“[1]. Deștepți oameni. Și cheltuie banii ăștia pe *ecologie*, omule.

Rydell duse castronul, lingura și ghemotocul umed de șervețele la chiuvetă. Clăti castronul și lingura, le șterse cu șervețelele, după care înghesui ghemotocul cât mai adânc posibil sub restul gunoiului din punga aflată sub chiuvetă. Îndreptându-se de spate, îl privi pe Hernandez.

– Te pot ajuta cu ceva, șefu'?

– S-o luăm invers, zâmbi Hernandez.

Într-un fel, nu era liniștitor.

– Mă gândeam la tine. La situația ta. Nu-i bună. Nu-i bună, omule. De-acum n-ai să mai fii în veci polițist. Acum, că-ți dai demisia, nici măcar nu te mai pot angaja înapoi la SecurInt, să lucrezi la pază în cartierele rezidențiale. Poate te mulțumești cu o afacere măruntă, un atelier de copiat chei înjghebat într-o gheretă, în cadrul unui magazin de băuturi. Asta vrei să faci?

– Nu.

– E bine, că te *omoară* așa ceva. Vine careva acolo și-ți dă ghereta *afară*, omule.

– În momentul de față am în vedere ceva în comerțul cu amănuntul.

– Fără poante? Comerț? Și ce vinzi?

– Cadre de paturi, cu jochei din fier forjat. Tablouri din păr de om, vechi de o sută de ani.

Hernandez își mijì ochii, apoi își făcu vânt sprijinindu-se de bufet și se îndreptă către sufragerie. Rydell se gândi că poate vroia să plece, dar el doar începuse să se plimbe cu pași mari și apăsați. Rydell îl mai văzuse făcând asta de vreo două ori în biroul lui de la SecurInt. Hernandez se întoarse chiar când era pe punctul de a intra în sufragerie și porni înapoi către Rydell.

– Tu ai uneori *atitudinea* asta îndărătnică, omule, nu'ș' ce să zic. Ar trebui să stai și să te gândești că poate eu încerc să te ajut un pic, bine?

Și iarăși înapoi către sufragerie.

– Spune odată ce vrei, okay?

Hernandez se opri, se răsuci, oftă.

---

[1] America, americani (n. trad.)

– N-ai fost niciodată în NoCal[1], așa-i? San Francisco? Te știe cineva pe-acolo?

– Nu.

– SecurInt are filiale și în NoCal, bine? Alt stat, alte legi, cu totul altă atitudine, pot fi la fel de bine o altă țară împuțită, dar ne-am băgat și acolo. Mai multe clădiri pentru birouri, o mulțime de hoteluri. Zone rezidențiale exclusive nu prea mari, nu pân' ce nu treci de orașele de frontieră. Concord, Hacienda Business Center, de-astea. Avem o bună parte și din asta.

– Dar e aceeași companie. Nu m-angajează aici, nu m-angajează nici acolo.

– Al naibii „A". Nu zice nimeni să te *angajezi*. Vorba e, poate că se găsește ceva pe-acolo pentru tine, cu un tip. Lucrează pe cont propriu. Compania are anumite tipuri de *probleme*, uneori *solicită* pe câte cineva. *Tipul* însă nu-i în SecurInt. El acționează pe cont propriu. Biroul de acolo are acum o astfel de problemă.

– Stai o clipă. Noi despre ce vorbeam? Vorbeam despre intervenția armată pe cont propriu?

– Tipu-i găjbitor. Știi ce-i aia?

– Dă de urma celor care-ncearcă s-o șteargă fără să-și plătească datoriile, să tragă-n piept cu chiria, treburi de-astea.

– Sau să-și ia zborul cu pușt iul tău într-un proces de încredințare minori, orice. Dar, știi tu, genurile astea de sustrageri se pot rezolva în cele mai multe cazuri prin rețea, la ora actuală. Totul e să le dai întruna datele prin Dat America, până la urmă tot îi găsești. Sau poți, Hernandez ridică din umeri, să mergi la poliție.

– Așa că ceea ce face mai ales un găjbitor... sugeră Rydell, amintindu-și un anume episod din *Cops in Trouble* pe care-l văzuse cu tatăl lui.

– Este să se abțină să apeleze la poliție.

– Sau la o agenție autorizată de detectivi particulari.

– Te-ai prins.

Hernandez îi pândea reacțiile.

Rydell trecu pe lângă el în sufragerie, auzind șlapii nemțești lipăind în urma lui, pe dalele goale ale pardoselei din bucătărie. Careva fumase tutun aici, seara precedentă. Mirosea. Era o

[1] California de Nord (n. trad.).

încălcare a înțelegerii. Proprietarul avea să-i ocărască. Proprietar era un imigrant sârb care avea un BMW vechi de cincisprezece ani, purta pălării din alea ciudate, flocoase, tiroleze și insista să i se zică Wally. Pentru că Wally știa că Rydell lucra la SecurInt, voise să-i arate aparatul pe care-l ținea ascuns sub bordul BMW-ului. Era lung de vreo treizeci de centimetri și avea un buton care declanșa o încărcătură de gaze lacrimogene din extract de ardei iute. Îl întrebase pe Rydell dacă i se părea „suficient".

Rydell mințise. Îi spusese că oamenilor care foloseau, spre exemplu, o *grămadă* de droguri, le *plăcea* de fapt un jet, două de ardei iute, ca lumea. Le desfunda nasul. Se dădea drumul la secreție. Se *dregeau* cu el.

Acum, Rydell privi în jos și văzu pentru prima oară că în sufrageria casei de pe Mar Vista era un covor exact la fel cu cel pe care se târâse el în apartamentul prietenei lui Turvey, în Knoxville. Poate ceva mai curat, dar același lucru. Nu observase până acum.

– Ascultă, Rydell, nu vrei asta, bine. E ziua mea liberă, am venit cu mașina încoace, asta apreciezi? Ai fost provocat de unii care s-au băgat în computerul companiei, ai picat în plasă, ai reacționat prea dur, te înțeleg. Dar s-a întâmplat, omule, o ai la dosar și asta-i tot ce pot eu face. Da' uite ce-i. Fă frumos pe lângă companie, poate ajunge vestea în Singapore.

– Hernandez...

– Ziua mea *liberă*...

– Omule, nu mă pricep deloc la găsit oameni...

– Poți *conduce*. Tot ce le trebuie. Doar să conduci. Duci gâjbitorul cu mașina, înțelegi? Are probleme cu un picior, nu poate conduce. Și ăsta e, așa, delicat, lucrul ăsta. Cere ceva de vlă. Le-am zis că, după mine, ai pute-o *face*, omule. Am *făcut*-o. Le-am zis.

Exemplarul din *People* al Monicăi era pe canapea, deschis la o povestire despre Gudrun Weaver, actrița trecută de patruzeci de ani care-l aflase recent pe Domnul, prin amabilitatea reverendului Wayne Fallon, la timp pentru a-i pune fotografia în *People*. Era o poză de-a ei pe o pagină întreagă, înfățișând-o stând pe canapeaua din sufragerie, uitându-se, transportată, la un stelaj plin cu monitoare, fiecare arătând același film vechi.

Rydell se văzu pe sine însuși, întins pe futonul luat din Gura Futonului, uitându-se la florile alea mari autocolante și la etichetele adezive.

– E legal?

Hernandez se plesni peste combinezonul lui albastru. Sună ca o împușcătură.

– Legal? Vorbim despre Corporația SecurInt aici. Vorbim despre o *porcărie importantă*. Eu încerc să te *ajut*, omule. Crezi că ți-aș cere să faci ceva ilegal, naibii?

– Dar care-i *târgul*, Hernandez? Doar mă duc acolo și conduc?

– La naiba! Conduci! Zice Warbaby să conduci, conduci.

– Cine?

– Warbaby. Lucius Warbaby ăsta.

Rydell luă *People*-ul Monicăi și găsi o poză cu Gudrun Weaver și reverendul Wayne Fallon. Gudrun Weaver arăta ca o actriță trecută de patruzeci de ani. Fallon semăna cu un oposum[1] cu implant de păr și costum de seară de zece mii de dolari.

– Warbaby ăsta, Berry, este tocmai în vârful rahatului. E o *vedetă* afurisită. Altfel, de ce să-l angajeze? Ești încă tânăr, omule. Ai de *învățat* rahatul.

Rydell aruncă revista *People* înapoi pe canapea.

– Pe cine încearcă să dibuiască?

– Un furt din hotel. Cineva a luat ceva. Noi suntem cu securitatea acolo. Singapore, omule, cei de-acolo sunt cam întorși pe dos din cauza asta. E tot ce știu.

Rydell stătea în umbra caldă a portbagajului, privind în adâncurile tremurătoare ale cascadei animate de pe capota Sneaker-ului fiicei lui Hernandez, cu aburi înălțându-se prin verdele crengilor unei păduri tropicale. Văzuse cândva un Harley făcut astfel încât tot ce nu era triplu cromat mișuna de insecte în mărime naturală. Scorpioni, miriapozi, de tot felul.

– Vezi, zise Hernandez, vezi acolo, unde imaginea este neclară? Aia ar trebui să fie un fel de *leneș*, omule. Un *lemurian*, știi? Garantat de fabrică.

– Când vor să mă prezint?

[1] Mic mamifer australian, cu corpul învelit într-o carapace, ca o armură (n. trad.).

– Îți dau numărul ăsta.

Hernandez îi dădu lui Rydell un petic de hârtie galbenă.

– Sună-i.

– Mulțumesc.

– Hei, zise Hernandez, îmi place să văd că ești okay. Eu sunt. Asta-mi place.

Atinse capota Sneaker-ului.

– Uită-te la rahatul ăsta. *Garanția* fabricii, pe naiba.

8.

Dimineața următoare

CHEVETTE SE VISA pedalând pe Folsom cu un vânt lateral amenințând s-o împingă în cei venind din sens invers. Făcu la stânga pe strada a Șasea, prinse vântul din spate, trecu pe roșu la Howard și la Mission, în ultimul moment pe verde la Market, apăsă brusc pe frână și lăsă în urmă dâre de cauciuc.

Încetinind, aplecată mult peste ghidon, o luă în sus pe Taylor, către Nob.

– Hai acum, zise ea.

Pedalând din greu, cu vântul ca o mână puternică apăsându-i umerii firavi, cu cerul limpede făcându-i semn din vârful pantei, trecu lanțul pe o roată dințată îngrozitor de mare, prea mare pentru schimbătorul ei de viteze, prea mare pentru orice schimbător, și simți dinții strălucitori prinzând, pedalarea încetinindu-se până la o rotație regulată... Dar apoi pierdu.

Se înălță în pedale și începu să împingă, țipând, acid lactic năvălindu-i prin vene. Era pe culme, urcușul se sfârșise...

O lumină colorată pătrundea pioasă în camera lui Skinner prin ochiurile radiale, pictate, ale ferestrei rotunde. Marți dimineață.

Două dintre sectoarele mai mici de sticlă căzuseră; golurile erau înfundate cu bucăți de cârpă ce aruncau umbre pe peretele galben, peticit cu poze din *National Geographics*. Skinner stătea în pat, îmbrăcat cu o cămașă veche, din flanel, cu păturile și sacul de dormit trase până la piept. Patul lui era o ușă din opt scânduri de stejar, înălțată pe patru jenți ruginite de Volkswagen, cu o bucată de burete deasupra. Chevette dormea pe dușumea, pe o bucată mai îngustă de burete, pe care o rula în fiecare dimineață și o înghesuia în spatele unei lăzi lungi, din lemn, plină cu scule

pline de unsoare. Mirosul unsorii își croia uneori drum până în patul ei, dar nu-i păsa.

Chevette își strecură mâna afară, în frigul de noiembrie, și apucă un pulover de pe un taburet din lemn vopsit. Trase puloverul în sacul de dormit și se strecură în el, trăgându-l în jos, până la genunchi. Îi atârna până sub genunchi când se ridică în picioare, cu bentița de la gât atât de întinsă încât trebuia să-l tragă într-una înapoi, peste umăr. Skinner nu zicea nimic; abia dacă vorbea, în general.

Fata se frecă la ochi, se duse la scara prinsă în perete și urcă cele cinci trepte, desfăcând închizătoarea chepengului dinspre acoperiș, fără ca măcar să se ostenească să o privească. Urca aici aproape în fiecare dimineață, își începea ziua cu pompatul apei și apoi – orașul. Dacă nu ploua sau era prea multă ceață. Era rândul ei să dea la vechea pompă Coleman, cu rezervorul vopsit în roșu semănând cu un submarin de jucărie. Skinner făcea asta când era frumos, dar când ploua stătea mai mult în pat. Zicea că-l doare șoldul.

Ieși prin deschizătura pătrată și se așeză pe marginea ei, bălăbănindu-și picioarele goale jos, în cameră. Soarele se străduia să dovedească cenușiul. În zilele călduroase smoala de pe dreptunghiul orizontal al acoperișului se încingea și mirosea.

Skinnerîi arătase fotografii ale carierelor La Brea, în *National Geographics*, cu animale mari și triste ce coborau acolo jos pentru totdeauna, în preajma L.A., pe vremuri. Asta era smoala, asfaltul, nu doar ceva făcut într-o fabrică, undeva. Lui îi plăcea să știe de unde vin lucrurile.

Haina lui, cea pe care o purta ea întotdeauna, venise de la D. Lewis. Great Portland Street. Asta era în Londra. Lui Skinner îi plăceau hărțile. Unele numere din *National Geographics* aveau înăuntru hărți îndoite și toate țările erau mari, o singură pată de culoare de la un capăt la celălalt. Fuseseră țări nemaipomenit de mari: Canada, URSS, Brazilia. Acum erau o mulțime mai mici, acolo unde se întinseseră ele. Skinner zicea că America parcursese drumul ăsta fără s-o recunoască. Până și California fusese, cândva, un singur stat.

Acoperișul lui Skinner avea șase metri pe patru. Arăta, cumva, ca și cum ar fi fost mai mic decât camera de dedesubt, chiar dacă pereții încăperii erau plini cu lucrurile lui Skinner. Pe acoperiș nu

se afla nimic, în afara unui cărucior metalic ruginit, de jucărie, cu două suluri de carton asfaltat înghesuite în el.

Se uită, peste trei turnuri pentru cabluri, către Treasure Island. Acolo se înălța un fir de fum de la un foc aprins pe țărm, unde consola de jos, învăluită în ceață, ieșea în afară, către Oakland. Era o construcție în formă de dom, deasupra celui mai îndepărtat turn, cu suprafața în fagure de miere, ca la monedele noi de cupru, dar Skinner zicea că nu-i decât compania Mylar, întinsă peste tot. Aveau acolo o stație de recepție, ceva de vorbeau cu sateliții. Se gândea să meargă și ea într-o zi, să-i vadă.

Un pescăruș cenușiu trecu lunecând la nivelul ochilor ei.

Orașul arăta la fel ca întotdeauna, colinele păreau animale adormite, dincolo de turnurile pentru birouri pe care ea le știa după numere. Ar trebui să poată vedea hotelul ăla de aici.

Noaptea trecută o înhățase de ceafă.

Nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva, că fusese atât de proastă. Caseta pe care o trăsese afară din buzunarul idiotului ăluia atârna în buzunarul jachetei lui Skinner, în cuierul din fier în formă de cap de elefant. Nimic altceva în ea în afara unei perechi de ochelari de soare, părând scumpi, dar atât de întunecoși încât nu putuse vedea prin ei seara trecută. Haidamacii de la paza din holul de la intrare îi verificaseră electronic ecusoanele când intrase; după câte știau ei, ea nu mai coborâse. Computerul lor o fi început s-o caute, până la urmă. Dacă se interesau la Allied, ea avea să spună că a uitat, a sărit controlul la plecare, a coborât cu liftul de serviciu după ce și-a predat pachetul la 808. Nici vorbă să fi fost la vreo petrecere și, de altfel, cine s-o vadă pe ea acolo? Frecangiul. Și poate că și-a dat seama că ea i-o făcuse cu ochelarii. Poate o simțise. Poate și-a amintit când s-a trezit din beție.

Skinner strigă spunându-i că aveau cafea, dar rămăseseră fără ouă. Chevette alunecă peste marginea deschizăturii punând piciorul pe treapta de sus.

– Dacă vrei, te duci să iei, zise Skinner ridicându-și privirile de la Coleman.

– Oprește-mi și mie cafea.

Își trase o pereche de jambiere negre din bumbac și intră în ghete, fără să se mai ostenească să le înnoade șireturile. Deschise capacul din podea și trecu prin deschizătură, încă îngrijorată în legătură cu frecangiul, cu ochelarii lui, cu slujba ei. Zece trepte

mai jos, trecu pe lângă un palan vechi. Colivia așteptând-o acolo unde o lăsase aseară. Bicicleta prinsă cu cablul de siguranță de un stâlp vertical, protejată cu două alarme, pentru orice eventualitate. Se urcă în colivia din plastic galben, înaltă până la piept, și apăsă pe buton.

Motorul scârțâi și roata de jos, cu dinți mari, o lăsă în jos. Skinner spunea că dispozitivul era *funicularul* lui. Nu el îl construise totuși: i-l construise un negru pe nume Fontaine, când Skinner începuse să aibă probleme cu urcatul. Fontaine locuia în capătul dinspre Oakland, cu două femei și o grămadă de copii. Avea grijă de multe din problemele părții electrice a podului. Își făcea apariția din când în când într-un trenci din tweed, cu câte o geantă cu scule în fiecare mână, ungea mecanismul și-l verifica. Chevette avea un număr unde-l putea suna, dacă n-ar mai fi mers deloc, dar asta nu se întâmplase niciodată.

Simți o zdruncinătură când ajunse jos. Urcă pe podișca din lemn și o luă în lungul peretelui din plastic lăptos, neted, pe care își proiectau umbrele, în lumină de halogen, plantele de dincolo de el, și din spatele căruia se auzea bolboroseala soluției nutritive. Dădu colțul și coborî scările în zgomotul și învălmășeala de dimineață a podului. Nigel venea spre ea cu unul dintre cărucioarele lui, unul nou. Făcând o expediție.

– 'Vette, îi rânji el prostește.

Așa-i zicea el.

– Ai văzut-o pe femeia cu ouăle?

– Spre oraș, zise el, înțelegând întotdeauna prin asta San Francisco, Oakland fiind întotdeauna doar „Land". Bun, ai? arătă el cu un gest de mândrie de constructor înspre căruț.

Chevette văzu cadrul din aluminiu maroniu, butucii și jenții roților, de producție taiwaneză, întărite cu spițe groase, noi. Nigel lucra pentru câțiva dintre ceilalți bicicliști de la Allied, cei care încă mai foloseau metal. Nu-i plăcuse când Chevette trecuse la cadrul din hârtie. Acum, ea se aplecă să-și treacă degetul mare peste o porțiune lustruită cu grijă.

– Bun, admise ea.

– Porcăria aia japoneză încă nu s-a făcut foițe?

– Nici vorbă.

– O să... E prea tare la buci, e sticlă.

– Vin la tine, când o fi.

Nigel își scutură părul la ea. Pluta de pescuit care-i atârna în urechea stângă zdrăngăni și se răsuci.

– Prea târziu atunci.

Își împinse căruțul către Oakland.

Chevette o găsi pe femeia cu ouăle și cumpără trei, înfășurate în două foi mari de salată vestedă. Impresionant. Nu-ți venea să le iei separat, era prea perfect, nu reușeai niciodată să le faci la loc sau să-ți dai seama cum făcea ea. Femeia luă moneda de cinci și-o lăsă să cadă în săculețul de la gâtul ei lung ca de șopârlă. Nu mai avea nici un dinte, fața îi era toată numai zgârieturi adunate către tăietura umedă a gurii.

Skinner era așezat la masă când se întoarse ea. Mai degrabă raft decât masă. Bea cafea dintr-un capac de termos, metalic, știrbit. Dacă intrai și-l vedeai așa, nu te izbea imediat cât de bătrân era; doar mare, mâinile, umerii, toate oasele mari. Părul cărunt îi lucea spre spate, dincolo de colecția de cicatrice adunate într-o viață pe fruntea lui cu puține cute, cu două puncte întunecate, ca un tatuaj, unde un fel de noduli marcau o tăietură.

Ea despachetă ouăle, vraja femeii cu ouăle, și le puse într-un castron din plastic. Skinner se ridică de pe scaunul care scârțâi, tresărind când își lăsă greutatea în șold. Ea îi întinse castronul și se întoarse către Coleman. Așa cum făcea el ouăle, nu le punea deloc unt, doar puțină apă. Zicea că învățase asta de la un bucătar, pe vapor. Ouăle ieșeau bune, dar tigaia era greu de curățat, și asta era sarcina Chevettei. În timp ce el spărgea ouăle, ea merse la jacheta lui, din cui, și scoase caseta.

Nu-ți puteai da seama din ce era făcută, ceea ce însemna că era scumpă. Ceva gri închis, ca mina de creion, subțire precum coaja de ou, dar probabil că puteai trece cu camionul peste ea. Ca bicicleta ei. Își dăduse seama cum se deschide încă de aseară: un deget aici, degetul mare acolo, s-a deschis. Nici o clapetă, nici un arc. Și nici vreo etichetă cu marca; nici un număr de serie. Înăuntru avea ca o catifea, neagră, dar când o apăsai cu degetul era ca buretele.

Ochelarii se odihneau aici. Mari și negri. Ca Orbison ăla, din posterul lipit pe peretele lui Skinner, alb negru. Skinner zicea că pentru a pune un poster pentru vecie trebuie să folosești ca lipici lapte condensat. Din cel la conservă. Nimic nu prea mai era la conservă, dar Chevette știa la ce se referea el, iar tipul ciudat cu

față mare și ochelari negri era bine lipit pe peretele din placaj vopsit în alb, al lui Skinner.

Îi scoase din catifeaua neagră, care își reveni imediat devenind o suprafață dreaptă, netedă.

O enervau. Nu numai pentru că îi furase, dar atârnau prea greu. Erau prea grei pentru ceea ce erau, chiar cu brațele lor mari pentru prindere după urechi. Rama parcă ar fi fost sculptată dintr-o placă de grafit. Poate că era, se gândi ea; grafit era deasupra miezului din hârtie al cadrului bicicletei ei și era o Asahi Engineering.

Zăngănitul paletei când Skinner întoarse ouăle.

Și-i puse. Negri. Negru compact.

– Katharine Hepburn, zise Skinner.

Și-i dădu jos.

– Ă?

– Ochelari mari, ca ăștia.

Ea luă bricheta pe care o ținea lângă Coleman, o aprinse, ținu flacăra în dreptul unei lentile. Nimic.

– Pentru ce-s, pentru sudură?

Își puse porția ei de ouă într-o gamelă din aluminiu pe care era ștanțat anul 1952. O așeză alături de o furculiță și de ceașca ei de cafea.

Puse ochelarii pe masă.

– Nu se poate vedea prin ei. Negru complet.

Își trase taburetul și se așeză, luând furculița. Își mâncă ouăle. Skinner ședea, mâncându-și-le pe ale lui, privind-o.

– Sovieticii, zise, după o sorbitură din capacul lui de termos.

– Ă?

– Așa se făceau ochelarii de soare în vechea Uniune Sovietică. Aveau două fabrici pentru ochelari de soare, iar una din ele-i făcea în felul ăsta. Numai ca să-i pună în magazine, nimeni nu-i cumpăra pe ăștia, îi cumpărau pe cei de la cealaltă fabrică. Imediat ce-i băgau.

– Fabrica făcea ochelari negri?

– Uniunea Sovietică.

– De proști, sau de ce?

– Nu-i chiar așa simplu... De unde-i ai?

Ea se uită în ceașca de cafea.

– I-am găsit.

Luă ceașca și bău.

– Azi ești de serviciu?

Se sculă, își băgă poalele cămășii în blugii strânși cu vechea lui curea din piele, a cărei cataramă ruginită era prinsă cu agrafe pentru hârtie, îndoite.

– De la prânz până la cinci.

Ea luă ochelarii, răsucindu-i. Cântăreau prea mult pentru cât erau de mari.

– Tre' să vină cineva încoace să verifice contorul...

– Fontaine?

El nu răspunse. Ea înfundă ochelarii în catifeaua neagră, închise caseta, se ridică, duse vasele la chiuvetă. Se uită înapoi la cutia de pe masă.

Mai bine i-ar arunca, se gândi.

9.

Când diplomația dă greș

RYDELL luă un turboreactor al Companiei Cal Air de pe Burbank, în seara zilei de marți. Tipul din San Francisco plătise pentru el; zicea să-i spună Freddie. Pe Cal Air nu era nimic distractiv în spătarele scaunelor, iar pasagerii făceau parte cu siguranță din pătura de jos. Copii plângând. Avea loc la fereastră. Jos, întinderea de luminițe, prin pelicula subțire lăsată pe geam de uleiul de păr al unui pasager dinaintea lui: Valley[1]. Golurile verzui ale câtorva piscine supraviețuitoare, iluminate de sub apă. O durere surdă în brat.

Închise ochii. Îl văzu pe tatăl lui la chiuveta din bucătăria rulotei, în Florida, spălând un pahar. Chiar în acel moment, fără îndoială, moartea deja punea stăpânire pe el, fapt împlinit, barieră trecută. Vorbind despre fratele lui, unchiul lui Rydell, cu trei ani mai tânăr, mort de cinci ani, care-i trimisese cândva un tricou din Africa. Timbre militare pe plicul umflat. Un bombardier din acelea, de demult, B-52, și un exemplar din CÂND DIPLOMAȚIA DĂ GREȘ.

– Asta este Autostrada Coastei, ce credeți?

Deschise ochii spre doamna care se apleca peste el să se uite prin pelicula de ulei de păr. Ca doamna Armbruster, profesoara din clasa a cincea; mai în vârstă decât ar fi fost acum tatăl lui.

– Nu știu, zise Rydell. Se poate. Pentru mine, toate arată ca niște străzi. Vreau să zic, adăugă el, că nu sunt *de* aici.

[1] Valea (engl.), denumire dată zonei depresionare a Californiei, între San Francisco și Los Angeles, în lungul țărmului Oc. Pacific (n. trad.).

Ea îi zâmbi, așezându-se înapoi în cleștele locului îngust. Exact ca doamna Armbruster. Aceeași combinație ciudată de tweed și stambă, cu haină din pătură indiană. Doamnele astea bătrâne, cu încălțămintea lor cu tălpi groase, elastice.

– Nici unul dintre noi nu *suntem*.

Se întinse și-l bătu pe genunchiul lui kaki.

– Nu la ora actuală.

Kevin spusese că era okay să rămână cu pantalonii lui pe el.

– Uh-uh, făcu Rydell, căutând disperat cu mâna micul rotocol din oțel al butonului prevăzut pentru înclinarea pe spate a spătarului, ca pentru somn. Închise ochii.

– Merg la San Francisco să asist la transferarea soțului meu, decedat, într-o unitate criogenică mai mică, zise ea. Una care oferă module de păstrare *individuale*. Prospectele comerciale la numesc „buticuri", oricât de grotesc ar părea.

Rydell găsi butonul și descoperi că locurile la Cal Air permiteau o înclinare spre spate de maximum zece centimetri.

– A stat la frig, ăă, face nouă ani acum, dar niciodată nu mi-a plăcut să mă gândesc cum i se dă creierul de-a dura pe-acolo. Înfășurat în folie. Nu te fac să te gândești întotdeauna la cartofi copți?

Lui Rydell i se deschiseră ochii. Încercă să găsească ceva de zis.

– Sau ca tenișii puși la uscat în etuvă, zise ea. Știu că sunt înghețați bocnă, dar nu-i nimic în asta care să semene cu vreun fel de *odihnă*, nu-i așa?

Rydell se concentră asupra spătarului din fața lui. Un plastic gol. Nici măcar un difuzor.

– Locurile astea mai mici nu pot promite ceva nou în legătură cu o eventuală trezire, desigur. Dar mie mi se pare că au un plus de demnitate. *Eu* așa mă gândesc, în orice caz.

Rydell se uită în lături. Se trezi că este privit drept în ochi; pupile de alună pierdute într-un păienjeniș de zbârcituri fine.

– Și cu siguranță n-am să fiu prezentă dacă va fi vreodată dezghețat sau, mă rog, *orice* ar avea de gând să-i facă în cele din urmă. Eu nu cred în așa ceva. Ne-am certat mereu pe tema asta. M-am gândit la toate miliardele alea de morți, pierderile anuale din toate locurile *sărace*. „David, îi ziceam, cum te poți *gândi* la asta când marea masă a omenirii trăiește fără aer condiționat?"

Rydell deschise gura. O închise.

– Eu sunt membră cu cartelă în *Decedat la Miezul Nopții.*

Rydell nu știa prea bine ce însemna „membră cu cartelă", dar *Decedat la Miezul Nopții* era *euthanasie mutuală cu autoadministrare*, ilegală în Tennessee. Cu toate că se practica acolo, oricum, iar cineva din forțele de ordine îi spusese că lăsau lapte și prăjituri pentru echipajele ambulanțelor. O făceau câte opt-nouă deodată. D.M.N. „Demenții" le spuneau auxiliarii medicali. Se terminau de unii singuri, cu cocteiluri de medicamente prescrise legal. Fără mizerie, fără isterie. Cele mai curate sinucideri.

– Iertați-mă, doamnă, zise Rydell, dar trebuie să încerc să prind un pui de somn acum.

– Dă-i bătaie, tinere. Chiar că arăți cam obosit.

Rydell închise ochii, își lăsă capul pe spate și rămase așa până când simți aparatul înclinându-se, pentru coborâre.

– Tommy Lee Jones, zise negrul.

Avea părul aranjat în formă de ghiveci de flori întors cu fundul în sus, cu cărare în spirală sculptată pe laturi. Cam ca fesul lui Shriner, dar fără ciucure. Avea aproape un metru și jumătate înălțime, iar cămașa de trei ori mai mare decât îi trebuia îl făcea să pară cam tot pe-atât de lat. Cămașa era galbenă ca lămâia și avea un imprimeu cu pistoale în mărime naturală, colorate, de diferite tipuri. Purta o pereche uriașă de pantaloni albaștri scurți, de uniformă, de la marina militară, care-i veneau până mai jos de genunchi, ciorapi Raiders, tenișI cu luminițe roșii încastrate în rama tălpilor și o pereche de ochelari rotunzi cu oglindă, cu lentilele de mărimea monedei de cinci dolari.

– Mă confunzi, spuse Rydell.

– Nu, omule, *semeni* cu el.

– Cu cine?

– Tommy Lee Jones.

– Care?

– A fost *actor*, omule.

Pentru o clipă, Rydell se gândi că tipul trebuie să fie de-al reverendului Fallon. Avea până și ochelarii ăia de soare, ca lentilele de contact ale lui Sublett.

– Ești Rydell. Te-am trecut prin *Despărțiți la Naștere.*

– Ești Freddie?

Despărțiți la Naștere era un program al poliției folosit pentru cazurile de dispariție. Scanai fotografia persoanei dorite, primeai numele a jumătate de duzină de celebrități care aduceau cu subiectul, apoi începeai să umbli întrebând oamenii dacă nu văzuseră în ultimul timp pe cineva care să le fi amintit de A, B, C... Ciudat era că mergea mai bine decât dacă le arătai doar o poză a subiectului. Instructorul de la Academia din Knoxville spusese clasei lui Rydell că era din cauză că se umblă la partea din creier care ținea evidența celebrităților. Rydell își imaginase asta ca pe un fel de lob al creierului vedetelor de cinema. Chiar aveau oamenii așa ceva? Probabil că Sublett avea unul extraordinar de mare. Dar când rulaseră programul pentru Rydell, la Academie, se vădise că este sosia perfectă a lui Howie Clacton, ridicătorul[1] de la Atlanta; nu-și amintea de nici un Tommy Lee Jones. Și nici atunci nu se gândise că seamănă chiar atât de mult cu Howie Clacton.

Acest Freddie îi întinse o mână foarte moale, iar Rydell i-o strânse.

– Ai bagaj? întrebă Freddie.

– Numai asta.

Ridicându-și Samsonite-ul.

– Ăla de-acolo e domnul Warbaby, zise Freddie, arătând cu bărbia în dreapta unei porți de ieșire, unde o *chilanga* în uniformă verifica cotoarele biletelor înainte de a-i lăsa pe oameni să iasă.

Un alt negru se vedea dincolo de ea, uriaș, lat cât Freddie, dar părând de două ori mai înalt decât el.

– Mare tipul.

– O-ho, făcu Freddie, și cel mai bine ar fi să nu-l mai facem să aștepte. Îl doare piciorul astăzi și chiar a *insistat* să vină încoace pe jos, de la parcare, să te întâmpine.

Rydell îl studie pe om în timp ce se apropia de poartă și prezenta cotorul biletului. Era enorm, peste un metru nouăzeci, dar lucrul care-l izbi pe Rydell cel mai puternic era o *liniște* pe care o avea, precum și un fel de suferință care se citea pe chipul lui. Era aerul pe care-l văzuse pe figura unui pastor negru pe care-l luase tatăl lui, să-l vegheze, când se apropia de sfârșit. Te uitai la figura

[1] Post într-o echipă de baseball (n. trad.).

lui și simțeai că el văzuse toate lucrurile triste de pe lume, așa încât chiar puteai să crezi ce spune. Și oricum, tatăl lui Rydell crezuse, poate, măcar puțin.

– Lucius Warbaby.

Scoțându-și cele mai mari mâini pe care le văzuse Rydell vreodată din adâncurile buzunarelor unui pardesiu măsliniu, croit din mătase matlasată în romburi; vocea lui cobora atât de mult către bas încât amintea de ultrasunete. Rydell se uită la mâna ce i se întindea și văzu că purta un box din aur, de modă veche, pe care era încrustat cu mici diamante WARBABY, de-a curmezișul, cu litere mari, drepte.

Rydell îi strânse mâna încleștându-și degetele peste diamante și peste bara din aur.

– Încântat de cunoștință, domnule Warbaby.

Warbaby purta un Stetson negru, aranjat cum nu se mai vedea la ora actuală, cu borurile întoarse în sus de jur împrejur, și ochelari cu rame negre, groase. Lentile limpezi, sticlă curată. Ochii îndărătul acestor lentile erau ca de chinez, ca de pisică, oblici, de un maro-gălbui ciudat. Se sprijinea pe un baston reglabil, cum primești prin spitale. Avea o proteză din carbon turnat, fixată în jurul piciorului stâng, înfășurat în perne mari din nailon albastru închis. Jeanșii negri subțiri, noi și încă niciodată spălați, erau băgați în cizme ascuțite și lucioase texane, în trei nuanțe de negru.

– Juanito *zice* că ești un șofer destul de bun, spuse Warbaby, ca și cum era vorba despre cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată.

Rydell nu auzise niciodată pe nimeni să-i spună așa lui Hernandez.

– Zice că nu cunoști zona pe-aici...

– Așa-i.

– Pe de *altă* parte, zise Warbaby, nu-i nimeni pe aici care să te cunoască pe tine. Ia bagajul omului, Freddie.

Freddie luă valiza lui Rydell cu vădită neplăcere, ca și cum n-ar fi fost ceva cu care i-ar fi convenit să fie văzut.

Mâna cu box-ul se așează pe umărul lui Rydell. Părea că trage zece kilograme.

– Juanito ți-a zis ceva în legătură cu ce facem noi aici?

– Zicea de un furt dintr-un hotel. Zicea că SecurInt a apelat la dumneavoastră în baza unui fel de contract...

– Furt, da.

Warbaby arăta de parcă povara morală a întregului Univers apăsa asupra lui, iar el era hotărât să o poarte.

– A dispărut ceva. Și totu-i mai... *complicat* acum.

– Cum adică?

Warbaby oftă.

– Omul de la care s-a furat tocmai a murit.

Ceva diferit în ochii aceia.

– A murit *cum*? întrebă Rydell, eliberat acum de greutatea de pe umăr.

– *Om*-ucidere, zise Warbaby gros și trist, dar foarte clar.

– Te întrebi în legătură cu numele meu, zise Warbaby de pe canapeaua din spate a Ford-ului Patriot.

– Mă întreb unde să bag cheia, domnule Warbaby, spuse Rydell de la volan, privind bordul încărcat.

Mașinile americane erau singurele din lume la care producătorii încă se mai străduiau să se vadă fizic indicațiile instrumentelor de bord. Poate că de aceea nu erau prea multe.. Ca Harley-urile acelea cu tracțiune pe lanț.

– Bunica mea, bubui Warbaby, ca o placă tectonică cedând și începând să se scufunde sub China, era vietnameză. Tata mare, băiat din Detroit. Din *armată*. A adus-o acasă din Saigon, dar după aia, n-a prea stat locului. Tatăl *meu*, fiul lui, *și*-a schimbat numele în Warbaby, înțelegi? Un gest. Sentiment.

– Uh-u, făcu Rydell, pornind marele Ford și verificând cutia de viteze.

Saigonul era locul unde mergeau în vacanță oamenii bogați.

Tracțiune pe patru roți. Blindaj ceramic. Cauciucuri Goodyear Streetsweeper, ți-ar fi trebuit o armă serioasă ca să le străpungi. Era un aromatizator pentru aer, din carton, în formă de brad, atârnat în fața ventilatorului pentru încălzire.

– Acum, partea cu Lucius, mă rog, nu ți-aș putea-o spune.

– Domnule Warbaby, zise Rydell uitându-se în spate peste umăr, unde vreți să vă duc?

Urmă bip-bip dinspre modemul de la bord.

Freddie, din scaunul adânc, plușat de lângă Rydell, șuieră.

– Pe mă-sa, făcu el, e groasă.

Rydell se lăsă pe spate, să vadă ce ieșea din fax: un bărbat gras, gol peste cearșafuri îmbibate cu sânge. Bălți de sânge, în care strălucirea blitzurilor fotografului înghețase ca slabe reflexii ale soarelui.

– Ce-i aia de sub bărbia lui? întrebă Rydell.

– Cravată cubaneză, zise Freddie.

– *Nu*, omule, vocea lui Rydell se înălță cu o octavă, ce *e* aia?

– Limba tipului, răspunse Freddie rupând imaginea pe linia fantei și trecându-i-o în spate, lui Warbaby.

Rydell auzi cum îi tremura faxul în mână.

– Oamenii ăștia, zise Warbaby. Îngrozitor.

10.
Dans modern

YAMAZAKI stătea pe un taburet scund, din lemn, uitându-se cum se rade Skinner.

Skinner era așezat pe marginea patului și se rădea până la sânge cu un aparat cu lamă încorporată, pe care-l clătea într-o tăviță veche din aluminiu, ținută strâns între genunchi.

– Aparatul de ras este vechi, zise Yamazaki. Nu-l arunci?

Skinner se uită la el pe deasupra aparatului din plastic.

– Chestiunea e, Scooter, că după un timp nu se *pot* toci mai rău.

Își săpuni și-și rase buza de sus, apoi se opri. Yamazaki fusese „Kawasaki" la primele câteva vizite. Acum era „Scooter". Ochii decolorați îl priveau neutru de sub gluga pleoapelor roșietice. Yamazaki simți râsul interior al lui Skinner.

– Te fac să râzi?

– Astăzi nu, zise Skinner lăsând să cadă aparatul de ras în tăvița cu apă, ceea ce provocă un mic recul al clăbucilor de săpun și al firelor cărunte de barbă pe suprafața apei.

– Nu ca data trecută, când mă uitam cum vânai pe-aici rahații.

Yamazaki petrecuse o dimineață întreagă încercând să facă schema sistemului de colectare a apei uzate pentru grupul de locuințe pe care el le considera ca făcând parte din „vecinătatea" lui Skinner. Folosirea pe scară largă a furtunurilor transparente de cinci țoli făcuse ca treaba să fie destul de incitantă, ca un joc pentru copii, când încercase să urmărească traseul unei anumite cantități de deșeuri de la o locuință, în jos, către următoarea. Furtunurile coborau la întâmplare prin suprastructura podului, în arcuri grațioase, înnodate laolaltă ca niște ganglioni, pentru a se întâlni sub platforma inferioară într-un bazin colector de cinci tone. Când

acesta se umplea, explicase Skinner, un flotor declanșa o pompă care împingea deșeurile acumulate într-o conductă cu diametrul de un metru, conectată la sistemul municipal.

Yamazaki făcuse o notă pentru a considera această joncțiune o interfață între programul podului și programul orașului, dar să obțină de la Skinner istoria podului era, evident, mai important. Convins că Skinner deținea, într-un fel, cheia semnificației existențiale a podului, Yamazaki abandonase supravegherea fizică a construcției secundare pentru a petrece cât mai mult timp posibil în compania bătrânului. În fiecare noapte, în apartamentul lui închiriat, el trimitea materialul strâns peste zi la Facultatea de Sociologie a Universității din Osaka.

Astăzi, urcând cu liftul ce avea să-l ducă la camera lui Skinner, o întâlnise pe fată, care se ducea la lucru, coborând cu cadrul bicicletei trecut peste umăr. Era curier, în oraș.

Era oare semnificativ faptul că Skinner își împărțea locuința cu cineva care-și câștiga existența la intersecția arhaică a informației cu geografia? Birourile între care circula fata erau interconectate electronic – de fapt, o singură masă de lucru –, harta distanțelor anulată de natura neîntreruptă și instantanee a comunicațiilor. Totuși, însăși această continuitate, care transformase poșta fizică într-o ciudățenie costisitoare, putea fi considerată destul de simplu ca porozitate, creând astfel necesitatea serviciilor asigurate de fată. Transportând fizic biți de informație în legătură cu o rețea ce consta din ceva puțin diferit, ea asigura un grad de securitate absolută universului fluid al datelor. Avându-ți actele în geanta fetei, știai precis unde se aflau; altfel, actele tale nu erau nicăieri, sau probabil pretutindeni, în acel moment tranzitoriu.

O găsi atrăgătoare pe fata lui Skinner, într-un mod ciudat, străin, cu picioarele ei albe, zdravene, și cu coada ei de păr negru, prinsă în sus, bătăioasă.

– Visezi, Scooter?

Skinner puse tăvița alături, cu mâinile ușor tremurându-i, și-și propti spatele în pernele care păreau mucegăite. Peretele din placaj alb trosni ușor.

– Nu, Skinner-san[1]. Dar mi-ai promis că-mi vei spune despre întâia noapte, când v-ați hotărât să luați podul...

[1] -san (jap.) – particulă de politețe folosită după numele de persoane (n. trad.).

Tonul îi era blând, cuvintele anume alese să-l irite, să-l îmboldească pe subiect la vorbă. Își puse în funcție agenda electronică, pentru înregistrare.

– N-am *hotărât* nimic. Ți-am zis că...

– Dar cumva s-a întâmplat.

– S-a *întâmplat* pe naiba. S-a-ntâmplat în noaptea aia, fără semnale, fără conducători, fără arhitecți. Te gândești c-a fost plănuit. Dansul ăla deosebit, băiete, ăla s-a dus.

– Dar ai spus că oamenii erau „gata".

– Dar nu *pentru* orice. Asta nu prea pari să pricepi, nu? Ca și cum podul era aici, dar nu spun că era *în așteptare*. Vezi diferența?

– Cred...

– Crezi pe naiba.

Compilatorul agendei electronice întâmpina uneori probleme cu jargonul lui Skinner. În plus, bătrânul avea tendința să mormăie. Un sistem expert din Osaka sugerase posibilitatea ca el să fi suferit un oarecare grad de deranjament neuronal, probabil ca rezultat al folosirii nesupravegheate a drogurilor sau ca urmare a unei sau a mai multor lovituri ușoare. Yamazaki însă credea că Skinner fusese pur și simplu prea mult timp în apropierea ciudatei atracții, oricare o fi fost aceea, care permisese podului să devină ceea ce devenise.

– Nimeni, zise Skinner, vorbind rar și hotărât la început, ca pentru a sublinia, nu *folosea* podul ăsta la ceva. După ce s-a terminat Little Grande, înțelegi?

Yamazaki dădu din cap, urmărind cum se înșiruiau în jos, pe ecran, caracterele transcrierii spuselor lui Skinner.

– Cutremurul l-a terminat *definitiv*, Scooter. Tunelul de pe Treasure s-a prăbușit. Întotdeauna a fost instabil, acolo... La început vroiau să-l refacă, ziceau, de jos până sus, dar s-au dezumflat, că n-au avut bani. Așa că l-au închis cu lanț, sârmă ghimpată, beton la ambele capete. După care au venit nemții, parcă după vreo doi ani, le-au vândut pontul cum să construiască un alt tunel. Să fie ieftin, să țină mașini *și* un nivel pentru depozite. Și nimeni n-a crezut cât de repede au putut-o face, o dată ce-au trecut legea de Verzi. Sigur, companiile alea biotehniciste ale verzilor i-au obligat chiar să mărească spațiile de experimentare din Nevada. Ca dovlecii, Scooter. Apoi i-au târât încoace cu scuturile de forare și i-au scufundat în golf. Le-au instalat. Mașinuțe mici, mișunând

pe-acolo pe jos, dure ca diamantul; au strâns totul laolaltă și bam, tunelu-i gata. Podul stătea, deoparte, cum îl știi.

Yamazaki își ținea răsuflarea, crezând că Skinner o să piardă firul, cum o făcuse adeseori, mai înainte – adeseori, îl suspecta Yamazaki, în mod deliberat.

– Era o femeie care susținea să plantăm tot locul cu iederă de Virginia... Alții ziceau să dărâme totul înainte s-o facă alt cutremur în locul lor. Dar asta era situația. În orașe, lume multă, nu aveau unde să se ducă. Prin parcuri, orașe din placaj, dacă erai norocos. Și aduseseră conductele alea care picurau, din Portland, le puseseră în jurul clădirilor. Se scurgea destulă apă pe pământ, nu-ți venea să te întinzi. Un oraș *mizerabil*, Porland-ul. Acolo au inventat rahatul ăla...

Tuși.

– Dar în noaptea aia, oamenii pur și simplu *au venit*. Tot felul de povești, după aia, cum s-a întâmplat. Și mai și ploua. N-ai idee ce vreme păcătoasă.

Yamazaki își imagină cele două deschideri ale podului pustiu în bătaia ploii, mulțimile adunându-se. Îi privi escaladând garduri din sârmă, baricadele, în asemenea număr încât lanțurile se răsuciră, căzură. Urcaseră pe turnuri apoi, mai bine de treizeci dintre ei găsindu-și moartea, căzând. Iar când sosiră zorii, supraviețuitorii erau agățați acolo, elicopterele agențiilor de știri le dădeau târcoale în lumina cenușie, ca niște libelule răbdătoare. Văzuse asta de multe ori, urmărind filmele, în Osaka. Skinner, însă, fusese acolo.

– Poate vreo mie de inși la capătul ăsta. Altă mie în Oakland. Și tocmai începuserăm să fugim. Polițiștii dând înapoi. Și ce protejau ei, de fapt: în principal ordinele pe care le aveau cu privire la mulțime, să împiedice oamenii să se strângă în stradă. Aveau și ei elicopterele lor, pe sus, prin ploaie, punând luminile pe noi. Nu făceau decât să ne ajute. Eu eram încălțat cu niște cizme ascuțite. Am luat-o spre gardul acela, era înalt de vreo cinci metri. Mi-am înfipt degetele mari în vârfuri și am început să mă cațăr. Ușor de urcat un gard de-ăla; erau bune pentru așa ceva, cizmele. Sus, omule, am ajuns în vârf parcă zburând. Sârmă ghimpată, în vârf, dar cei din urmă îmi împingeau de toate: bucăți de cârpă, haine, saci de dormit. Să le pun peste sârmă. Iar eu mă simțeam... ca fulgul.

Yamazaki simți că se afla oarecum aproape, foarte aproape de miezul problemei.

– Am sărit. Nu știu care a sosit *primul*, dar eu am sărit pur și simplu. În gol. Am atins betonul. Oameni urlând. Sfărâmaseră deja barierele dinspre Oackland. Alea erau mai puțin înalte. Le vedeam luminile, cum alergau pe consolă. 'Copterele poliției și lanternele alea roșii, de semnalizare pe șosea, pe care le aveau unii dintre ei. Alergau spre Treasure. Acolo nu mai era nimeni, de când plecaseră oamenii marinei militare... Alergam și noi. Ne-am întâlnit undeva la mijloc, și au izbucnit *uralele* alea...

Skinner privea departe, în gol.

– După aia, cântau imnuri, rahat. Se tot învârteau prin jur, cântând. Nebunie. Eu și alții câțiva eram încinși rău. Și i-am văzut și pe polițiști venind dinspre ambele capete, la naiba.

Yamazaki înghiți.

– Și după aceea?

– Am început să urcăm. Pe turnuri. Pe treptele sudate pe ventuzele alea, știi, să se poată urca vopsitorii. Noi *urcam*. Televiziunea trimisese deja propriile ei elicoptere, Scooter. Eram subiect de știri pe canalele internaționale, iar noi nici nu știam. Cred că-ți dai seama. Oricum, n-am fi dat o ceapă degerată pe chestia asta. Doar urcam. Dar asta era pe viu. Avea să le facă grea viața polițiștilor mai târziu. Și unii cădeau. Tipul din fața mea avea bandă neagră izolatoare înfășurată pe pantofi, să nu-i alunece tălpile. Banda era fleașcă, slăbea, au început să-i alunece picioarele. Chiar în fața mea. Îi tot alunecau picioarele de pe trepte și mă pocnea cu călcâiul în ochi, nu-mi păsa... Se apropia de vârf, când i-au alunecat amândouă deodată.

Skinner rămase tăcut, ca și cum ar fi ascultat un sunet îndepărtat. Yamazaki își ținu răsuflarea.

– Când înveți să urci, aici sus, zise Skinner, primul lucru e să nu te uiți în jos. Al doilea e să te ții cu o mână și un picior de pod *tot timpul*. Tipul ăla, el nu știa chestia. Și pantofii lui... S-a dus deodată, pe spate. N-a scos un sunet. Cumva... grațios.

Yamazaki se cutremură.

– Dar eu am continuat să urc. Ploaia încetase, începea să se lumineze. Am rezistat.

– Cum te-ai simțit? întrebă Yamazaki.

Skinner clipi.

– Simțit?
– Ce-ai făcut atunci?
– Am văzut orașul.

Yamazaki coborî cu liftul lui Skinner până unde începeau scările; cupa lui galbenă părea un pahar de plastic azvârlit de un uriaș. De jur împrejurul lui, acum, zarva comerțului de seară, iar dinspre cadrul întunecat al unei uși se auzea fâșâitul cărților de joc, râsul unei femei, voci ridicate, în spaniolă. Apusul roz ca vinul prin folii de plastic care plesneau ca niște vele în briza înmiresmată cu prăjeală, fum de lemn ars, un iz dulce-uleios de marijuana. Băieții în haine din piele jerpelite aplecați asupra unui joc a cărui miză erau pietricele vopsite.

Yamazaki se opri. Rămase nemișcat cu mâna pe o bară proaspăt vopsită cu pulverizatorul. Povestea lui Skinner părea că radiază de pretutindeni, din zâmbetele rămase nesterse pe chipuri și din fumul de la bucătării, ca cercurile concentrice ale sunetului unui clopoțel secret, tras prea îndelung pentru o ureche melancolică, străină.

Suntem veniți nu numai de dincolo de sfârșitul secolului, se gândi, *de schimbarea mileniului, dar și către capătul a altceva. Eră? Paradigmă? Pretutindeni semnele unei închideri.*

Modernitatea se sfârșea.

Aici, pe pod, se sfârșise de mult.

O luă acum către Oakland, simțind ciudata esență a noului lucru.

11.
Curierat

MARȚI, pur și simplu nu fu bună de nimic. Nu se putea aduna. Incapabilă să se concentreze. Bunny Malatesta, dispecerul, își dădu seama și vocea lui îi zbârnâi în ureche.

– Chev, nu mi-o lua în nume de rău, dar ești la ciclu sau ce ai?

– Las-o moartă, Bunny.

– Hai, nu vreau să zic decât că astăzi nu ești în forma ta obișnuită. Asta-i tot.

– Dă-mi o adresă.

– 655 Mo[1], al cin' șpelea, primire.

Luă pachetul, îl duse la 555 Cali[2], etajul cincizeci și unu. Își luă confirmarea și coborî. Ziua continuă așa după cum se arătase de dimineață.

– 456 Montgomery, al trei'ș'treilea, primire, ia liftul de marfă.

Oprindu-se, cu mâna în bucla de identificare a bicicletei.

– Cum așa?

– Zice că mesagerii scrijelesc inscripții în lifturile pentru public. Ori iei liftul de marfă, ori te aruncă afară și-ți interzic accesul, la care Allied îți desface contractul de muncă.

Își aminti că văzuse semnătura lui Ringer scrijelită pe panoul de comenzi într-unul din lifturile pentru public de la 456. Dobitocul de Ringer. Stricase aspectul mai multor lifturi decât oricare altul din istorie. Avea întotdeauna la el o sculă anume pentru asta.

---

[1] Montgomery Street (n. trad.).

[2] California Street(n. trad.).

456 o trimise la 1 EC[1] cu o cutie mai lată decât era obligată să accepte, dar pentru așa ceva erau portbagajele și curelele de prindere și de ce să fi dat marfa celor cu cărucioare? Bunny o sună când ieșea și-i dădu 50 Beale, cafeneaua de la etaj. Ghici că avea să fie o poșetă de damă, împachetată într-o pungă de plastic de la bucătărie și avu dreptate. Maro, un fel de piele de șarpe, cu două clipsuri verzi lipite în colțurile pungii. Femeile își uitau poșetele, își aduceau aminte, dădeau telefon, iar șeful localului trimitea după un curier. Pica un bacșiș de obicei. Ringer și câțiva alții le deschideau, le cotrobăiau, uneori găseau droguri. Ea nu făcea așa ceva. Se gândi la ochelarii de soare...

Astăzi nu putu face o cursă legată. De fapt, la Allied nu era nici un circuit stabilit, însă câteodată prindeai din întâmplare curse legate: iei de aici, duci acolo, după care altceva aici. Dar se întâmpla rar. Când lucrai la Allied, alergai din greu. Recordul ei era de șaisprezece adrese într-o zi; ceea ce echivala cu patruzeci la altă companie.

Duse poșeta pe Fulton, colț cu Masonic, primi două de cinci după ce proprietara verifică să vadă dacă totul era acolo.

– Restaurantul ar fi trebuit s-o predea la poliție. *Nouă* nu ne place să ne luăm răspunderea.

Privirea goală din partea doamnei cu poșeta, un fel de secretară. Chevette strecură în buzunar monedele de cinci.

– 298 Alabama, zise Bunny, ca și cum i-ar fi oferit vreo perlă de mare preț. Ia-ți picioarele la spinare...

Să-și miște curul într-acolo, să ajungă, apoi să ridice și să facă predarea. Dar nu mai era în stare, astăzi.

Ochelarii frecangiului...

– Din motive tactice, zise blonda, de obicei nu recomandăm folosirea violenței sau a vrăjitoriei împotriva persoanelor particulare.

Chevette tocmai pedalase înapoi din Alabama Street, ultima adresă a zilei. Femeia de pe micul ecran plat CNN de vis-à-vis de ușa bârlogului lui Bunny purta ceva negru și strâmt tras pe față, cu trei găuri triunghiulare. În partea de jos a ecranului scria, cu

[1] Embarcadero Center (n. trad.).

litere albastre, FIONA X – PURTĂTOR DE CUVÂNT – FRONTUL DE ELIBERARE SOUTH ISLAND.

Culoarul puternic luminat de la Allied Messengers mirosea a plastic încins, a imprimante laser, pantofi de sport abandonați și pungi vechi de mâncare, acestea din urmă aducându-i Chevettei în memorie amintirea unui subsol neîncălzit, din Oregon, unde erau lăsați peste zi copiii, unde lumina incoloră a iernii pătrundea pieziș prin ferestre murdare plasate foarte sus. Acum însă ușa dinspre stradă se deschise, izbită, în spatele ei și Samuel Saladin DuPree, cu obrajii stropiți cu puncte cenușii de noroi uscat de pe drum, apăru zâmbindu-i, uriaș.

– Vreun motiv de veselie, Sammy Sal?

Cel mai arătos biped de la Allied, fără rival, DuPree însemna un metru și nouăzeci de abanos turnat peste un cadru de o asemenea eleganță și forță încât Chevette își imagina că are oasele din metal polizat, triplu cromat, armat cu argint viu. Ca în filmele alea vechi, cu tipul cel mare și tare, cel care intra în politică plin de cicatrice. Gândul la oasele lui Sammy Sal le făcea pe cele mai multe fete să viseze ca el să se dea la ale lor, dar nu și pe Chevette. Era homo, erau prieteni, iar Chevette oricum nu prea știa ce simțea în legătură cu asta, în ultima vreme.

– De fapt, zise Sammy Sal, întinzându-și mizeria de pe obraz cu dosul mâinii lui lungi, m-am hotărât să-l ucid pe Ringer. Iar adevărul, știi, te *eliberează*...

– Ei, făcu Chevette, tre' c-ai dus un pachet la 456, azi.

– Am făcut, dragă, *cu adevărat* lucrul ăla. Tot drumul până sus, într-un lift împuțit, de marfă. Un lift *lent* și împuțit. Și de ce?

– Tot pentru că și-a scrijelit Ringer semnătura pe alama lor, Sal, și pe lemnul lor de trandafir?

– Mama lui, Chevette, scumpo.

Sammy Sal își desfăcu baticul cu buline alb-albastre din jurul gâtului și-și tamponă fața cu ea.

– De aceea, o să-i moară curul țipând.

– ... și trebuie început, acum, să-i fie sabotat sistematic locul de muncă, zise Fiona X, sau să fie desemnat ca dușman al rasei umane.

Ușa dispeceratului, atât de plină de scheme, tabele, hărți sfâșiate ale metroului și faxuri cu reclamații, lipite unele peste altele încât Chevette habar nu avea cum ar fi putut arăta suprafața de dedesubt, se deschise brusc. Bunny își scoase afară capul ca de

țestoasă, plin de cicatrice și ras inegal, clipind în lumina coridorului și-și aruncă automat privirea către ecranul televizorului, atras de tonul lătrător al Fionei X. Expresia îi pieri de pe figură la vederea măștii ei, comutând pe alt canal în mai puțin timp decât îi trebuise să o privească.

– Tu, zise el cu ochii la Chevette. Intră.

– Așteaptă-mă, Sammy Sal, spuse ea.

Bunny Malatesta fusese mesager pe bicicletă timp de treizeci de ani în San Francisco. Încă ar mai fi fost, dacă nu l-ar fi lăsat genunchii și șalele. Era în același timp cel mai bun și cel mai rău om de la Allied. Cel mai bun pentru că avea o hartă a orașului, atârnată înaintea ochilor, mai bună decât orice putea genera un computer. Știa fiecare clădire, fiecare ușă, care era sistemul de securitate. Avea schema mesageriei *desenată*, făcută de el, și, încă și mai și, cunoștea tradiția, întreaga istorie, poveștile care te făceau să știi că aveai un rol în ceva, oricât de aiurea ar fi fost, și că merita să ți-l joci. Era o legendă el însuși, Bunny, care criptonase parbrizele a vreo șapte mașini de poliție pe parcursul carierei lui de curier de teren, record care încă rezista. Dar era și cel mai rău din aceleași motive și din multe altele încă, deoarece n-aveai cum să-l prostești. Cu oricare alt dispecer mai puteai trage puțin chiulul. Dar nu cu Bunny. El pur și simplu *știa*.

Chevette îl urmă înăuntru. El închise ușa după ea. Ochelarii pe care-i folosea la dispecerat i se bălăbăneau atârnați de gât, cu una dintre lentile lipită cu bandă adezivă transparentă. Încăperea nu avea ferestre, iar Bunny ținea luminile stinse când lucra. O jumătate de duzină de monitoare color erau aranjate în semicerc în fața unui scaun rotativ cu brațe și spetează ergonomică din cauciuc roz, care-i proteja lui Bunny șalele ca un fel de larvă umflată, uriașă, pe care-și proptea spatele.

Bunny se frecă în josul spatelui cu podul palmelor.

– Mă omoară discul, zise el, fără să se adreseze în mod special Chevettei.

– Ar trebui să-l lași pe Sammy Sal să ți-l trosnească, sugeră ea. Se pricepe, pe bune.

– E gata trosnit, iubițico. Asta-i buba. Acum zi-mi ce făceai tu aseară la Morrisey. Și mai bine-ai spune drept.

– Predam un colet, zise Chevette automat, așa cum era nevoită atunci când avea de gând să mintă și s-o țină așa.

Se cam așteptase la așa ceva, dar nu atât de repede.

Îl urmări pe Bunny cum își dădu ochelarii jos, cum și-i deconectă și și-i puse deasupra unui monitor.

– Atunci cum de nu ai mai trecut la plecare pe la punctul de control? Ne-au sunat să ne spună că ai intrat să faci o predare, ți-au înregistrat ecusoanele, dar nu ai mai ieșit. Uite ce-i, le-am zis, eu știu că nu-i acolo *acum*, băieți, că am înregistrat-o la ieșire, pe Alabama Street, cu o expediție, okay?

Se uita la ea cu atenție.

– Hei, Bunny, zise Chevette, era ultima adresă, aveam bicicleta jos, la subsol, am văzut un lift de marfă coborând, m-am aruncat în el. Știu că trebuia să trec pe la pază, dar m-am gândit că aveau pe cineva la ieșirea din parcare, știi? Am urcat rampa, dar nu era nimeni, o mașină ieșea așa că m-am strecurat pe sub barieră și-am fost în stradă. Trebuia să mă duc înapoi să fac act de prezență în hol?

– Știi cum e. Sunt reguli.

– Era târziu, știi?

Bunny stătea jos, tresărind, în scaunul cu spetează ergonomică. Își prinse genunchii în căușul mâinilor lui mari și noduroase și o privi țintă. Foarte ne-Bunny. Ca și cum ceva l-ar fi deranjat cu adevărat. Nu-i păsa doar de tipii de la pază, pentru că mulți curieri săreau peste verificarea de la plecare.

– Cât de târziu?

– Ăă?

– Vor să știe când ai plecat.

– Poate vreo zece minute după ce-am intrat. Cinspe etaje. Subsolul era ca un labirint.

– Ai intrat la 6:32: 18, zise el. Au înregistrat ora când ți-au făcut controlul electronic. Predarea, avocatul ăla, au vorbit cu el, așa că știu că ai făcut predarea.

Încă mai avea privirea aceea.

– Bunny, care-i treaba? Zi-le că am șters-o, basta.

– Nu te-ai mai dus nicăieri? În hotel?

– Ăă, zise ea și simți valul acela straniu străbătând-o, ca și cum ar fi depășit o limită și nu mai putea da înapoi. I-am *dat* tipului pachetul, Bunny.

– Nu cred că-și fac griji în legătură cu pachetul tipului, zise Bunny.

– Atunci?

– Uite ce-i, Chevy, zise el, că sună tipul de la pază, ăsta-i un lucru. Ne pare rău, șefu', n-o să se mai repete. Dar ăsta era unul mare în companie, SecurInt îi zice, și el l-a sunat pe Wilson *direct*.

Proprietarul lui Allied.

– Așa că tre' să fac frumos cu Wilson *și* domnul SecurInt, tre' să-l pun pe Grasso să-mi țină locul la pupitru și bineînțeles că el zăpăcește totul...

– Bunny, zise ea, îmi pare rău.

– Hei, ție-ți pare rău, mie-mi pare rău, dar e un împuțit de polițist care stă în spatele unui birou și-l ia la telefon pe nevinovatul de Wilson despre ce anume ai făcut *tu* după ce i-ai predat avocatului pachetul. Despre ce fel de *angajat* ești tu, exact, de când ești tu curier la Allied, dacă ai *cazier*, dacă folosești *droguri*, unde *locuiești*.

Chevette văzu ochelarii negri ai frecangiului, exact unde-i lăsase. În cutia lor, în spatele teancului de *Geographics* pe '97, ale lui Skinner. Încercă să-i ridice de acolo prin puterea minții. Sus pe acoperișul mirosind a smoală și peste margine. Să arunce nenorociții ăia în Golf, cum ar fi trebuit să facă de dimineață. Dar nu, ei erau acolo.

– Asta nu-i *normal*, zise Bunny. Știi ce vreau să spun?

– Le zici unde locuiesc, Bunny?

– Undeva pe pod, zise el, apoi îi schiță un zâmbet. Nu-i o adresă prea exactă, nu?

Acum se răsuci cu scaunul și începu să stingă monitoarele.

– Bunny, zise ea, acum ce-au să facă?

– Vin să te găsească.

Cu spatele la ea.

– Aici. Că nu știu unde să se ducă în altă parte. Nu ai *făcut* nimic, nu-i așa, Chevy?

Pe ceafă i se vedeau fire scurte, cărunte.

Automat:

– Nu. Nu... Mulțumesc, Bunny.

El mormăi drept răspuns, neutru, punând capăt discuției, iar Chevette ieși imediat pe coridor, cu inima bătându-i sub haina lui Skinner. Sus pe scări, afară pe ușă, plănuind drumul cel mai scurt către casă, trecând pe roșu în minte, scăpând de ochelari...

Sammy Sal îl țintuise pe Ringer de un cazan albastru cu deșeuri reciclate. Păreri de rău începuseră să se întrezărească în modul rudimentar de a vedea lucrurile, al lui Ringer.

– Nu ți-am *făcut* nimic, ție, omule.

– Iar ți-ai zgâriat numele în lift, Ringer.

– Dar nu ți-am făcut nimic *ție*!

– Cauză și efect, mocofane. Știm noi că-i un concept dificil pentru tine, dar încearcă: *faci* o porcărie, altă porcărie urmează. Tu îți scrijelești numele în lifturile elegante ale clienților, noi te *scărmănăm*.

Sammy Sal își răsfiră degetele lungi și maronii ale mâinii stângi peste căciula cu guler a lui Ringer, apucând-o ca pe o minge de baschet, și o răsuci și o ridică până ce gulerul i se strânse lui Ringer sub bărbie, sugrumându-l.

– N-am *făcut* nimic! bolborosea Ringer.

Chevette se furișă pe lângă ei, îndreptându-se către stelajul pentru biciclete de sub portretul mural al lui Shapely. Careva aruncase în ochiul lui de martir inimos un prezervativ umplut cu vopsea albastră, și albastrul i se scursese pe tot obrazul lui sfințit.

– Hai, strigă Sammy Sal, vino încoace să mă ajuți să-l chinui pe căcăciosul ăsta.

Chevette își băgă mâna prin bucla de identificare și încercă să-și tragă ghidonul din hățișul de oțel și molibden, grafit și înveliș de aramid. Alarmele celorlalte biciclete se declanșară toate deodată, un cor nebunesc de țignale asurzitoare, mormăituri grave de sirene digitale și o explozie extinsă, zgomotoasă, de înjurături spaniole șuierate șerpește, iscusit împletite cu chelălăieli de animal torturat. Își răsuci bicicleta în loc, își băgă vârful ghetei în pedală și-și făcu vânt cu piciorul, ieșind în stradă, aproape răsturnându-se când încălecă. Îl văzu cu coada ochiului pe Sammy Sal lăsându-l pe Ringer să cadă la pământ.

Văzu că Sammy Sal își încalecă și el bicicleta cu cadru roz stropit cu puncte negre, cu Fluoro-Rimz alimentat de un dinam.

Sammy Sal venea după ea. Niciodată nu-și dorise mai puțin companie.

Chevette decolă.

Adună-te. Doar adună-te.

Ca în visul ei de dimineață, dar mai înfricoșător.

12.

Mișcarea ochilor

RYDELL se uită la cei doi polițiști din San Francisco, Svobodov și Orlovsky, și hotărî că a lucra pentru Warbaby putea să fie interesant. Tipii ăștia erau cu adevărat supergrei. Criminalistica era oriunde în lume departamentul cel mai important.

Iar el se afla în California de Nord de numai patruzeci și opt de minute și stătea la un bar sorbind o cafea cu Criminalistica. Numai că ei beau ceai. Ceai fierbinte. La pahar. Cu mult zahăr. Rydell era la capătul îndepărtat al mesei, față în față cu Freddie, care se mulțumea cu lapte. Urma Warbaby, care își ținea pălăria pe cap, apoi Svobodov., apoi Orlovsky.

Svobodov era aproape tot atât de înalt cât Warbaby, dar părea să fie numai mușchi și ciolane. Avea părul lung, blond, pieptănat drept spre spate, lăsându-i liberă fruntea colțuroasă și sprâncenele unite. Pielea îi era întinsă și strălucitoare, ca și cum ar fi stat prea mult în fața focului. Orlovsky era slab și negricios, cu părul formându-i un V pe frunte, mult păr pe dosul degetelor și ochelari din aceia care păreau tăiați în două.

Amândoi aveau ochi care te străpungeau și te țintuiau locului și se cufundau în tine, grei și imobili, ca plumbul.

Rydell făcuse un curs la Academie despre asta, dar nu se prinsese mare lucru de el. Se numea Desensibilizarea Mișcării Ochilor și Controlul Reacțiilor, și era predat de un psiholog legist pensionar, pe nume Bagley, de la Duke University. Expunerile lui Bagley aveau tendința de a se rătăci în povestiri despre ucigașii cu multe crime la activ pe care-i prelucrase el la Duke, întâmplări fatale cu strangulări autoerotice, chestii din astea. Acoperea cu prisosință timpul dintre Studiul Aprofundat al Criminalului și

Scenarii de Antrenament cu Armele de Foc. Dar Rydell era de obicei puțin zăpăcit după Studiul Criminalului pentru că instructorii îi cereau permanent să joace el rolul criminalului. Și nu-și putea da seama de ce. Așa că avea probleme cu concentrarea la Mișcarea Ochilor. Iar dacă totuși reușea să se aleagă cu ceva util de pe urma cursurilor lui Bagley, o ședință de SAAF îl făcea de obicei să uite tot. SAAF era un fel de „v-ați ascunselea", dar cu arme adevărate.

Când SAAF îți etala scorul, te târa în fața rănilor, ale tale sau ale celuilalt tip, și făcea anunțul indiferent dacă cel care pierduse sângera de moarte sau era în șoc hidrostatic. Erau unii care o luau razna după două ședințe de SAAF, dar Rydell o scotea întotdeauna la capăt, cu un zâmbet de imbecil pe buze. Nu pentru că ar fi fost violent sau pentru că nu l-ar fi impresionat vederea sângelui, ci pentru că totul se petrecea într-o asemenea goană. Și nu era real. Așa încât nu învățase niciodată să arunce asupra oamenilor acel deochi oficial. Dar acest lt. Svobodov avea talent din beșug, iar colegul lui, lt. Orlovsky, avea propria lui versiune practică, aproape la fel de eficace, și si-o punea în valoare pe deasupra buzelor ciobite ale paharelor. Tipul arăta, oricum, ca un vârcolac, ceea ce îl ajuta.

Rydell continuă să cerceteze ținuta Brigăzii Criminalistice San Francisco. Care părea a fi un pardesiu vechi, gălbui, peste vesta neagră, din uniforma artileriștilor de la antiaeriană, peste cămașa albă și cravată. Cămășile erau din bumbac gros, cu nasturi ascunși, iar cravatele cu dungi ca și cum ar fi trebuit să faci parte dintr-un club sau așa ceva. Pantaloni cu manșete și pantofi cu împletitură mare, cu ramă și tălpi Vibram, cu blacheuri. Aproape toți cei care purtau asemenea cămăși și cravate și pantofi erau imigranți, oameni care doreau să pară cât mai americani. Dar alăturarea vestei antiglonț și a trenciului englezesc uzat putea fi un fel de declarație. Patul rotunjit, din plastic, al unui H & K nu era prea contondent, de altfel, iar Rydell putu vedea unul ițindu-se de sub vesta descheiată a lui Svobodov. Nu-și amintea numărul modelului, dar părea a fi cel cu magazie pentru muniție sub vârful țevii. Proiectilele semănau cu niște creioane din ceară, cu glonțul din plastic turnat în vârful săgeții din aliaj ca o unghie mare.

– Dacă știam că tu deja *știi*, Warbaby... poate că asta face ca totul să fie mai simplu.

Svobodov se uită de jur împrejurul sălii și scoase un pachet de Marlboro din buzunarul pardesiului.

– Ilegal în statul *acesta*, amice, zise chelnerița, încântată de fiecare ocazie de a amenința pe cineva cu legea.

Avea o claie de păr.. Se aflau într-unul din acele locuri unde mâncai dacă te înmormântai în vreo împuțită de slujbă din industrie. Dacă aveai noroc, își făcu Rydell socoteala, în aranjament intra și această chelneriță.

Svobodov o fixă cu o privire electrizată, tip Ochi de Polițai, trase afară din vestă un ecuson din plastic negru, îl întoarse cu fața către ea și-l lăsă să cadă înapoi, atârnat de firul lui din plastic, peste cămașă. Rydell sesiză sunetul metalic pe care-l produse: ceva protecție suplimentară antiglonț, pe sub cămașă.

– Vin ei încoace băieții ăia doi, mormoni, de la Patrula Rutieră, *lor* să le-o arăți, zise ea.

Svobodov își puse țigara între buze.

Pumnul lui Warbaby apăru, strângând o bucată de aur de mărimea unei grenade de mână.

Aprinse cu ea țigara rusului.

– Ce faci tu cu asta, Warbaby? zise Svobodov cu ochii la brichetă. Fumezi când și când?

– Orice cu excepția Marlboro-ului tău chinezesc, Arkady.

Mai sumbru ca niciodată.

– 'S pline de fibre de sticlă.

– Marcă americană, insistă Svobodov, făcute sub licență.

– Nu s-a fabricat nici o țigară legal în țara aia, în șase ani, zise Warbaby, sunând mai trist decât pentru orice.

– Marl-bo-*ro*, rosti Svobodov, luându-și țigara din gură și arătând la scrisul de lângă filtru. Când eram copii, Warbaby, Marlboro însemna *bani*.

– Arkady, zise Warbaby cu imensă răbdare, parcă, atunci când eram *noi* copii, omule, *banii* erau bani.

Orlovsky râse. Svobodov ridică din umeri.

– Ce știi tu, Warbaby? întrebă Svobodov, reîntors la afaceri.

– Domnul Blix a fost găsit mort, la Morrisey. Ucis.

– Treabă de profesionist, zise Orlovsky. Vor să ne facă să credem că-i vorba de-o împuțită de chestiune etnică, înțelegi?

Svobodov aruncă o privire către Warbaby.

– Noi nu *știm* asta, zise.

– *Limba*, spuse Orlovsky cu hotărâre. E *culoare*. Să ne deruteze. Să ne pună pe urmele celor din Latin Kings.

Svobodov trase din țigară, slobozi fumul înspre chelneriță.

– Ce știi tu, Warbaby?

– Hans Rutger Blix, patruzeci și trei, naturalizat costarican.

Warbaby ar fi putut rosti necrologul la o înmormântare.

– Rahat pe băț, făcu Svobodov cu țigara în gură.

– Warbaby, zise Orlovsky, știu că lucrai la asta *înainte* ca frecangiul să se aleagă cu beregata tăiată.

– Frecangiu, spuse Warbaby ca și cum tipul ucis i-ar fi fost prieten apropiat, frate de cruce sau altceva. Omul a murit, e destul. Asta face din el un frecangiu?

Svobodov se așeză mai bine, pufăind din Marlboro-ul lui. Puse mucul pe farfuria dinainte-i, alături de plachia de ton neatinsă.

– Frecangiu. Crede-mă.

Warbaby oftă.

– Omul a avut o jachetă, Arkady?

– Dacă îi vrei jacheta, zise Svobodov, ne spui ce trebuia să faci pentru el. Știm că a stat de vorbă cu tine.

– N-am vorbit niciodată cu el.

– Okay, făcu Svobodov. Cu SecurInt a vorbit. Tu lucrezi pe cont propriu.

– Strict, zise Warbaby.

– De ce a luat legătura cu SecurInt?

– Omul a *pierdut* ceva.

– Ce?

– Ceva personal.

Svobodov oftă.

– Lucius, te rog.

– O pereche de ochelari de soare.

Svobodov și Orlovsky se uitară unul la celălalt, apoi înapoi la Warbaby.

– SecurInt apelează la Lucius Warbaby pentru că tipul și-a pierdut ochelarii de soare?

– Poate că erau scumpi, avansă Freddie, cu blândețe.

Își studia imaginea reflectată în oglinda din spatele barului.

Orlovsky își împreună mâinile și-și pocni încheieturile degetelor.

– Credea că și i-a pierdut în timpul unei *petreceri*, adăugă Warbaby, poate chiar i i-a *luat* careva.

– Ce petrecere? se foi Svobodov pe scaun și Rydell auzi cum îi scrâșnesc zalele ascunse pe dedesubt.

– Petrecerea de la Morrisey.

– Petrecerea cui? întrebă Orlovsky, peste ochelari.

– Petrecerea domnului Cody Harwood, zise Warbaby.

– Harwood, spuse Svobodov. Harwood...

– Numele „Pavlov" face să sune vreun clopoțel? zise Freddie, fără să se adreseze cuiva anume.

Svobodov mormăi.

– Bani.

– Nici urmă de ei, zise Warbaby. Domnul Blix s-a dus la petrecerea domnului Harwood, a băut câteva pahare...

– S-a îmbălsămat bine, ca să nu mai trebuiască s-o facă ei, zise Orlovsky.

– A băut câteva pahare. Avea obiectul în buzunarul hainei. Dimineața următoare, dispăruse. A sunat paza de la Morrisey. Ei au sunat la SecurInt, SecurInt m-a sunat pe mine.

– Telefonul lui a dispărut, zise Svobodov. I l-au luat. Nimic care să-l lege de cineva. Nici o agendă, carnet, nimic.

– Treabă de profesionist, intonă Orlovsky.

– Ochelarii, zise Svobodov. Ce fel de ochelari?

– Ochelari de soare, zise Freddie.

– Am găsit astea.

Svobodov scoase ceva din buzunarul lateral al trenciului londonez. Un săculeț de probe cu fermoar etanș. Îl ținu în sus. Rydell văzu cioburi de plastic negru.

– VR[1] ieftine. Înfipte în covor.

– Știi ce rula pe ei? întrebă Warbaby.

Fu rândul lui Orlovsky să povestească. Scoase un al doilea săculeț de probe, acesta din interiorul vestei negre.

– Am căutat softul, nu l-am găsit. După aia l-am radiografiat pe el. Cineva i-a vârât asta pe gât.

Un dreptunghi negru. Eticheta tocită și pătată.

– Dar înainte să-l taie.

– Ce? întrebă Warbaby.

[1] Realitatevirtuală (n. trad.).

– McDonna, zise Svobodov.

– Ăă? Freddie se întindea peste Warbaby, să se uite la obiect. Mc-cum?

– Ieftin, rău.

Lui Rydell i se păru că aude „*e fin*, rău", dar apoi înțelese.

– McDonna.

– Mă întreb dacă au descifrat totul, până la capăt, zise Freddie de pe canapeaua din spate a Patriot-ului.

Își ținea picioarele pe speteaza locului din față, din dreapta, iar luminițele roșii de pe rama adidașilor lui alcătuiau, literă de literă, textul unui cântec.

– Să descifreze ce?

Rydell îi privea pe Warbaby și pe ruși, care stăteau alături de una dintre cele mai puțin subtil camuflate mașini de poliție: o balenă de un cenușiu de grund cu o apărătoare din grafit pentru protejarea farurilor și a radiatorului. Ploaia mărunță îmbrobona parbrizul Patriot-ului.

– Filmulețul porno, pe care l-au găsit în esofagul tipului...

Dacă Warbaby părea întruna trist, Freddie părea întotdeauna relaxat. Dar Warbaby arăta ca și cum ar fi fost trist într-adevăr, în vreme ce genul de relaxare afișat de Freddie suna de parcă ar fi fost tocmai contrariul.

– Multă codificare într-un asemenea program. Ascunde fel de fel se surprize în tapet, știi? Dacă realizezi prin tehnica fractală structura pielii, să zicem, poți ascunde în ea text cu nemiluita...

– Le ai și cu computerele, Freddie?

– Io's consultantul tehnic al domnului Warbaby.

– Despre ce crezi că vorbesc?

Freddie se întinse și puse mâna pe adidas. Literele roșii dispărură.

– Abia acum au adevărata discuție.

– Cum adică?

– *Târgul*. Nouă ne trebuie ce știu ei despre Blix, tipul mort.

– Da? Și *noi* ce știm?

– „Noi"? șuieră Freddie. Tu doar conduci mașina.

Își trase picioarele jos și șezu drept.

– Dar nu-i foarte limpede: SecurInt și DatAmerica sunt mai mult sau mai puțin același lucru.

– Pe naiba.

Svobodov părea că vorbește cel mai mult.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că punem la bătaie o bază de date mai mare decât a poliției. Data viitoare când o să aibă nevoie să arunce o privire, bătrânu' Rabadub o să se bucure că ne-a făcut o favoare. Dar în seara asta, omule, în seara asta pur și simplu îi arde buza lui de rus.

Rydell își aminti când se dusese la „Marele George" Kechakmadze, la un grătar în aer liber și omul încercase să-l recruteze pentru Asociația Națională de Tir.

– Aveți mulți ruși înrolați în forțele de ordine, pe-aici?

– Pe-aici? Pretutindeni.

– E ciudat cât de mulți dintre tipii ăștia intră în poliție.

– Ia gândește-te, omule. Formează un întreg stat *polițienesc*, la ei. Probabil că pur și simplu le-a intrat în sânge.

Svobodov și Orlovsky urcară în balena cenușie. Warbaby veni către Patriot ajutându-se de bastonul lui din aliaj. Mașina de poliție se înălță vreo cincisprezece centimetri pe perna hidraulică și începu să geamă și să se cutremure, cu ploaia dansându-i pe capota lungă în timp ce Orlovsky încălzea motorul.

– Isuse, zise Rydell, nu le pasă cine-i vede venind, nu-i așa?

– *Vor* să-i vezi venind, zise Freddie cu subînțeles, în timp ce Warbaby deschise ușa din spate dreapta și începu să-și așeze umflătura piciorului țeapăn pe canapea.

– Ia-o din loc, zise Warbaby, trântind ușa. Protocol. Noi plecăm primii.

– Nu pe-acolo, spuse Freddie. Pe-acolo ajungem în Candlestick Park. Pe *acolo*.

– Da, făcu Warbaby, avem treabă în centru.

Întristat.

Centrul, în San Francisco, era într-adevăr ceva. Cu totul înconjurat de coline, construit pe culmile și văile altor coline, îi dădea lui Rydell sentimentul că, ei bine, nu știa ce. Că se *afla* undeva. Undeva anume. Nu era sigur că-i *plăcea* să se afle acolo.

Probabil că pur și simplu era atât de diferit de L.A. și de aici sentimentul că te pierdeai într-o mare de lumini care se revărsau de peste tot. Se simțea ca și cum ar fi *sosit* de undeva printre clădirile vechi, strânse unele într-altele, cu nimic mai moderne decât clădirea în formă de săgeată[1], cu chestia aia ca un ham pe ea (iar el știa că și aceea era veche). Aer rece și umed, aburi învălătucindu-se din grătarele pavajului. Oameni pe străzi și nu doar din genul comun: oameni cu slujbe și bine îmbrăcați. Cam ca în Knoxville, încercă el să-și spună, dar nu se potrivea. Alt loc ciudat.

– Nu, omule, la stânga, *la stânga*!

Freddie îi izbea în speteaza scaunului. Încă o restricție de învățat. Cercetă cursorul de pe harta de la bordul Patriot-ului, să vadă pe unde să facă la stânga[2] pentru a ajunge la hotelul acela, Morrisey.

– Nu lovi în scaunul domnului Rydell, zise Warbaby, cu un sul de doi metri lungime de hârtie de fax adunat în mâini. Conduce.

Faxul sosise pe drum. Rydell își închipuia că erau informații în legătură cu Blix, tipul căruia i se tăiase beregata.

– Fassbinder, zise Freddie. Ați auzit vreodată de Rainer Fassbinder?

– Nu-mi arde de glumă, Freddie, zise Warbaby.

– Nici o glumă. Am rulat *Despărțiți la Naștere* pentru Blix ăsta, omule, am introdus poza aia pe care v-a trimis-o rusul mai devreme. Zice că seamănă cu Rainer Fassbinder. Așa a și murit, cu gâtul tăiat. Fassbinder ăsta trebuie să fi arătat destul de urât, ai?

Warbaby oftă.

– Freddie...

– Ei, neamț, oricum. Marcat de naționalitate...

– Domnul Blix nu era german, Freddie. Aici zice că domnul Blix nici măcar nu era Blix. Acum lasă-mă să citesc. Rydell are nevoie de liniște, să se acomodeze cu condusul în oraș.

Freddie mormăi, apoi Rydell îl auzi umblând cu degetele pe claviatura micului computer pe care-l purta cu el pretutindeni.

---

[1] Clădirea piramidală a companiei Trans-America, una dintre emblemele orașului (n. trad.).

[2] În San Francisco străzile au în general sens unic (n. trad.).

Rydell făcu la stânga pe unde crezu că trebuie. Zonă de lupte. Ruine. Focuri în cutii din oțel. Figuri întunecate, bănuitoare, chipuri albe, de vampiri.

– Nu frâna, zise Warbaby. Și nici nu accelera.

Ceva veni învârtindu-se prin aer, plăsmuire a unui sobor de vrăjitoare, plescăi pe parbriz; se lipi, apoi căzu, lăsând o dâră de un galben murdar. Nu fusese cenușiu și însângerat ca o bucată de mat?

Roșu în intersecție.

– Treci pe roșu, îi ordonă Warbaby.

Rydell făcu astfel, printre claxoane de protest. Chestia aia galbenă era tot acolo.

– Trage pe dreapta. Nu. Urcă direct pe trotuar. Da.

Pneurile Goodyear Streetsweepers ale Patriot-ului săltând din și peste bordura înaltă.

– În compartimentul mănușilor.

Când Rydell deschise torpedoul, se aprinse o lumină. Spray de curățat parbrizul, un sul de șervețele de hârtie și o cutie de mănuși chirurgicale de unică întrebuințare.

– Dă-i drumul, zise Warbaby. Nu ne deranjează nimeni.

Rydell își puse o mănușă, luă spray-ul și șervețelele și coborî.

– Să nu iei ceva, zise el, gândindu-se la Sublett.

Acoperi cu un jet dâra galbenă. Făcu ghemotoc trei șervețele în mâna cu mănușă, șterse până ce sticla fu curată. Trase de pe mână mănușa, învelind în ea și ghemotocul de șervețele umede, așa cum le fusese arătat la Academie, dar atunci nu știa la ce folosea.

– Arunc-o, zise Warbaby dinăuntru.

Rydell se execută. Apoi făcu câțiva pași în spatele mașinii și vărsă. Se șterse la gură cu un șervețel curat. Urcă înapoi în mașină, închise ușa, o încuie, puse spray-ul și șervețelele în torpedou.

– Faci gargară cu aia, Rydell?

– Tacă-ți gura, Freddie, zise Warbaby.

Suspensia Patriot-ului trosni când Warbaby se aplecă înainte.

– Resturi de la abator, pesemne, zise. Dar e bine să știi să-ți iei măsuri de prevedere.

Se lăsă pe spate.

– Aveam aici cândva un grup numit Sabia Porcului. Ai auzit de asta?

– Nu, zise Rydell. Niciodată.

– Furau extinctoare de incendiu de prin clădiri. Le reîncărcau cu sânge. Sânge de la un abator. Dar lăsau să răsufle, înțelegi, că sângele ăla, mă rog, era uman. Apoi se luau după oamenii lui Isus, când ieșeau în procesiuni, cu extinctoarele alea...

– Isuse, exclamă Rydell.

– *Exact*, zise Warbaby.

– Vezi ușa de colo? zise Freddie.

– Care ușă?

Holul de la intrarea în Morrisey îl făcea pe Rydell să vorbească în șoaptă, ca și cum s-ar fi aflat în biserică sau într-un cavou. Covorul era atât de moale, încât îi venea să se întindă pe el și să se culce.

– Aia neagră, zise Freddie.

Rydell văzu un dreptunghi negru, lăcuit, perfect neted, fără vreo clanță sau buton. Acum, stând și gândindu-se, nu semăna cu nimic din tot ce se putea vedea. Restul locului era brun lustruit, bronz, panouri de sticlă încrustată. Dacă Freddie nu i-ar fi spus că este o ușă, precis ar fi luat-o drept o decorațiune sau altceva, vreun gen de ornament.

– Da? Ce-i cu ea?

– E un *restaurant*, zise Freddie, și-i atât de scump încât nici n-ai putea *intra* acolo.

– Ei, făcu Rydell, sunt multe d-astea.

– Nu, omule, insistă Freddie, vreau să spun că și dacă ai fi *bogat*, să stai cu curul pe bani, *nu* ai putea intra acolo. E privat. Lucru japonez.

Stăteau lângă ghișeul celor de la pază și control, în timp ce Warbaby vorbea cu cineva într-o cabină telefonică. Cei trei tipi de serviciu la ghișeu purtau uniformele SecurInt-ului, dar unele cu adevărat elegante, cu însemne din bronz la șepcile cu cozoroc.

Rydell parcase Patriot-ul într-un garaj subteran, la câteva niveluri mai jos, în adâncurile locului. Nu mai văzuse niciodată așa ceva; echipe de oameni în uniforme albe, de bucătari, punând laolaltă o sută de platouri cu salată, mici aspiratoare Sanyo păscând în lungul coridoarelor în turme pastelate, o întreagă recuzită,

pe care n-ai fi bănuit niciodată că există, stând doar aici, în holul hotelului.

Apartamentele conducerii, unde stătuse în Knoxville cu Karen Mendelson, aveau niște roboți coreeni ca niște insecte, care făceau curat când nu te uitai. Aveau chiar și unul special, care mânca praful de pe pereții din sticlă, dar Karen nu fusese impresionată. Nu însemna decât că nu-și puteau permite personal uman, zicea ea.

Rydell îl privi pe Warbaby întorcându-se, dând telefonul unuia dintre tipii cu șapcă. Warbaby arătă înspre Freddie și Rydell. Se sprijini în baston când ei se apropiară.

– Ne vor conduce sus, zise el.

Polițistul căruia îi dăduse Warbaby telefonul ieși din spatele ghișeului. Văzu că Rydell purta cămașă SecurInt, fără ecusoane, dar nu zise nimic. Rydell se întrebă când avea să i se ivească ocazia să-și cumpere niște haine și unde trebuia să meargă pentru asta. Se uită la cămașa lui Freddie, gândindu-se că, probabil, nu Freddie era tipul pe care să-l întrebi.

– Pe aici, domnule, îi spuse polițistul lui Warbaby.

Freddie și Rydell îl urmară pe Warbaby, traversând holul. Rydell văzu cum împungea Warbaby cu bastonul, apăsat, în covor, cu legătura de la picior ticăindu-i ca un ceas.

13.
Frământarea

UNEORI, când trăgea din greu, când putea într-adevăr să se adune, Chevette uita de toate: de oraș, de trupul ei. chiar și de timp. Asta era culmea curieratului, știa, și cu toate că era o eliberare, era, de fapt, contopire, integrare ceea ce conducea la asta. Bicicleta dintre coapsele ei era ca un fel de *coadă*, străină, superevoluată, pe care o zămislise ea cumva, ca peste veacuri de așteptare; o mașină din oase, dulce și complicată, cu pneuri armate cu Lexan, cu articulații aproape lipsite de frecare și suspensii cu gaz. Ea însăși făcea parte integrantă din oraș, atunci, un punctuleț zănatic de energie și materie, care-și făcea miile de alegeri, clipă de clipă, în funcție de scurgerea traficului, de scânteierea ploii pe șinele tramvaiului cu cablu, de felul în care cădea părul ca de mahon al unei secretare, ca întruchiparea însăși a grației, istovit, pe umerii impermeabilului ei.

Iar acum începea să intre în starea aceea, în ciuda tuturor lucrurilor: doar să meargă, renunțând să gândească, lăsându-și mintea să i se scufunde în mecanismul de os și de roți dințate și de hârtie japoneză cu carbon.

Dar Sammy Sal apăru lângă ea cu bașii bubuind din difuzoarele încastrate în șasiul bicicletei lui. Chevette fu nevoită să sară peste bordură pentru a evita să treacă peste un grătar de canalizare. Cauciucurile ei lăsară urme negre când frânele electrostatice cuplară; Sammy Sal frână în tandem, cu Fluoro-Rimz-ul clipind, apoi pălind.

– Te *mănâncă* ceva, iubire mică?

Mâna lui pe brațul ei, dur și furios.

– Ca și cum vreun produs miraculos te-ar face mai isteață, mai rapidă? Ai?

– Lasă-mă-n pace.

– Nici vorbă. Eu ți-am *dat* slujba asta. Vrei să-i dai cu piciorul. Vreu să știu *de ce*?

Plesni cu cealaltă mână buretele din jurul cadrului bicicletei lui, oprind muzica.

– *Te rog*, Sammy. Trebuie să ajung sus, la Skinner...

El îi lăsă brațul.

– De ce?

Ea începu să tușească, tuși, trase de trei ori, adânc, aer în piept.

– Ai furat vreodată ceva, Sammy Sal? Vreau să zic, în timpul lucrului?

Sammy Sal o privi.

– Nu, zise, în cele din urmă, dar eram cunoscut că-mi fut clienții.

Chevette se cutremură.

– Eu nu.

– Nu, zise Sammy Sal, dar tu nu faci predări în toate locurile pe unde fac eu. Și dup'aia, ești fată.

– Dar am furat ceva aseară. Din buzunarul tipului, sus, la petrecerea aia de la Hotel Morrisey.

Sammy Sal se linse pe buze.

– Cum de-ai ajuns cu mâna în buzunarul lui? Îl știai?

– Era un frecangiu, zise Chevette.

– Aha. *El*. Cred că l-am *cunoscut*.

– M-a necăjit. Îi ieșea din buzunar.

– Ești sigură că din *buzunar* îi ieșea necazul ăla?

– Sammy Sal, zise ea, e serios. Sunt speriată de-a binelea.

El o privea, îndeaproape.

– De *asta*? Ești speriată? Ai *furat* un rahat și ești speriată?

– Bunny zice că au sunat niște tipi de la pază la Allied, l-au sunat până și pe Wilson, pe toți. Întrebau de mine.

– Rahat, făcu Sammy Sal, încă studiind-o. Credeam c-ai luat-o pe droguri. Credeam că te-a aflat Bunny. C-a venit după tine, să-ți rupă urechiușa de curvișteină. Chiar ești *speriată*?

Ea îl privi.

– Așa e.

– Păi, zise el, înfundându-și degetele în buretele negru, de *ce* ți-e frică?

– Mi-e frică să nu vină sus la Skinner, să-i găsească.

– Ce să găsească?

– Ochelarii ăia.

– Ce fel de ochelari? De soare? De protecție? Ai bunicii?

Bătu darabana cu degetele pe buretele negru.

– Ochelari negri, ca niște ochelari de soare, dar nu vezi nimic prin ei.

Sammy Sal își înclină capul într-o parte.

– Cum adică?

– Sunt complet negri.

– Ochelari de soare?

– Da. Doar că negri complet.

– Aha, zise el, dacă te *futeai* cu clienții, dar numai cu ăia deștepți, cum fac eu, știai și tu ce-s ăia. Îți zic eu că nu prea ai prieteni selecți, iartă-mă. Umblai și tu cu niște arhitecți, cu ceva neurochirurgi, știai și tu ce-s ăia.

Mâna i se înălță, arătătorul atingându-i lanțul vechi, din bile, care atârna de fermoarul tras până la gâtul jachetei lui Skinner.

– Ăia-s ochelari LV. Lumină virtuală.

Chevette auzise de asta, dar nu prea știa ce înseamnă.

– Sunt scumpi, Sammy Sal?

– Rahat, sigur. Cam cât un automobil japonez. Nu chiar atât de mult, totuși. Au niște dispozitive micuțe în jurul lentilelor, să-ți acționeze direct asupra nervilor optici. Un prieten al meu aducea acasă o pereche, de la biroul unde lucra. Arhitect peisagist. Îi pui la ochi, ieși la plimbare, totul pare normal, dar fiecare plantă pe care o vezi, fiecare, are o etichetă mică agățată acolo, care-i numele ei în latinește...

– Dar sunt complet negri.

– Nu, dacă-i *deschizi*, nu sunt. Deschide-i, nici măcar nu seamănă cu ochelarii de soare. Doar te fac să pari, nu știu, serios.

Îi zâmbi larg.

– Tu oricum arăți, naibii, prea serioasă. Asta-i problema cu tine.

Ea se cutremură.

– Hai cu mine la Skinner, Sammy. Okay?

– Nu-mi prea plac înălțimile, zise el. Cutiuța aia o să zboare într-o noapte din vârful podului ăluia.

– Te rog, Sammy! Treaba asta mă frământă. E okay să merg cu tine, dar dacă mă opresc și încep să mă gândesc la el, mi-e frică de înțepenesc. Ce să mă *fac*? Poate mă duc acolo și dau peste polițiști? Ce-o să zică Skinner, dacă urcă acolo poliția? Poate mă duc mâine la lucru și Bunny mă dă afară. Ce mă *fac*?

Sammy Sal îi aruncă privirea pe care i-o aruncase în noaptea în care ea îl rugase să o bage la Allied. Apoi zâmbi. Cu subînțeles și amuzat.

– Ține-o-ntre picioare, atunci. Hai, *încearcă* să te ții după mine.

Coborî bordura cu două sunete seci. Fluoro-Rimz-ul lui împrăștiind lumini albe-neon când începu să pedaleze. Trebuia să fi dat drumul la muzică în acel moment, pentru că ea putea auzi bubuitul basului în timp ce îl urma prin trafic.

14.
Loveless

– MAI VREI O BERE, IUBITU'?

Femeia din spatele tejghelei avea câte un desen complicat de fiecare parte a craniului ras, până la ceea ce Yamazaki considera a fi linia naturală a părului ei. Stilul tatuajului combina nodurile celtice cu stelele verzi din desenele animate. Părul, deasupra lui, era ca blana unui animal de noapte hrănit cu peroxid și vaselină. Urechea stângă era străpunsă la întâmplare, de vreo zece-douăsprezece ori, de un singur fir de sârmă subțire din oțel. De obicei, Yamazaki găsea acest stil destul de interesant, dar acum era pierdut în compoziție, cu agenda electronică deschisă înaintea lui.

– Nu, zise, mulțumesc.

– Nu vrei să primești un șut în cur, nu?

Tonul ei, perfect amabil. Ridică privirile din carnet. Ea aștepta.

– Poftim?

– Vrei să stai aici, tre' să cumperi ceva.

– Bere, te rog.

– Aceeași?

– Da, te rog.

Ea deschise o sticlă de bere cu bucățele de gheață alunecând pe ea când o puse dinainte pe tejghea și se mută la clientul de alături. Yamazaki se întoarse la notițele lui.

Skinner a tot încercat să sugereze că nu-i nici un plan aici, că nici o structură nu-i stă la bază. Numai oasele, podul, Thomasson însuși. Când a venit Little Grande, Godzilla nu era. Într-adevăr, nu-i nici un mit perfect echivalent în acest loc și în această

cultură (deși probabil că faptul nu-i valabil și pentru Los Angeles). Bomba, îndelung așteptată, s-a dus. În locul ei au sosit plăgile, cel mai lent cataclism. Dar când Godzilla a venit în cele din urmă, la Tokio, noi ne-am cufundat în refuz și disperare adâncă. Într-adevăr, noi am salutat cea mai îngrozitoare distrugere. Simțind, chiar în vreme ce ne boceam morții, că ni se prezenta iarăși cea mai uimitoare ocazie.

– E chiar frumos, zise omul din stânga lui, punându-și mâna stângă pe carnetul electronic al lui Yamazaki. Asta trebuie să fie japonez, e tare frumos.

Yamazaki se uită, zâmbind nesigur, în niște ochi de cea mai specială goliciune. Luminoși, privind drept, dar cu toate acestea cumva fără expresie.

– Din Japonia, da, zise Yamazaki.

Mâna se retrase încet, mângâietor, de pe carnetul lui.

– Loveless, zise omul.

– Pardon?

– Loveless. Numele meu.

– Yamazaki.

Ochii foarte deschiși la culoare și depărtați erau ochii a ceva pândind de sub o apă liniștită.

– Daa. Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta.

Un zâmbet ușor, punctat cu aur vechi.

– Da? De genul?

– Ceva japonez. Nu-știu-cum-zaki, nu-știu-cum-zuki. Un rahat de-ăsta.

Zâmbetul se făcu ceva mai ascuțit.

– Bea-ți acolo berea, domnule Yamazaki.

Mâna străinului, încleștându-se cu putere în jurul încheieturii lui.

– *Încălzește*, ai?

15.
În 1015

EXISTA UN PRODUS denumit Kil'Z despre care Rydell aflase la Academie. Aducea, dar vag, la miros, cu un tonic pentru păr de pe timpuri, cu iz de flori, răcoros, și-l foloseai în situațiile în care secrețiile corporale se revărsau în cantități considerabile. Era un agent antiviral, în stare să anihileze virușii HIV., de la 1 la 5, febra crimeo-congoleză și Mokola, frigurile Tarzana și gripa de Kansas City.

Recunoscu mirosul când omul de la SecurInt folosi un șperaclu negru, bromat, pentru a deschide ușa la 1015.

– O s-o încuiem la loc, desigur, când plecăm, zise Warbaby, atingându-și borul pălăriei cu arătătorul.

Omul de la SecurInt ezită, apoi zise:

– Da, dom'le. Mai doriți ceva?

– Nu, răspunse Warbaby și intră în cameră, cu Freddie pe urmele lui.

Rydell decise că nu avea altceva de făcut decât să-i urmeze. Ceea ce și făcu, închizându-i ușa în nas celui de la SecurInt. Întuneric. Draperiile trase. Miros de Kil'Z. Luminile se aprinseră. Mâna lui Freddie pe comutator. Warbaby uitându-se la pata mai deschisă de pe covorul cărămiziu, locul unde trebuia să fi fost patul.

Rydell se uită împrejur. Demodat, părând costisitor. Ca pentru cluburile private. Pereții acoperiți cu ceva lucios, în dungi alb-cu-verde, ca din mătase. Mobilă din lemn lustruit. Scaune îmbrăcate în huse verde închis. O lampă mare din alamă, cu abajur verde. O pictură veche, ștearsă, într-o ramă bogată, aurită. Rydell merse să se uite mai de aproape. Un cal trăgând un fel de căruță cu două

roți, cu un singur loc, ocupat de un bărbat cu barbă și pălărie ca a lui Abe Lincoln. „Currier & Ives", scria. Rydell se întrebă care dintre ei era calul. Apoi observă o picătură rotundă, roșie-maronie, de sânge uscat, pe sticlă. Se crăpase, cum crapă mâlul vara pe fundul râurilor secate, doar că era micuță. Nu fusese atinsă de Kil'Z, după cum arăta. Făcu un pas înapoi.

Freddie, în pantalonii lui scurți și în cămașa cu imprimeuri cu pistoale, se așezase într-unul dintre scaunele verzi și-și deschidea laptop[1]-ul. Rydell îl privi desfășurând un mic cablu negru pe care-l băgă în priza de lângă telefon. Se întrebă dacă nu-i era frig la picioare, în pantaloni scurți în noiembrie. Observase că unii negri erau atât de prinși de modă încât purtau hainele ca și cum un lucru precum vremea nici n-ar fi existat.

Warbaby se uita numai la locul unde se aflase patul, arătând trist, ca întotdeauna.

– Ei? făcu el.

– Acum *intru*, acum intru, zise Freddie, învârtind o mică bilă de sub claviatura laptop-ului.

Warbaby mormăi. Privindu-l, lui Rydell i se păru că lentilele ochelarilor lui cu rame negre se întunecă pentru o clipă. Jocul luminii. Apoi Rydell avu sentimentul ciudat că Warbaby se uita pur și simplu *prin el*, urmărind cu privirea cine știa ce anume, ceva mișcător, atât de insistent, încât Rydell se întoarse să se uite... la nimic.

Privi înapoi la Warbaby. Bastonul acestuia se înălță, arătând către spațiul unde fusese patul, apoi se aplecă iar, către covor. Warbaby oftă.

– Vreți coordonatele locului, de la DPSF[2], chiar acum? întrebă Freddie.

Warbaby mormăi. Ochii îi fugeau dintr-o parte într-alta. Lui Rydell îi veniră în minte documentarele TV despre voodoo[3], cu preoți care începeau să-și rostogolească ochii atunci când zeitățile pătrundeau în ei.

Freddie mânui trackball-ul cu degetele.

---

1 Microcomputer portabil cu afișare cu cristale lichide (n. trad.).

2 Departamentul de Poliție San Francisco (n. trad.).

3 Cult religios de origine africană (n. trad.).

– Amprente, fire de păr, fragmente de piele... Știți ce-i o cameră de hotel.

Rydell nu mai suportă. Păși în fața lui Warbaby și-l privi în ochi.

– Ce naiba faceți?

Warbaby îl observă. Îi adresă un zâmbet domol, trist, și-și scoase ochelarii. Scoase o batistă mare, din mătase bleumarin, din buzunarul lateral al lungului său pardesiu și începu să le șteargă lentilele. Îi întinse lui Rydell.

– Puneți-i.

Rydell se uită la ochelari și văzu că lentilele erau acum negre.

– Haide, îl îndemnă Warbaby.

Rydell sesiză cât erau de grei, când și-i puse la ochi. Negru ca smoala. Apoi îi apăru o spuzeală de luminițe, un păienjeniș ca atunci când te freci la ochi pe întuneric, și îl văzu pe Warbaby. Exact în spatele lui Warbaby era un perete invizibil, pe care străluceau galbene cuvinte și cifre. Deveneau clare când se uita la ele, cumva pierzându-l din vedere pe Warbaby, și văzu că erau statistici oficiale.

– Sau, zise Freddie, te poți afla chiar aici, *acum*...

Și patul fu la locul lui, îmbibat cu sânge, cu cadavrul moale, greu, al omului, zăcând răsturnat pe spate, întins ca o broască. Cu lucrul acela sub bărbie, negru albăstrui, bulbucat.

Stomacul lui Rydell se răzvrăti, fierea îi ajunse în gât, și atunci o femeie goală se rostogoli din alt pat, într-o altă cameră, cu părul ca argintul într-o lumină lunară nefirească...

Rydell își smulse ochelarii. Freddie se lăsase pe spate în scaun, zguduit de un râs mut, cu laptop-ul pe genunchi.

– Omule, reuși el să zică, ar fi trebuit să *vezi* ce mutră aveai! Am pus un pic din porno-ul tipului, din raportul de probe al lui Arkady...

– Freddie, zise Warbaby, ești chiar atât de nerăbdător să-ți cauți de lucru?

– Nu, dom'le Warbaby.

– Pot să fiu dur, Freddie. Știi asta.

– Da, dom'le.

Freddie păru îngrijorat de data aceasta.

– În camera asta a murit un om. Cineva s-a aplecat asupra lui, în patul ăsta, arătă el spre patul care nu era acolo, i-a tăiat un

zâmbet nou și i-a tras limba afară prin el. Asta nu-i o crimă întâmplătoare. Nu înveți genul ăsta de șmecherii anatomice privind la televizor, Freddie.

Întinse mâna către Rydell. Rydell îi dădu ochelarii. Aveau lentilele negre, iarăși.

Freddie înghiți.

– Da, dom'le Warbaby. Îmi pare rău.

– Cum făceai asta? întrebă Rydell.

Warbaby șterse ochelarii din nou și și-i puse la ochi. Acum erau transparenți.

– Are niște dispozitive în rame și în lentile. Acționează direct asupra nervilor.

– E afișaj în lumină virtuală, zise Freddie, doritor să schimbe subiectul. Orice se poate digitiza și poți vedea acolo.

– Teleprezență, zise Rydell.

– No, făcu Freddie, e *lumină*.. Ăia sunt fotoni care vin și-ți izbesc ochiul. Ăsta nu lucrează așa. Domnul Warbaby umblă pe aici și se uită la toate și poate vedea și informațiile aferente în același timp. Pui ochelarii ăștia unuia care *nu are* ochi, dar are nervii optici okay, și vede datele captate. Pentru asta au fost construiți inițial. Pentru orbi.

Rydell se duse la perdele, le trase în lături și privi la strada cufundată în noapte a acestui oraș străin. Câțiva trecători.

– Freddie, zise Warbaby, dă-mi-o pe fata aia, Washington, de pe înregistrările decriptate de SecurInt. Cea care lucrează pentru Serviciile de Mesagerie Allied.

Freddie dădu din cap, făcu ceva la computer.

– Da, zise Warbaby, privind la ceva ce numai el putea vedea, e posibil. Cu totul posibil. Rydell, și-și scoase ochelarii, ia aruncă o privire.

Rydell lăsă perdelele să cadă înapoi, se duse la Warbaby, luă ochelarii, și și-i puse. Simți că ar fi o greșeală să ezite, chiar dacă trebuia să se uite iarăși la tipul ucis.

Pe fond negru, figura color, din față și profil, a unei fete. Amprente. Imaginea retinei stângi a fetei explodă la dimensiunile capului ei. Date: WASHINGTON, CHEVETTE-MARIE. Ochi mari, cenușii; nas lung, drept; zâmbet pentru fotografie. Păr negru, tuns scurt, țepos, cu excepția cozii de cal obraznice, legată în creștetul capului.

– Ei? întrebă Warbaby, ce părere ai?

Rydell nu-și dădea seama despre ce era întrebat. În cele din urmă zise:

– Drăguță.

Îl auzi pe Freddie pufnind, ca și cum ar fi spus un lucru prostesc.

Însă Warbaby spuse:

– Bun. În felul ăsta ai să ții minte.

16.
Sunflower

SAMMY SAL O PIERDU acolo unde Bryant începea să se strecoare prin puzderia de capcane din beton pentru tancuri, învălmășite de-a lungul și de-a latul străzii. Mare cum era, Sammy Sal nu avea egal când era vorba să gonească strâns; putea lua curbe care erau pur și simplu imposibile; putea sări răsucindu-se în aer la trei-șaizeci, la nevoie, iar Chevette îl văzuse făcând-o, pe pariu. Dar ea știa bine unde să dea de el.

Se uită în sus, imediat ce pătrunse printre primele blocuri din beton, iar podul părea că se uită în jos, la ea, cu ochi de făclii și neoane. Chevette văzuse în fotografii cum arătase înainte, când mașinile treceau pe el încoace și-ncolo toată ziua, dar niciodată nu-i venise să creadă că fusese adevărat. Podul era ceea ce era și, cumva, așa cum fusese întotdeauna. Refugiu, ciudățenie, loc unde ea dormea, cămin multora și vis al tuturor.

Derapă în dreptul unui căruț cu pește, pierzându-și viteza pe sfărâmături de gheață, pe mațe cenușii pe care aveau să se bată dimineața pescărușii. Omul cu peștele strigă ceva în urma ei, dar ea nu-l înțelese.

Continuă să pedaleze printre dughene și tarabe, prin comerțul de noapte, uitându-se după Sammy Sal.

Îl găsi unde se așteptase, sprijinit de tejgheaua unei tonete de cafea expres, fără ca măcar să respire greu. O mongolă cu pometii ca niște dălți învelite în miere îi prepara o ceașcă de cafea. Chevette frână și se strecură înăuntru, alături de el.

– Credeam că am timp pentru una scurtă, zise el, întinzându-se după cești.

Picioarele o dureau din cauza efortului de a se ține după el.

– Ești bun, zise Chevette, aruncând o privire către pod, apoi îi făcu fetei semn să-i dea și ei o cafea.

Se uită cum scutură grămăjoara aburindă de bobițe maronii, cum pune o linguriță de cafea proaspătă și o îndeasă cu o izbitură scurtă, iute. Fata suci mânerul în sus și strecură coșulețul înapoi în mașină.

– Știi, zise Sammy Sal, oprindu-se înainte să înghită o sorbitură, n-ar fi trebuit să *ai* asemenea problemă. Nu-ți trebuie. Nu-s decât două feluri de oameni. Oameni care-și pot permite hoteluri ca ăla, ăștia sunt un fel. Noi, din cel'lalt. Mai era și o clasă mijlocie, oameni între și între. Dar nu mai sunt. Ce relații avem, tu și cu mine, cu ceilalți? Le ducem mesajele. Suntem *plătiți* pentru asta. Încercăm să nu lăsăm apă pe covor. Și trecem unii pe lângă alții, okay? Dar ce se întâmplă la contact? Ce se întâmplă când venim în atingere?

Chevette își arse buzele cu cafeaua.

– Crimă, zise Sammy Sal. Sex. Poate droguri.

Așeză ceașca pe tejgheaua din placaj a tonetei.

– Cam atât.

– Tu-i fuți, zise Chevette. Așa spuneai.

Sammy Sal ridică din umeri.

– Îmi *place* s-o fac. De aici se trag necazuri, sunt pregătit să le fac față. Dar tu te-ai dus și-ai *făcut* ceva fără motiv. Ai străpuns membrana. Ți-ai lăsat degetele să umble. Rea idee.

Chevette suflă în cafea.

– Știu.

– Deci, cum ai să te descurci cu ce va urma?

– Urc la Skinner în cameră, iau ochelarii ăia, îi duc pe acoperiș și-i arunc.

– Și după aia?

– După aia îmi văd de drum, până ce se arată careva.

– Și atunci?

– N-am făcut-o eu. Habar n-am. Nu s-a-ntâmplat nimic.

El dădu din cap, încet, dar rămase cu ochii asupra ei.

– Ă-hă. Poate. Poate că nu. Cineva vrea ochelarii ăia înapoi, pot să te apese rău de tot. Se poate și altfel: îi luăm, ne întoarcem la Allied, le zicem cum s-a întâmplat.

– Noi?

– Ă-hă, vin cu tine.

– Am să-mi pierd slujba.

– Îți poți lua *altă* slujbă.

Ea bău cești cuța dintr-o înghițitură. Se șterse la gură cu dosul mâinii.

– Slujba-i tot ce am, Sammy. *Tu* știi asta. Tu mi-ai obținut-o.

– Ai unde să dormi, acolo, sus. Te-a primit boșorogul ăla nebun și pervers...

– Eu îl *hrănesc*, Sammy Sal...

– Ai *curul* intact, iubire. Dacă vreunu' bogat se hotărăște să te stoarcă, fin'că i-ai luat ochelarii cu informații, s-ar putea să nu mai fie asta situația.

Chevette puse ceașca goală pe tejghea și se scotoci prin buzunarele jachetei. Îi dădu fetei cincisprezece pentru cele două cafele și doi dolari bacșiș. Își îndreptă umerii sub haina lui Skinner, iar lănțișoarele cu bile zornăiră.

– Nu. O dată ce porcăriile alea sunt în Golf, nimeni nu poate dovedi c-am făcut ceva.

Sammy Sal oftă.

– Ești inocentă.

Îi sună caraghios, de parcă n-ar fi știut că poți folosi cuvântul și așa.

– Vii, Sammy Sal?

– Pentru ce?

– Să-l ții de vorbă pe Skinner. Te pui între el și revistele lui. Acolo i-am lăsat. După reviste. Așa n-o să mă vadă când îi scot. Urc pe acoperiș și-i arunc.

– Okay, zise el, dar îți zic că nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

– Îmi încerc norocul, okay?

Chevette descălecă de pe bicicletă și începu s-o împingă spre pod.

– Cred că da, zise Sammy Sal, dar coborî și el de pe bicicleta lui și începu să o împingă în urma ei.

Fuseseră numai trei momente *cu adevărat* bune, sau mai bine zis de-a dreptul vrăjite, în viața Chevettei. Unul fusese seara în care Sammy Sal îi spusese că avea să încerce să o angajeze la Allied, și o făcuse. Altul fusese ziua în care își plătise cu bani

gheață bicicleta la City Wheels și plecase de acolo pe roți. Și mai fusese seara în care-l întâlnise prima oară pe Lowell la Dizidenții Cognitivi, dacă puteai zice că era un noroc.

Ceea ce nu era tot una cu a spune că acestea au fost momentele când fusese cea mai norocoasă, pentru că *acelea* au fost de fiecare dată, cu regularitate și periculos pentru viața ei, scârboase, cu excepția părții în care intervenise norocul.

Fusese norocoasă în noaptea când trecuse peste sârma ghimpată și fugise de la Centrul pentru Minori de lângă Beaverton, dar fusese o noapte cu totul mizerabilă. Avea cicatrice în ambele palme, pentru a o dovedi.

Și fusese *foarte* norocoasă când o luase la întâmplare pentru prima oară pe pod, pe tablierul inferior, cu genunchii tremurându-i, șubrezițI de o febră cu care se alesese pe drumul către coastă. *Totul* o rănea: lumina, fiecare culoare, fiecare sunet, mintea împingându-i-se către lume ca o fantomă lăbărțată. Își amintea de talpa adidasului, desfăcută, care-i clămpănea, târâtă pe suprafața murdară a podului, de cum o durea și asta și trebuise să se așeze jos, în cele din urmă, de toate, tulburătoare în jurul ei, de coreeanul care ieșise din micul lui magazin să strige la ea, scoală, scoală, nu aici, nu aici. Iar Nu Aici păruse a fi o idee atât de bună, încât o luase drept înainte, drept peste parapet și nici măcar nu simțise când se izbise cu capul de caldarâm.

Și acolo o găsise Skinner, deși el nu-și amintea sau poate că nu voia să vorbească despre asta; nu știuse niciodată sigur. Nu se gândea că nu o putuse duce de unul singur în camera lui; avea el însuși nevoie de ajutor pentru a se întoarce sus la el, cu șoldul lui și restul. Dar încă mai erau zile când se umplea de energie și puteai vedea cât de puternic trebuia să fi fost cândva, și atunci făcea lucruri pe care n-ai fi crezut că le putea face, astfel încât nu putea fi sigură.

Primul lucru pe care-l văzuse, deschizând ochii, fusese fereastra rotundă, de biserică, cu cârpe băgate în goluri și soarele trecând prin ea, cu punctișoare și pete de culoare cum nu mai văzuse până atunci, toate înotându-i în ochii cuprinși de febră ca niște insecte în apă. Apoi timpul scurgându-se leneș, virusul storcând o la fel cum bătrânul storsese șervetele cenușii în care-i înfășurase capul. Când febra scăzuse și se duse, la o sută de kilometri, cum i se păruse ei, înapoi *acolo* și dincolo de pragul bolii, părul îi căzuse în smocuri uscate, lipite de șervetele umede, ca un fel de murdărie.

Când îi crescuse la loc, i se făcuse mai închis, aproape negru. Astfel că după aceea se simțise, cumva ca o altă persoană. Sau în orice caz ea însăși, își imaginase.

Și rămăsese cu Skinner, făcând ce-i spunea el ca să aibă amândoi ce mânca și să mențină în stare de funcționare lucrurile din casă. El o trimitea jos, pe tablierul inferior, unde-și întindeau marfa negustorii de vechituri. O trimitea jos cu orice: o tinichea care avea scris BMW pe o parte, o cutie din carton ondulat cu chestiile alea plate, negre, la care se ascultase cândva muzică, o pungă cu dinozauri din plastic. Niciodată nu credea că au vreo valoare, dar cumva aveau, întotdeauna. Din tinichea cumpăraseră mâncare pentru o săptămână, și două dintre obiectele rotunde le aduseseră încă și mai mult. Skinner știa de unde veneau lucrurile vechi, la ce folosiseră și putea ghici când avea cineva nevoie de ele. La început era îngrijorată că nu avea să obțină destul pe lucrurile pe care le vindea, dar lui nu părea să-i pese. Dacă ceva nu se vindea, ca dinozaurii din plastic, se întorcea pur și simplu înapoi în stoc, cum numea el lucrurile nevândute dispuse de jur împrejurul celor patru pereți.

Pe măsură ce se înzdrăvenea și părul ei cel nou îi creștea, începuse să se aventureze tot mai departe de încăperea din vârful turnului. Nu în vreunul dintre orașe, la început, deși mersese către Oakland de vreo două ori, peste consolă și îl privise. Lucrurile îi păreau altfel acolo, deși nu știa niciodată cu siguranță de ce. Dar ea se simțea cel mai bine pe podul suspendat, furată cu totul de el, cu toți oamenii atârnând și îmbulzindu-se și făcând ce făceau și felul în care totul creștea câte puțin, se schimba câte puțin, zi de zi. Așa ceva nu mai exista, ea nu știa să mai fi existat, cel puțin în Oregon.

La început, nici măcar nu știa ce anume o făcea să se simtă bine; era numai lucrul acesta ciudat, poate febra o lăsase ușor sărită, dar într-o zi hotărâse că era pur și simplu fericită, puțin fericită și că avea să se obișnuiască cu asta.

Dar se vădise că puteai să fii și fericit și fără astâmpăr în același timp, așa că începuse să pună deoparte câte ceva din banii luați pe vechiturile lui Skinner pentru a-i folosi în explorarea orașului. Și erau o mulțime de făcut, pentru un timp. Descoperise Haight Street și o parcurse în întregime până la zidul care înconjura Skywalker, cu Templul Judecății de Apoi și tot ce mai era acolo, dar nu încercase să pătrundă înăuntru. Era parcul acela lung fără copaci,

care urca până la el, numit Panhandle, și care încă mai era public. Loc prea public, gândea ea, cu oameni mai ales bătrâni sau arătând astfel, răspândiți pretutindeni, înfășurați în plastic argintiu, să oprească razele – materialul ăla încrețit care scânteia la fel ca și costumele lui Elvis dintr-o înregistrare video pe care le-o prezentau uneori, în Beaverton. O făcea să se gândească la omizi, ca și cum cineva i-ar fi învelit pe fiecare în propria lui bucățică de folie. Aveau un fel de a se mișca așa, doar câte puțin, încât o treceau fiori.

Și Haight îi cam dădea fiori, deși acolo erau întinderi care te făceau să te simți aproape ca și cum te-ai fi aflat pe pod, nimeni normal aparent și cu oameni făcând anumite lucruri în văzul lumii, ca și cum polițiștii nu aveau să mai apară vreodată. Dar nu era niciodată speriată, pe pod, pentru că întotdeauna erau în preajmă oameni pe care-i cunoștea, oameni care trăiau acolo și-l știau pe Skinner. Îi plăcea însă să-și clătească privirile pe Haight pentru că erau o mulțime de magazine mici, o mulțime de locuri unde se vindea mâncare ieftină. Știa locul de unde puteai cumpăra covrigi vechi de o zi, și Skinner spunea că erau mai buni așa, oricum. Zicea că cei proaspeți erau aproape ca o otravă, te puteau ucide – avea o mulțime de astfel de idei. În cele mai multe dintre magazine putea chiar intra, dacă tăcea din gură și zâmbea puțin și-și ținea mâinile în buzunare.

Într-o zi, pe Haight, văzuse magazinul numit Oameni Colorați și nu-și putuse da seama ce comercializa. Era o perdea în spatele vitrinei, iar în față numai câteva lucruri expuse: cactuși în vase de pământ, bucăți mari de metal ruginit și o grămadă formată din obiecte mici din oțel, lustruite și lucioase. Inele și așa mai departe. Vergele micuțe cu biluțe la capete. Atârnau de spinii cactușilor și erau răspândite pe metalul ruginit. Se hotărâse doar să deschidă ușa și să arunce o privire înăuntru, pentru că văzuse câțiva inși intrând și ieșind și știa că nu este închis. Un tip gras, în salopetă albă, ras pe cap, ieșise fluierând și două femei înalte, brunete, arătoase, îmbrăcate complet în negru, intraseră. Voia doar să știe ce era.

Își vârâse numai capul pe ușă. Înăuntru era o femeie cu păr roșu, tunsă scurt, în spatele unei tejghele, și toți pereții erau acoperiți cu picturi strălucitoare, schițate în culori care-ți făceau ochii să fugă, numai șerpi și dragoni și așa mai departe. Atât de multe picturi, încât era greu să le cuprinzi pe toate dintr-o privire, așa că, până nu îi spusese să intre, să nu stea în ușă, și Chevette

intrase, nu văzuse că femeia purta o cămașă din flanel, fără mâneci, deschisă în față până jos și că era acoperită, pe piept și pe brațe, peste tot, cu aceleași figuri, una lângă alta.

Chevette mai văzuse tatuaje la Centrul pentru Minori și pe stradă, dar erau din genul celor pe care întotdeauna le faci singur, cu tuș și ace, ață și ac cu gămălie. Se dusese să se uite pe îndelete la culorile explodând între sânii femeii – care, deși avea vreo treizeci de ani, nu erau la fel de mari ca ai Chevettei – și văzu acolo o caracatiță, un trandafir, dungi de fulgere albastre, toate amestecându-se laolaltă, nelăsând un singur locșor neacoperit pe piele.

– Vrei ceva, o întrebase femeia, sau doar te uiți?

Chevette clipise.

– Nu, se auzise spunând, dar mă întrebam ce sunt bucățelele alea de metal, din vitrină.

Femeia răsucise pe tejghea o carte mare, neagră, care semăna cu un catalog școlar, numai că avea copertele din piele neagră, cu ținte cromate. Îl deschisese și Chevette se trezise uitându-se la chestia unui bărbat, una mare, atârnând acolo. Avea câte o biluță din oțel de fiecare parte a capului în formă de pană de despicat butuci.

Chevette mormăi ceva.

– Asta se cheamă amfalang, o lămurise femeia.

Începuse să răsfoiască albumul.

– Barbelă, îi arătase ea. Spin de sept. Bumb labret. Ăsta-i un inel frecat. Asta se numește făcăleț. Astea-s greutăți pentru boașe. Oțel chirurgical, niobiu, aur alb, de paisprezece karate.

Întorsese paginile înapoi, până la prima. Poate că era o păcăleală, se gândise Chevette, o imagine trucată.

– Tre' să doară.

– Nu chiar atât de rău pe cât ai crede, auzi o voce puternică, adâncă. Și după aia începe să fie numai *bine*...

Chevette își înălțase privirile la tipul ăla negru, care zâmbea larg, cu toți dinții, cu o mască-filtru micropor trasă sub bărbie, și așa îl cunoscuse pe Samuel Saladin DuPree.

După două zile, îl văzuse în Union Square, pierzând vremea cu un grup de mesageri pe bicicletă. Îi și trecuse pe mesageri printre lucrurile demne de urmărit în oraș. Aveau îmbrăcăminte și coafuri ca nimeni alții și biciclete cu neon și roți care luminau și ghidoane răsucite în sus și înapoi, ca niște cozi de scorpion. Căști

cu mici radiouri încorporate. Grăbeau cine știa încotro sau o lălăiau, stând la palavre și bând cafea.

El stătea acolo, cu picioarele trecute de ambele părți ale cadrului bicicletei, mâncând o jumătate de sandviș. Muzica răzbătea din șasiul cu puncte negre stropite pe fond roz, mai ales basi, iar el bătea ritmul. Ea se apropiase încet, să se uite mai bine la bicicletă, la cum era făcută, atrasă de frânele complicate și de schimbătorul de viteze. O frumusețe.

– Dang, exclamase el, cu gura plină, dang, măi amfalang. De unde ai făcut rost de pantofii ăștia?

Erau ai lui Skinner, adidași vechi, din pânză, prea mari pentru ea, așa că le băgase niște hârtie în vârfuri.

– Uite.

Îi dăduse cealaltă jumătate a sandvișului lui.

– Eu m-am săturat deja.

– Bicicleta ta, spusese ea luând sandvișul.

– Ce-i cu ea?

– E... e...

– Îți place?

– O-ho!

El zâmbise larg.

– Cadru Sugawara, jante și spițe Sugawara, suspensie hidraulică Zuni. *Curată.*

– Îmi plac *roțile*, îngânase Chevette.

– Păi, sunt reflectorizante. Să te vadă lepădăturile înainte să dea peste tine, știi?

Chevette atinsese ghidonul. Simțise muzica.

– Mănâncă-ți sandvișul, îi spusese el. Se pare că ai nevoie.

Avea, și se executase, și așa stătuseră prima oară de vorbă.

Urcând treptele din placaj cu bicicletele pe umăr, Chevette îi povesti despre japoneză, cum se prăvălise din lift. Cum ea, Chevette, nici n-ar fi fost la petrecerea aia dacă nu s-ar fi aflat exact acolo, exact atunci. Sammy mormăi, Fluoro-Rimz-ul lui devenind slab opalescent, acum, când roțile nu se mai învârteau.

– Cine *azvârlea* făcătura asta, Chev? Te-ai gândit să întrebi pe cineva?

Își aminti de Maria aia.

– Cody. Zicea că-i petrecerea lui Cody...

Sammy Sal se opri, înălțând sprâncenele.

– Huu. Cody *Harwood*?

Ea ridică din umeri, bicicleta din hârtie cântărind mai nimic pe umărul ei.

– 'Abar n-am.

– Știi cine-i ăsta?

– Nu.

Ajungând pe platformă, așeză bicicleta pe roți.

– Bani serioși. Publicitate. Harwood Service, dar ăla era taică-su.

– Ei, ți-am zis că era bogăție.

Nu-i dădu prea mare atenție.

– Compania lui taică-su a asigurat PR[1] pentru Millbank, la ambele alegeri.

Ea însă activa acum bucla de identificare, fără să-i pese de țipetele alarmei. Fluoro-Rimz-ul lui Sammy pulsă când el își puse bicicleta jos, alături de a ei.

– O asigur împreună cu a mea. Oricum e okay aici.

– Asta am zis și *eu*, spuse Sammy, când le-am pierdut pe ultimele două.

O privi cum desfăcu bucla, o trecu peste cadrul bicicletei lui, atentă cu emailul negru-cu-roz și o sigilă cu amprenta degetului mare.

Chevette se îndreptă către liftul galben, bucuroasă să-l vadă acolo, unde-l lăsase, nu în partea de sus a șinei.

– Hai să *facem* chestia aia, okay?

Își aminti că trebuia să-i cumpere lui Skinner niște supă de la toneta lui Thai Johnny, dulce-acrișoară, cu lămâie, din care-i plăcea lui.

Când îi spusese lui Sammy că voia să se bage și ea, că voia bicicleta ei, el îi dăduse căștile alea micuțe, mexicane, care te învățau toate străzile din San Francisco. După trei zile, le știa binișor, deși el zicea că nu-i ca harta pe care o are în cap mesagerul. Trebuia să știi clădirile, să știi cum să intri în ele, cum să te

[1] Public Relations (n. trad.).

porți, cum să-ți păzești roțile, să nu ți le fure. Dar când o dusese la Bunny, s-o cunoască, fusese o minune. În trei săptămâni câștigase destul ca să-și cumpere prima ei bicicletă serioasă. Și asta fusese o minune.

Cam pe atunci începuse ea să piardă vremea, după serviciu, cu alte două fete care lucrau la Allied, Tami Doi și Alice Poate Orice și așa ajunsese ea la Dizidenții Cognitivi, în seara aia, când îl cunoscuse pe Lowell.

– Nimeni nu-și încuie ușa pe-aici, zise Sammy pe scară, în urma ei, când ea împinse chepengul.

Chevette închise ochii și văzu un grup de polițiști (oricum ar fi arătat asta) în camera lui Skinner. Deschise ochii și-și băgă capul înăuntru, cu ochii la nivelul podelei.

Skinner era în pat, cu micul lui televizor așezat pe piept, cu unghiile galbene și lungi ale degetelor mari de la picioare ițindu-i-se prin găurile ciorapilor groși, cenușii. O privi pe deasupra televizorului.

– Hei, zise ea, l-am adus pe Sammy. De la muncă.

Urcă, făcând loc pentru capul și umerii lui Sammy.

– 'Seara, zise Sammy Sal.

Skinner se uită numai la el, culorile de pe micul ecran jucându-i pe față.

– Ce mai faceți? întrebă Sammy Sal, urcând înăuntru.

– Ai adus ceva de mâncare? o întrebă Skinner pe Chevette.

– Thai Johnny e gata cu supa numaidecât, zise ea, îndreptându-se către rafturi, la reviste.

Spusese o prostie, știa și ea, pentru că Johnny era întotdeauna gata cu supa: o începuse în urmă cu ani de zile și nu făcea decât să mai adauge în oală.

– Cum vă mai simțiți, domnule Skinner?

Sammy Sal stătea în picioare, ușor aplecat de urneri, cu picioarele depărtate, ținându-și casca cu amândouă mâinile, ca un puști care-l salută pe tatăl prietenei lui. Îi făcu Chevettei cu ochiul.

– Ce faci cu ochiu', băiete?

Skinner închise televizorul și trânti capacul peste ecran. Chevette i-l cumpărase de pe un vas de marfă, din Trap. El zicea că nu

mai vedea nici o diferență între „programe“ și „publicitate“, orice-ar fi însemnat asta.

– Am ceva la ochi, domnule Skinner, zise Sammy Sal, nesigur pe picioarele lui mari, semănând și mai mult cu un băiat stânjenit.

Chevette simți că-i vine să râdă. Trecu în spatele lui Sammy și umblă după reviste. Erau acolo. În buzunar la ea.

– Ai văzut vreodată priveliștea de-aici de sus, Sammy?

Știa că are pe față zâmbetul ăla larg, nebunesc, iar Skinner se uita la ea încercând să-și dea seama ce se întâmplă, dar nu-i păsa. Puse scara sub chepengul din tavan.

– Mamă-doamne, nu, Chevette, iubire. Trebuie să-ți taie răsuflarea.

– Hei, zise Skinner, când ea deschise capacul, ce te-a apucat?

Chevette era deja sus și afară și într-unul dintre acele ciudate momente de nemișcare pe care le prindeai acolo uneori. De obicei, vântul te îndemna să te culci pe jos și să te apuci de ceva, dar apoi veneau și momentele astea, când nimic nu se clintea, de calm perfect. Îl auzi pe Sammy Sal urcând pe scară, în urma ei. Scosese cutia, se îndrepta către margine.

– Hei, zise el, dă' să văd.

Ea ridică obiectul, făcându-și vânt să-l arunce.

El i-l smulse dintre degete.

– Hei!

– Sst.

Deschise cutia, îi scoase afară.

– Uau, frumoși...

– Sammy!

Se întinse după ei. El îi dădu cutia în loc.

– Vezi acum cum se face?

Îi deschise, cu câte o bară în fiecare mână.

– Stânga e *aus*, dreapta-i *ein*. Mișcă-i doar puțin.

Ea îl văzu cum face, în lumina ce se revărsa prin chepeng din camera lui Skinner.

– Uite. Convinge-te.

Ea era cu fața către oraș când Sammy i-i puse la ochi. Districtul financiar, Piramida cu hamul ei de la Little Grande, colinele de dincolo de ea.

– Fir-ar să fie, scăpă ea.

Turnuri răsărind într-acolo, clădiri mai mari decât orice altceva, formând o rețea regulată din piatră, apropiindu-se dinspre coline. Fiecare cât vreo patru blocuri la bază, înălțându-se drept și fără personalitate către niște site întinse deasupra, ca strecurătoarea în care fierbea ea legumele. Apoi, caractere chinezești umplură cerul.

– Sammy...

Îl simți prinzând-o în momentul în care își pierdu schilibrul.

Scrierea în chineză se schimbă în engleză.

SUNFLOWER CORPORATION

– Sammy...

– Ăă?

– Ce naiba *e* asta?

La orice se uita, o altă etichetă lumina cerul, cu îngrămădiri de termeni tehnici pe care nu-i înțelegea.

– De unde să știu eu? zise el. Dă-mi să văd.

Se întinse după ochelari.

– Hei, îl auzi ea exclamând pe Skinner, a cărui voce trecu prin chepeng, uite-l pe Skooter. Ce cauți aici, iar?

Sammy Sal îi scoase ochelarii, iar ea îngenunche să se uite jos prin deschizătură la tâmpitul ăla de japonez care venea să-l vadă pe Skinner, student sau funcționar social sau ce-o fi fost. Dar arăta încă și mai pierdut decât de obicei. Arăta speriat. Și mai era cineva cu el.

– Hei, Scooter, zise Skinner, ce mai faci?

– Dumnealui e domnul Loveless, zise Yamazaki. A vrut să te vadă.

Aurul îi luci Chevettei din rânjetul străinului.

– Salut, acolo sus, zise el scoțând mâna din buzunarul lateral al pardesiului negru, lung până sub genunchi.

Pistolul nu era foarte mare, dar era ceva prea lejer în felul în care-l ținea el, cam cum și-ar fi ținut un dulgher ciocanul. Purta mănuși chirurgicale.

– De ce nu cobori și tu aici?

17.
Trap

– UITE CUM FUNCȚIONEAZĂ ASTA, zise Freddie dându-i lui Rydell o carte de credit. Plătești cinci sute ca să intri, apoi ești creditat să cumperi marfă în valoare de cinci sute de dolari.

Rydell se uită la cartelă. O bancă olandeză. Dacă *așa* aveau să-l plătească aici, poate că era timpul să-i întrebe cât va primi de fapt. Sau poate era mai bine să aștepte până când va fi Freddie într-o pasă mai bună.

Freddie zicea că magazinul ăsta, Container City, era o treabă bună pentru haine. Haine civile, spera Rydell. Îl lăsaseră pe Warbaby bând ceai de buruieni într-o cafenea sinistră, fiindcă, zicea el, trebuia să se gândească. Rydell ieșise și se îndreptase către Patriot, în timp ce Warbaby și Freddie se consultaseră rapid între ei, acolo.

– Și dacă are nevoie de noi, de mașină?

– Ne sună, zise Freddie.

Îi arătă lui Rydell cum să pună cartea de credit într-o mașină care-i dădu un cupon Container City în valoare de cinci sute de dolari și-i validă parcarea pentru Patriot.

– Pe aici.

Freddie arătă spre un șir de bariere turnante pentru persoane.

– Nu cumperi și tu una?

– Rahat, nu, zise Freddie. *Eu* nu-mi iau haine de pe vapoare.

Scoase o cartelă din portmoneu și-i arătă lui Rydell emblema SecurInt-ului.

– Credeam că voi lucrați strict pe cont propriu.

– Strict, dar și pe contul altora, zise Freddie, băgând cartela într-un contor.

Rydell introduse și el cuponul și-l urmă.

– Îi costă pe oameni cinci sute de dolari numai să intre?

– De-aia îi zic oamenii Trap[1]. Dar asta este numai ca să se asigure regia. Nu intri aici decât dacă știi că lași atât. Le garantează vânzarea per cumpărător.

Container City se vădi a fi cea mai mare arteră comercială semiacoperită pe care o văzuse Rydell vreodată, dacă puteai numi arteră ceva în care intrau vapoare din cele mari. Iar cele cinci sute de dolari, cumpărături garantate, nu păreau să țină pe nimeni departe; era mai multă lume înăuntru decât afară în stradă, după cum părea.

– Bani din Hong-Kong, zise Freddie. Au cumpărat o bună bucată din Embarcadero[2].

– Hei, zise Rydell, arătând spre un contur neclar, neregulat, ce se zărea înălțându-se dincolo de rampe și de turnurile reflectoarelor, acolo-i podul ăla, pe care locuiesc oameni.

– Da, zise Freddie, aruncându-i o privire ciudată. Oameni săriți.

Îl conduse pe Rydell către un lift care urca la bordul unui vapor alb, de marfă.

Rydell trecu în revistă Container City în timp ce urcau.

– Mai trăznit decât orice în L.A., zise plin de admirație.

– Nici vorbă, spuse Freddie. Eu sunt *din* L.A. Asta nu-i decât o *arteră comercială*, omule.

Rydell își cumpără o geacă de culoare roșu-purpuriu, două perechi de jeanși negri, ciorapi, chiloți și trei tricouri negre. Asta făcu ceva mai mult de cinci sute. Se folosi de cartea de credit pentru a acoperi diferența.

– Hei, îi zise lui Freddie, cu lucrurile cumpărate băgate într-o pungă mare, galbenă, oferită de Container City. Am făcut o treabă destul de bună. Mulțumesc.

Freddie ridică din umeri.

– Unde zice că-s făcuți jeanșii ăia?

Rydell se uită pe etichetă.

– Uniunea Africană.

---

[1] Capcana (engl.) (n. trad.).

[2] Faleze care mărginesc orașul la est, spre Golful San Francisco (n. trad.).

– Muncă de sclavi, zise Freddie. Nu trebuia să cumperi porcăriile astea.

– Nu m-am gândit la așa ceva. Au ceva de mâncare pe-aici?

– Târgul de produse alimentare, da...

– Ai încercat vreodată mizeria asta condimentată coreeană? Arde, omule...

– Am ulcer.

Freddie căra metodic cu lingura la gură iaurt alb înghețat, cu o evidentă lipsă de entuziasm.

– Stresat. E din cauza stresului, Freddie.

Freddie îl privi pe Rydell pe deasupra marginii din plastic roz a paharului de iaurt.

– Încerci să fii simpatic?

– Nu, zise Rydell. Dar știu despre ulcer, pentru că asta se credea că a avut tăticul meu.

– Ei, și n-a avut? „Tăticul" tău? A avut sau nu?

– Nu, răspunse Rydell. A avut cancer la stomac.

Freddie tresări, lăsă jos iaurtul, amestecă cuburile de gheață din paharul de hârtie cu apă Evian și bău puțin.

– Hernandez, zise el, ne-a spus că te pregăteai să devii polițist, undeva la țară...

– Knoxville, zise Rydell. Am *fost* polițist. Doar că nu prea mult timp.

– Te aud, te aud, spuse Freddie ca și cum ar fi vrut ca Rydell să se liniștească, poate chiar să-l placă. Ai făcut antrenamente și de toate? Chestii de poliție?

– Păi, încearcă să-ți dea câte puțin din toate, zise Rydell. Cercetări la locul crimei... Ca în camera aia, astăzi. Aș putea zice că ei n-au făcut chestia cu Super Glue.

– Nu?

– Nu. E o substanță chimică în Super Glue, care aderă la apa dintr-o amprentă, înțelegi, și cam nouăzeci și opt la sută dintr-o amprentă *este* apă. Așadar, ai un încălzitor din alea mici pentru lipici? Se înșurubează într-un fasung obișnuit, pentru lumină? Atunci etanșezi ușile și ferestrele cu pungi pentru gunoi și cârpe și lași încălzitorul ăla mic deschis. Lași douăzeci și patru de ore, după care vii și pureci încăperea.

– Cum faci asta?

– Deschizi ușile și ferestrele. Apoi pudrezi. Dar ei n-au făcut asta, acolo, la hotel. Rămâne pelicula aia peste tot. Și un miros...

Freddie înălță sprâncenele.

– Rahat. Ești destul de *tehnic*, nu-i așa, Rydell?

– În mare nu-i decât chestie de bun simț, zise el. Cum ar fi să nu mergi la baie.

– Să nu mergi?

– La locul crimei. Nu folosi niciodată toaleta. Nu trage apa. Lași ceva să cadă în closet, pe unde se duce apa... Ai observat vreodată cum se duce, dedesubt?

Freddie încuviință din cap.

– Ei bine, poate borfașul tău a tras apa după ce-a aruncat ceva înăuntru. Dar nu de fiecare dată funcționează așa cum trebuie și s-ar putea să plutească pur și simplu în partea cealaltă, în spate... Tu vii și tragi apa *iar*; atunci s-a dus sigur.

– Fir-ar să fie, făcu Freddie, n-am știut asta.

– Bun simț, zise Rydell tamponându-și buzele cu un șervețel de hârtie.

– Cred că domnul Warbaby are dreptate în privința ta, Rydell.

– Cum adică?

– Zice că nu te folosim la valoarea ta dacă te lăsăm doar să conduci mașina aia. Ca să fiu sincer cu tine, omule, eu n-am fost sigur, în ce mă privește.

Freddie se opri, ca și cum s-ar fi așteptat ca Rydell să se simtă ofensat.

– Ei?

– Știi legătura aia de la piciorul domnului Warbaby?

– Da.

– Știi podul ăla, cel pe care l-ai observat când veneam încoace?

– Da.

– Și Warbaby ți-a arătat poza căcăcioasei ăleia de mesager?

– Da.

– Ei, zise Freddie. Ea e cea despre care crede domnul Warbaby că a luat lucrul omului. Și locuiește pe podul ăla, Rydell. Iar podul ăla, omule, e un loc dat în mă-sa de *rău*. Tipii ăia-s anarhiști, antichriști, *canibali* dați în mă-sa, omule...

– Am auzit că nu-s decât o mână de oameni fără locuință, zise Rydell, amintindu-și vag niște documentare pe care le văzuse în Knoxville. Se descurcă și ei cum pot.

– Nu, omule, zise Freddie, frecangii *fără locuință*, ăia sunt pe *stradă*. Netrebnicii ăștia *de pe pod*, ăștia-s cei mai ai naibii sataniști și spurcați. Crezi că te poți duce acolo de unul singur? Pe mă-sa. Nu-i lasă decât pe *ai lor*, înțelegi? Ca un cult. Cu 'nițiere și rahaturi.

– 'Nițiere?

– 'Nițiere *neagră*, zise Freddie, lăsându-l pe Rydell să hotărască singur că probabil nu se gândea la ceva rasial.

– Okay, zise Rydell, dar ce-are-a face cu legătura de la genunchiul lui Warbaby?

– Acolo s-a *ales* cu genunchiul *paradit*, zise Freddie. S-a dus *pe* acolo, știind că-și *riscă* viața, să încerce și să ia înapoi copilul. *Fetița*, adăugă Freddie, ca și cum i-ar fi plăcut cum sună. Că lepădăturile alea de pe pod, ei *fac* asta.

– Ce fac? întrebă Rydell fulgerat de amintirea crimelor săvârșite de Pooky Bear.

– Fură copii, zise Freddie. Iar domnul Warbaby și cu mine, *nici unul* dintre noi, nu mai putem merge acolo, Rydell, pentru că nemernicii ăia sunt *pe* noi, mă-nțelegi?

– Adică vreți să mă duc *eu*? întrebă Rydell înghesuind șervețelul de hârtie în cutia unsuroasă din carton alb în care fuseseră cele două Kim Chee WaWa-uri pe care le mâncase.

– Am să-l las pe domnul Warbaby să-ți explice, zise Freddie.

Îl găsiră pe Warbaby unde îl lăsaseră, în cafeneaua întunecată, cu tavane înalte, din North Beach, după spusele lui Freddie. Purta iarăși ochelarii aceia și Rydell se întrebă ce putea vedea.

Rydell își adusese Samsonite-ul cel albastru din Patriot și punga de la Container City. Se duse la baie să-și schimbe lucrurile. Nu era decât o singură încăpere pentru ambele sexe și era cu adevărat o baie, deoarece avea înăuntru o cadă. Nu părea să fie folosită de nimeni, pentru că în ea era pictată o sirenă în mărime naturală, cu un muc maroniu de țigară stins pe burtă, ceva mai sus de linia solzilor.

Rydell descoperi că pantalonii kaki de la Kevin erau descusuți la fund. Se întrebă de când umbla așa. Dar nu observase la Container City, așa că speră că se întâmplase în mașină. Își scoase cămașa de la SecurInt, o înghesui în coșul de gunoi și-și puse unul dintre tricourile negre. Apoi își dezlegă ghetele și încercă să găsească o modalitate de a-și schimba pantalonii, ciorapii și chiloții fără să pună picioarele pe pardoseală, care era umedă. Se gândi s-o facă în cadă, dar și ea părea murdară. Hotărî că o puteai face, cât de cât, dacă puneai picioarele pe ghete și apoi stăteai pe jumătate pe closet. Puse la coș tot ce dezbrăcă. Întrebându-se ce sumă mai rămăsese pe cartea de credit dată de Freddie, își trecu portofelul în buzunarul din dreapta, de la spate, al noilor jeanși. Își puse geaca cea nouă. Se spălă pe mâini și pe față cu un firicel de apă nisipoasă. Se pieptănă. Își băgă restul hainelor noi în Samsonite, păstrând punga de la Container City pentru a pune în ea rufele murdare.

Își dorea să facă un duș, dar nu știa când avea să fie posibil. Hainele curate erau aproape la fel de bune ca un duș.

Warbaby își ridică privirile când Rydell reveni la masă.

– Ți-a zis Freddie câte ceva despre pod, nu-i așa, Rydell?

– Zice că-s numai sataniști care mănâncă copii.

Warbaby se uită supărat la Freddie.

– Prea colorat prezentat, probabil, dar dureros de aproape de adevăr, domnule Rydell. Nicidecum un loc sfințit. Și practic în afara sferei de acțiune a legii. N-ai să-i găsești pe prietenii noștri Svobodov și Orlovski pe-acolo, de pildă. Nu oficial.

Rydell îi surprinse lui Freddie un început de zâmbet, dar văzu cum îi pieri sub privirea aspră pe care i-o aruncă Warbaby.

– Freddie mi-a plasat ideea că vreți să mă duc eu acolo, domnule Warbaby. Să mă duc acolo s-o găsesc pe fata aia.

– Da, zise Warbaby cu greutate, vreau. Aș vrea să-ți pot spune că nu va fi periculos, dar nu așa stau lucrurile.

– Păi... Cât de periculos *este*, domnule Warbaby?

– Foarte, zise Warbaby.

– Și fata aia, e și ea periculoasă?

– Extrem, zise Warbaby. Și cu atât mai mult cu cât nu o arată niciodată. Ai văzut ce s-a întâmplat cu beregata omului ăluia, în definitiv...

– Isuse, zise Rydell și credeți că fetișcana a făcut *aia*?

Warbaby încuviință, trist, dând din cap.

– Îngrozitor., zise el, oamenii ăia fac lucruri îngrozitoare...

Când se duseră la mașină, observă că o parcase chiar în fața unei picturi murale a lui J.D. Shapely îmbrăcat cu o geacă din piele neagră, de biciclist, fără tricou, purtat fiind la ceruri de o jumătate de duzină de îngeri cu înfățișare extrem de înfloritoare, cu plete lungi și blonde de rockeri. Din stomacul lui Shapely ieșeau niște spirale albastre, strălucitoare, de ADN sau altceva, care atacau ceea ce Rydell presupuse că trebuia să fie un virus SIDA, numai că semăna mai mult cu un fel de stație orbitală blindată și ruginită, cu câteva brațe automate.

Îl făcu să se gândească ce straniu lucru ar fi fost să fie el tipul. Cam la fel de straniu cum ar fi fost să fie oricine altcineva, se gândi el. Dar ar fi chiar și mai straniu să fie Shapely, și mort, și *apoi* să trebuiască să se uite la fresca aia.

EL ȘI ACUM TRĂIEȘTE ÎN NOI, scria sub pictură, cu litere albe de un metru, IAR *NOI* TRĂIM PRIN EL.

Ceea ce, la drept vorbind, era adevărat, iar Rydell fusese vaccinat, ca s-o dovedească.

18.
Condensator

MAMA CHEVETTEI avusese cândva un prieten care se numea Oakley, care bea cu program redus, iar în restul timpului făcea curse cu camionul, sau asta pretindea el că făcea. Era un bărbat cu picioare lungi și cu ochi albaștri, puțin cam depărtați, cu o față cu două cute adânci de-o parte și de alta a nasului. Ceea ce îl făcea să arate, zicea mama Chevettei, ca un adevărat cowboy. Chevette credea că-l făcea doar să arate oarecum periculos. Așa cum el nu era, de obicei, dacă nu ajungea în preajma unei sticle sau două de whiskey și uita unde sau cu cine se afla; dar mai ales atunci când o lua pe Chevette drept maică-sa, ceea ce făcuse de vreo două ori, dar ea fugise de fiecare dată de el, iar lui îi păruse de fiecare dată rău după aceea și-i cumpărase ineluțe-nvârtecuțe și alte chestii de la Seven Eleven. Dar ce făcuse și-și amintea ea acum, privind în jos prin deschizătura chepengului, fusese să o ducă odată în pădure și s-o lase să tragă cu pistolul.

Iar ăsta avea o față cam ca a lui Oakley, tot cu ochii ăia și cutele din obraji. Făcute de cei care zâmbesc întruna, ca el acum. Dar sigur nu era un zâmbet care să facă vreodată pe cineva să se simtă bine. Aur la colțuri.

– Acum vino aici, jos, zise el, accentuând exact la fel fiecare cuvânt.

– Cine naiba mai ești și tu? întrebă Skinner, sunând mai degrabă interesat decât speriat.

Arma se descărcă. Nu foarte zgomotos, dar ascuțit, cu o scânteiere albastră. Ea îl văzu pe japonez așezându-se pe podea, ca și cum i-ar fi fugit picioarele de sub el și se gândi că tipul îl împușcase.

– Gura.

Apoi în sus, către Chevette.

– Ți-am *spus* să cobori aici.

Atunci Sammy Sal o atinse pe ceafă, degetele lui îndemnând-o către chepeng înainte să se retragă.

Tipul poate că nu știa că Sammy Sal era aici sus. Sammy Sal avea ochelarii. Și de un lucru Chevette era sigură acum, tipul nu era polițist.

– Scuzați, zise japonezul, scuzați, eu...

– Am să te împușc în ochiul drept cu un glonte subsonic, de titan.

Tot zâmbind, ca și cum ai fi zis. *Am să-ți cumpăr un sandviș.*

– Vin, zise Chevette.

Iar el nu trase, nici în ea, nici în japonez.

I se păru că-l aude pe Sammy Sal pășind înapoi pe acoperiș, îndepărtându-se de ea, dar nu se uită înapoi. Nu știa nici dacă să închidă sau nu chepengul după ea. Se hotărî să nu-l închidă, pentru că tipul îi zisese numai ei să coboare. Ar fi trebuit să se întindă peste marginea deschizăturii, să prindă capacul, și s-ar fi putut să i se pară că vrea să ia o armă sau ceva. Ca în filme.

Își dădu drumul jos de pe ultima treaptă, încercând să-și țină mâinile astfel ca el să i le vadă.

– Ce făceai acolo sus?

Tot zâmbind. Arma lui nu semăna deloc cu revolverul cel mare, brazilian, de tip vechi al lui Oakley; era un obiect micuț, pătrățos, bont, din metal mat, de culoarea sculelor vechi ale lui Skinner. Un inel subțire din metal strălucitor în jurul gurii strâmte din capăt. Ca pupila unui ochi.

– Mă uitam la oraș, zise ea, fără să se simtă speriată în mod deosebit.

Fără să simtă nimic cu adevărat, în afara faptului că-i tremurau picioarele.

El se uită în sus, arma rămânând exact unde era. Ea nu voia s-o întrebe dacă era singură acolo sus, pentru că răspunsul putea pluti în aer avertizându-l că mințea.

– Știi de ce mă aflu aici.

Skinner stătea așezat pe patul lui, cu spatele în perete, uitându-se atent, cum nu-l văzuse niciodată. Japonezul, care nu părea să fi fost împușcat până la urmă, stătea pe dușumea, cu picioarele lui sfrijite desfăcute înainte-i în formă de V.

– Păi, zise Skinner, cred că bani sau droguri, de' se-n-tâmplă că nu prea ai noroc. Îți dau cincizeci și șase de dolari și-o pulpă veche de vită, dacă-ți trebuie.

– Gura.

Când zâmbetul mecanic pieri, părea că nu avea buze deloc.

– Cu ea vorbesc.

Skinner părea că voia să spună ceva sau poate să râdă, dar nu făcu nici una nici alta.

– Ochelarii.

Acum zâmbetul revenise. Înălță arma, astfel încât ea se uita drept pe mica gaură. *Dacă mă împușcă*, se gândi ea, *tot va mai trebui să-i caute*.

– Hepburn, zise Skinner, cu un mic zâmbet trăsnit și chiar atunci Chevette observă că posterul cu Roy Orbison avea o gaură în mijlocul frunții cenușii.

– Acolo jos, zise ea, arătând către capacul din podea.

– Unde?

– Bicicleta mea.

Sperând ca Sammy Sal să nu se împiedice de căruciorul vechi și ruginit, în întunericul de sus și să facă zgomot.

El privi în sus către chepeng, ca și cum ar fi putut auzi ce gândea.

– Sprijină-te de peretele ăla, cu palmele întinse.

Se apropie.

– Depărtează picioarele...

Arma îi atingea ceafa. Cealaltă mână a lui se strecură sub scurta lui Skinner, pipăind după arme.

– Rămâi așa.

Nu simțise briceagul lui Skinner, cel cu lamă fractală. Ea întoarse puțin capul și-l văzu înfășurând cu o mână ceva roșu, cauciucat, în jurul unei încheieturi a japonezului. Se gândi la viermii ăia din gumă pe care-i cumpărai dintr-un borcan de plastic. Tipul îl smuci pe japonez de legătura roșie, târându-l pe podea până la raftul-masă unde-și mânca ea masa de dimineață. Trecu un capăt al obiectului roșu pe după breteaua metalică de susținere a mesei, apoi i-l înfășură în jurul celeilalte încheieturi Scoase încă unul din buzunar și-l scutură întinzându-l, ca pe un șarpe de jucărie. Trecu în spatele lui Skinner cu el.

– Stai pe pat, bătrâne.

Atingând arma de tâmpla lui Skinner. Skinner îl privea, doar.

El se întoarse către Chevette.

– Tu cobori scara. Întinde-le.

Obiectul era rece și lucios și se lipi de el însuși imediat ce el i-l înfășură în jurul încheieturii. Capetele se contopiră. Singure. Brățări din plastic rubiniu, ca niște jucării. Un truc din ăla, cu molecule.

– Am să stau cu ochii pe tine, zise el, aruncând încă o privire către deschizătura din tavan. Deci coboară cuminte, fără grabă. Și dacă sari sau fugi când ajungi jos, te împușc.

Iar ea nu se îndoi că ar fi făcut-o, dacă ar fi putut, dar își aminti ceva ce-i spusese Oakley în ziua aceea, în pădure: cât de greu era să nimerești când trebuia să tragă drept în jos, mai greu chiar decât în sus. Așa că nu avea de făcut decât să o șteargă când ajungea jos, numai că trebuia să ajungă la vreo doi metri de la scară, unde n-o putea vedea. Dar se uită la ochiul negru conturat cu argintiu al armei și nu i mai păru o idee bună.

Așa că se duse la deschizătura din podea și se puse în genunchi. Nu era ușor, cu mâinile legate astfel. El trebui să o susțină, apucând-o de scurta lui Skinner, dar ea ajunse cu picioarele pe cea de-a treia treaptă și cu mâinile pe cea de sus și continuă să coboare astfel. Trebuia să pună picioarele pe o treaptă, să-i dea drumul celei de care se ținea, să o apuce pe următoarea de jos înainte să-și piardă echilibrul și s-o ia de la capăt.

Dar începu să se gândească în timp ce o făcea, iar asta o ajută să se hotărască să meargă înainte și să încerce să facă ce avea în minte. Era straniu să se gândească astfel, să fie atât de liniștită, dar nu era pentru prima oară. Se mai simțise așa în Beaverton, în noaptea în care trecuse peste sârme, însă fără să mai stea pe gânduri. Și odată niște șoferi de pe un trailer încercaseră s-o tragă în compartimentul pentru dormit, din spatele scaunelor; se făcuse că nu-i pasă, apoi îi aruncase unuia în față un termos de cafea fierbinte, îl izbise pe celălalt cu piciorul în cap și scăpase de acolo. O căutaseră timp de o oră, cu lanternele, în timp ce ea se făcuse mică în mâlul de la malul râului și se lăsase mâncată de țânțari. Lumini căutând-o prin desiș.

Ajunse jos și coborî cu spatele de pe treaptă, ținându-și mâinile legate astfel ca el să i le poată vedea, dacă voia. El coborî iute, fără mișcări de prisos, fără zgomot. Pardesiul lui lung era făcut din ceva negru, o țesătură care nu reflecta lumina, și ea văzu că purta cizme negre, de cowboy. Își dădu seama că putea fugi foarte bine

în ele, la nevoie; de obicei, oamenii nu credeau una ca asta, dar se putea.

– Unde-i?

Aur lucindu-i în colțurile gurii. Părul, pieptănat drept spre spate, era undeva între castaniu și blond. Își mișcă mâna, amintindu-i de armă. Ea văzu că mâna începea să-i transpire, pete de umezeală întunecându-i pe dinăuntru mănușa albă din cauciuc.

– Tre' să luăm...

Se opri. Liftul galben era unde îl lăsase ea cu Sammy Sal, deci cum ajunsese el sus?

Alte bucățele de aur.

– Am urcat pe scări.

Suiseră pe scara vopsitorului, cu trepte goale, din oțel, unele dintre ele mâncate de rugină. De-aia nu auzise liftul. Nu-i de mirare că japonezul arăta speriat.

– Ei, zise el, vii?

O urmă până la lift. Ea stătea cu ochii pe platformă, ca să nu uite și să privească în sus, să încerce să-l vadă pe Sammy Sal, care trebuia să fie pe-acolo pe undeva. Nu avusese timp să coboare, altfel l-ar fi auzit.

O ținu iar de umăr, când ea își trecu piciorul peste parapet, apoi urcă și el în urma ei, urmărind-o tot timpul.

– Ăsta-i jos, spuse ea arătând înspre unul dintre leviere.

– Dă-i drumul.

Ea îl mută o treaptă, încă una, și motorul scârțâi sub picioarele lor, ducându-i în josul pantei. Jos era o pată de lumină, sub un bec protejat cu un grătar de aluminiu corodat, și ea se întrebă ce-ar face el dacă se întâmpla să treacă cineva pe acolo chiar atunci, să zicem Fontaine sau unul dintre ceilalți oameni care veneau să verifice instalația electrică. Oricare. I-ar fi împușcat, hotărî ea. I-ar lichida și i-ar prăvăli în întuneric. I-o puteai citi pe față. Era scris acolo.

El coborî primul, o ajută să iasă. Vântul se întețea și puteai simți prin tălpi vibrațiile podului, care începea să zumzăie ca o harpă cu surdina pusă. Se auzeau oameni râzând pe undeva.

– Unde? întrebă el.

Ea arătă spre locul unde bicicleta îi era prinsă împreună cu a lui Sammy Sal.

– Cea cu negru și roz.

El făcu semn cu pistolul.

– *Înapoi*, zise bicicleta când fu la un metru și jumătate de ea.

– Ce-i asta?

Arma între umeri.

– Cealaltă bicicletă. Alarmă sonoră, cu voce. Îi ține pe oameni departe de a mea.

Se aplecă să desfacă legătura care fixa bicicleta lui Sammy Sal, fără să atingă însă bucla de identificare din spatele șeii ei.

– Vorbesc *serios*, cap-sec, zise bicicleta ei.

– Fă-o să tacă.

– Okay.

Știa că trebuia să o facă în cele din urmă, o dădu deoparte, doar cu degetul mare și arătătorul pe cauciucul izolant al roții.

Dar fu într-adevăr, doar o întâmplare că îi atinse arma cu șasiul. Văzu un fulger de doi centimetri lungime între bicicleta ei și pistol, purpuriu aprins și gros cât degetul, condensatorii frânelor electrostatice, din cadru, descărcându-se în sistemul antifurt camuflat în rugina falsă și în banda argintie conductoare, atent lucrată să arate veche. El se lăsă în genunchi, cu privirea pierdută, cu o singură bulă de salivă argintie formându-i-se și explodându-i între buzele întredeschise. Chevette crezu că văzuse ieșind un norișor de fum din arma din mâna lui.

Adună-te, se gândi ea, lăsându-se în jos, să o ia la fugă, dar în acel moment, ceva negru îl izbi și-l puse la pământ, fâlfâind din întunericul de deasupra lor cu un sunet de aripi frânte. Un sul de carton gudronat. Îl zări atunci pe Sammy Sal, stând acolo sus, pe o traversă neagră, cu brațul trecut pe după un stâlp vertical. Crezu că-i văzu zâmbetul alb.

– Ai uitat asta, zise el și-i aruncă ceva.

Ochelarii, în caseta lor.. Ea îi prinse, așa cu mâinile legate, ca și cum ei ar fi știut unde voiau să ajungă. Nu avea să știe niciodată de ce făcuse el asta.

Pentru că micul pistol scoase atunci un plescăit, slobozind un jet de scântei albastre ca dintr-o țeavă de eșapament, și Sammy Sal se duse pe spate, desprins de pe traversă, dispărând. Imediat. Ea o rupse la fugă.

19.

Supermingea

YAMAZAKI auzi o împușcătură, așa cum stătea îngenuncheat pe podea, cu încheieturile mâinilor strânse împreună cu plastic scânteietor, trecut pe după breteaua metalică de care era prinsă în perete masa lui Skinner. Sau fusese doar zgomotul unei unelte hidraulice?

În încăpere era un miros, ascuțit și usturător. Se gândi că trebuie să fie mirosul propriei lui frici.

Ochii îi erau la nivelul unei farfurii albe ciobite, cu resturi înnegrite de avocado pe margine.

– I-am zis ce am, spuse Skinner încercând să se ridice în picioare, cu mâinile legate la spate. N-a vrut. Ei vor ce vor ei, nu-i așa?

Micul televizor alunecă de pe marginea patului și se izbi de podea; ecranul i se desprinse, căzând peste un mosor multicolor de cablu plat.

– Rahat.

Se clătină, tresărind când își ridică șoldul beteag și Yamazaki crezu că avea să cadă. Skinner făcu un pas, încă unul, aplecându-se înainte să-și țină echilibrul.

Yamazaki smuci de legăturile din plastic. Țipă când le simți strângându-se. Ca ceva viu.

– Smucește-le, sucește-le, zise Skinner, din spatele lui. Ticăloșii te imobilizează. Polițiștii aveau de-astea. Le-au scos în afara legii.

Se produse o zdruncinătură care zgudui camera și făcu lumina să pâlpâie. Yamazaki se uită peste umăr și-l văzu pe Skinner stând pe dușumea, cu genunchii ridicați pe jumătate, aplecat înainte.

– E o pereche de foarfeci de tăiat bolțuri de cincizeci, aici înăuntru, zise bătrânul arătând cu piciorul stâng către o trusă de scule verde, zgâriată și ruginită. Cu asta o rezolvăm, dacă o pot scoate.

Yamazaki îl privi cum începu să umble cu degetele de la picioare prin găurile din ciorapii lui zdrențuiți.

– Nu-s sigur că fac vreo scofală cu ele, odată puteam...

Se opri. Se uită la Yamazaki.

– Am o idee mai bună, da' n-o să-ți placă.

– Skinner-san?

– Uită-te la breteaua aia.

Puncte decolorate de sudură marcau locurile în care metalul era înnădit, dar breteaua părea destul de țeapănă. Numără capetele rău potrivite a nouă șuruburi. Breteaua părea a fi făcută din fâșii de tablă, strânse sus și jos cu sârmă ruginită.

– Eu am făcut-o, zise Skinner. Alea au fost trei bucăți dintr-un ferestrău de la fabrică. Nu i-am mai dat dinții jos. Acolo sus.

Vârfurile degetelor lui Yamazaki pipăiră neregularitățile ascunse.

– Tociți, Scooter. Nu mai taie deloc. D'aia le-am folosit.

– Ferestruiesc plasticul?

Echilibrându-și încheieturile în jurul bretelei.

– *Stai* așa. Dacă începi să tai nebunia aia, n-o să-i placă. Trebuie s-o tai repede, altfel se strânge până la os. Am zis *așteaptă*...

Yamazaki încremeni. Se uită înapoi.

– Ești prea aproape de mijloc. Dacă tai pe acolo, ai să ai câte un inel în jurul fiecărei încheieturi și rahaturile alea *tot* or să te țină. Trebuie s-o străpungi cât mai aproape de încheietură, vii încoace și pui foarfecul pe cealaltă parte înainte să te dovedească ea. Am să încerc să deschid asta...

Izbi cutia cu degetele mari de la picioare. Zdrăngăni.

Yamazaki își apropie fața de legătura roșie. Avea un miros slab, de medicament. Trase aer în piept, strânse din dinți și începu să ferestruiască furios, cu încheieturile. Lucrul începu să se strângă. Benzi de fier, durerea arzătoare și insuportabilă. Își aminti de strânsoarea mâinii lui Loveless împrejurul încheieturii lui.

– *Fă*-o, zise Skinner.

Plasticul se desfăcu cu un pocnet absurd de zgomotos, ca efectele sonore din desenele animate pentru copii. Era liber și,

pentru un moment, banda din jurul încheieturii stângi slăbi, absorbind restul masei roșii.

– Scooter!

Se strângea. Se repezi în patru labe către lada de scule, uimit să o vadă deschisă când Skinner o izbi cu călcâiul, împrăștiind o sută de scule metalice.

– Mânerele albastre.

Foarfeca pentru bolțuri era lungă, greoaie cu mânerele înfășurate în bandă albastră plină de ulei. Văzu cum se strâmtează banda roșie, începând să i se afunde în carne. Apucă foarfeca într-o mână, îi înfundă o falcă fără să se mai uite în încheietura mâinii și se apăsă cu toată greutatea peste brațul de deasupra. O împunsătură de durere. Pocnitura.

Skinner dădu drumul la aer printre buze, cu un prelung oftat de ușurare.

– Ești okay?

Yamazaki se uită la încheieturi. Avea o adâncitură albastră la stânga. Începea să sângereze, dar nu mai mult decât se așteptase. La cealaltă se zgâriase în ferăstrău. Se uită pe jos, după rămășițele legăturii.

– Fă-mi și mie, zise Skinner. Dar agață-l pe sub plastic, okay? Încearcă să nu-mi smulgi o bucată. Iar pe a doua fă-o *repede*.

Yamazaki încercă foarfeca, îngenunche în spatele lui Skinner, strecură o lamă sub plasticul din jurul încheieturii mâinii drepte a bătrânului. Pielea translucidă acolo și decolorată, venele umflate și răsucite. Legătura din plastic se desfăcu ușor, cu același zgomot ridicol, încolăcindu-se imediat în jurul celeilalte încheieturi a lui Skinner, zvârcolindu-se ca ceva viu. O tăie înainte să apuce să se strângă, dar de data asta, cu pocnetul de desene animate, dispăru, pur și simplu.

Yamazaki se zgâia la locul unde se aflase legătura.

– Pune zăvoru' la ușă! urlă Skinner.

– Ce?

– Încuie împuțitu' de chepeng!

Yamazaki se repezi de-a bușilea pe dușumea, lăsă capacul să cadă la locul lui și îl zăvorî cu un dispozitiv plat din bronz brut, care trebuia să fi fost cândva folosit pe un vapor..

– Fata, zise el, uitându-se înapoi, către Skinner.

– Ea poate să *ciocăne*, zise Skinner. Vrei să vină cap-de-sulă ăla cu pistolul înapoi aici?

Yamazaki nu voia. Se uită la capacul din tavan, cel care dădea pe acoperiș. Acum închis.

– Du-te și uită-te după popo.

– Skinner-san? Pardon?

– Poponarul ăla mare. Ăla negru, bine?

Neștiind despre ce sau despre cine vorbea Skinner, Yamazaki urcă pe scară. O rafală de vânt îi aruncă în față câțiva stropi de ploaie când își strecură capul prin deschizătură. Avu încredințarea bruscă și puternică a faptului că se află sus, în vârful unui vas vechi, vreun shooner negru, din fier, plutind paraginit în voia valurilor pe marea întunecată, cu pânzele din plastic sfâșiate și echipajul nebun sau mort, având-l drept căpitan dement pe Skinner. Skinner își țipa ordinele din celula-i de dedesubt.

– Nu-i nimeni aici, Skinner-san!

Ploaia începu să cadă într-o pânză explozivă, ascunzând luminile orașului.

Yamazaki își retrase capul, bâjbâind după capac și închizându-l în urma lui. Trase zăvorul, dorindu-și să fie făcut dintr-un material mai solid.

Coborî de pe scară.

Skinner era acum în picioare, clătinându-se către pat.

– Rahat, făcu el, mi-a spart careva tv-ul.

Se prăvăli înainte, peste saltea.

– Skinner?

Yamazaki îngenunche lângă pat. Skinner avea ochii închiși, respirația artificială și rapidă. Mâna stângă i se înălță, cu degetele răsfirate, și începu să își smulgă cu unghiile, ca în criză, smocul încurcat de păr alb din deschizătura gulerului cămășii din flanel, uzată până la umezeală. Yamazaki simți mirosul acru al urinei, mai puternic decât izul explozivului, oricare-ar fi fost acela, care propulsase glonțul lui Loveless. Se uită la blugii lui Skinner, al căror albastru trecuse în cenușiu de atâta purtare, cu cute sculptate permanent, ușor lucitori din cauza grăsimii, și văzu că bătrânul se scăpase pe el.

Stătu acolo câteva minute, neștiind ce să facă. În cele din urmă, se așeză pe un taburet stropit cu vopsea, alături de mica masă al cărui prizonier fusese până nu de mult. Își trecu vârfurile

degetelor peste dinții lamelor de ferăstrău. Uitându-se în jos, observă o sferă roșie, netedă. Zăcea pe dușumea, lângă piciorul lui stâng.

O luă de jos. O biluță lucioasă din plastic roșu aprins, rece, cu suprafața lipsită de rigiditate. Una dintre legături, a lui sau a lui Skinner.

Stătu acolo, uitându-se la Skinner și ascultând cum gemea podul în furtună, o muzică stranie, izvodind din cablurile răsucite. Voi să-și pună urechea pe ele, dar o teamă pe care nu o putea numi îl reținu.

Skinner se trezi o dată, sau păru s-o facă, și se strădui să se scoale în capul oaselor, strigând, se gândi Yamazaki, după fată.

– Nu-i aici, zise Yamazaki, cu mâna pe umărul lui Skinner. Nu-ți amintești?

– N-a fost, spuse Skinner. Douăzeci, treizeci de ani. Frecangiu. Timpul.

– Skinner?

– Timpul. Ăsta-i *blestematu' de frecangiu total*, nu?

Yamazaki ținu sfera cea roșie înaintea ochilor bătrânului.

– Uite, Skinner. Vezi ce-a ajuns?

– Superminge, zise Skinner.

– Skinner-san?

– Du-te și fă-o să *sară* naibii, Scooter.

Închise ochii.

– Să sară *sus*...

20.
Marele gol

– JUR, PE DUMNEZEU, zise Nigel, porcăria asta tocmai a *mișcat*.

Chevette, cu ochii închiși, simți partea neascuțită a lamei cuțitului ceramic apăsându-i încheietura; se auzi un sunet ca de cameră care te lasă când ai peticit-o de prea multe ori, apoi încheietura îi fu eliberată.

– Rahat. *Isuse*...

Mâinile lui aspre și iuți; ochii Chevettei deschizându-se la un al doilea pocnet, o pată roșie pulsând înainte și înapoi în jurul zgârieturii umflate. Capul lui Nigel urmărind-o precum capul cu contragreutate al unui câine din ipsos pe care-l găsise cândva Skinner și-o trimisese jos cu el, să-l vândă.

Toți pereții acestui spațiu strâmt erau acoperiți cu rafturi metalice încărcate cu bucăți de furtunuri Reynolds vechi, borcane de gem prăfuite pline cu spițe ruginite. Atelierul lui Nigel, în care-și construia el cărucioarele și făcea orice reparație putea oricărei biciclete îi ieșea în cale. Pluta de undiță care i se bălăbănea în urechea stângă se mișca în contratimp cu capul lui mare, ce părea a fi articulat, apoi scoase un clinchet, când Nigel smulse lucrul la jumătatea oscilației. O bilă de plastic roșu.

– Omule, zise el impresionat, cine ți-a *pus* asta?

Chevette stătea în picioare și tremura, tremurul străbătând-o până jos ca ceva viu, în felul în care se mișcaseră brățările roșii.

Se simțea acum la fel ca în ziua în care se întorsese la rulotă și văzuse că mama ei împachetase totul și dispăruse. Nici un mesaj, numai o conservă de melci din paste făinoase, cu carne, într-o oală pe aragaz, cu deschizătorul de conserve proptit alături.

Nu mâncase pastele alea și nici nu mai mâncase paste de atunci și știa că nu avea să mai mănânce vreodată.

Dar sentimentul acela venise, în ziua aia, și înghițise totul, atât de mare, încât nu mai puteai dovedi că era acolo decât printr-o aritmetică a absenței și amintirea zilelor mai bune. Și se mișcase prin el, orice o fi fost, dintr-o parte într-alta, până ce ajunsese îndărătul sârmelor din Beaverton, un loc atât de rău încât era ca un ciob de sticlă spartă cu care frecai golul acela mare. Devenind astfel tot mai conștientă de lucrul care înghițise lumea, deși abia dacă se putea vedea, și atunci pe furate. Un sentiment aducând vag cu un gaz, ceva ce aproape că putea mirosi în fundul gâtului, lăsat, rece și inert, prin încăperile prin care trecuse după aceea.

– Ți-e bine?

Părul unsuros al lui Nigel căzându-i în ochi, bila roșie în mâna lui, o scobitoare de cocteil cu un pămătuf de celofan gălbui în colțul gurii.

Mult timp, se întrebase dacă nu cumva o mistuise febra, dacă nu se arsese din întâmplare în ea vreun circuit careo alimenta. Dar când se obișnuise cu podul, cu Skinner, cu curieratul la Allied, pur și simplu începuse să pară că golul era umplut cu lucruri obișnuite, o întreagă nouă lume crescută în locul celeilalte, o zi rostogolindu-se în următoarea – fie că dansa la Dizidenți, fie că stătea de vorbă toată noaptea cu prietenele ei sau dormea făcută covrig în sacul ei în camera lui Skinner, unde vântul sufla prin pereții din placaj, iar cablurile zbârnâiau, prinse în stânca ce se deplasa (zicea Skinner) ca cea mai leneșă dintre mări.

Acum, *asta* se sfărâmase.

– 'Vette?

Săritoarea aia, pe care o văzuse săltată cu un cârlig din plastic albicios peste oblonul unui Zodiac, lividă și inertă, cu apa curgându-i din nas și din gură. Toate oasele frânte sau dislocate, zicea Skinner, dacă te izbești direct. Alergase goală prin bar și făcuse un salt greșit de pe masa unui turist, cea mai apropiată de gardul din vergele metalice, încurcată în plasa Day-Glo – imitația de năvod japonez al lui Haru. Și nu se dusese tot astfel și Sammy Sal, acum poate deja ieșit din zona moartă, rămasă fără pește de ani de zile de când tot cădea acolo plumbul toxic din nenumăratele straturi de vopsea, dus de curentul care cără morții podului, ziceau oamenii, dincolo de Mission Rock, ca să-i scoată la mal la picioarele

bogătașilor cu micropori, care fac jogging în lungul falezei din beton a Canalului China?

Chevette se aplecă și vomită, reușind să verse totul într-o cutie de vopsea fără capac, cu marginile pline de coji groase de grund cenușiu, cu care Nigel obișnuia să acopere reparațiile mai grosolane.

– Hei, hei!

Nigel dansând în jurul ei, nevrând, în felul lui sfios, să o atingă, cu mâinile lui mari repezite în aer, neliniștit că-i era rău și îngrijorat că va vomita și peste lucrul lui, ceva ce putea în cele din urmă impune o completă, niciodată-încercată-până-atunci acțiune de curățire, pe nepusă masă, a bârlogului lui.

– Apă? Vrei apă?

Oferindu-i vechea cutie de cafea din tablă, pe care o ținea acolo pentru a răci în ea metal încins. O peliculă uleioasă la suprafață, ca benzina pe lângă docuri, și-i veni iar să verse, dar în loc de asta, se așeză.

Sammy Sal mort, poate și Skinner. El și studentul ăla, legați acolo sus cu viermii din plastic.

– Chev?

Lăsase jos cutia de cafea și-i oferea în loc o cutie desfăcută de bere. Tușind, ea îi făcu semn că nu.

Nigel își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi se întoarse și se uită prin ciobul triunghiular de plexiglas care-i slujea de fereastră. Vibra din cauza vântului.

– Furtună, zise, ca și cum ar fi fost bucuros să observe că lumea de afară continua sub o formă cunoscută, oricât de radicală. Furtună cu ploaie.

Fugind de la Skinner și dinaintea armei din mâna ucigașului, de ochii lui și de aurul din colțurile zâmbetului lui, aplecată la pământ, să-și țină echilibrul deasupra mâinilor legate și a casetei în care se aflau ochelarii frecangiului, Chevette îi văzuse pe toți ceilalți alergând la rândul lor, fugind pesemne de izbucnirea furtunii, de prima aversă de ploaie, aproape caldă la primii stropi. Skinner trebuia să fi știut că avea să vină; se uitase la barometrul din cutia lui din lemn, demodată ca timona unei vechi corăbii; el își cunoștea vremea, Skinner, cocoțat în cutia lui din vârful podului. Poate că și ceilalți o cunoșteau, dar era stilul acela, de a aștepta pentru ca abia apoi să o ia la fugă, rămânând afară pentru o ultimă tranzacție, încă o țigară, ceva mărunțișuri de pus la punct. Ora

dinaintea furtunii era bună pentru așa ceva, oamenii făcându-și nervos cumpărăturile, în așteptarea a ceea ce de obicei era o incertitudine suportabilă. Deși câțiva se pierdeau, dacă furtuna era destul de puternică, și nu întotdeauna cei încă nestabiliți, noii veniți repezindu-se cu bagajele lor rufoase către orice cotlon reușiseră să închirieze pe structura exterioară; uneori, o întreagă porțiune de cârpeală ceda, dacă vântul o prindea cum trebuia; ea nu văzuse asemenea lucruri, dar auzise povestindu-se. Nimic nu-i oprea pe alți oameni de a veni la adăpostul oferit de platformele podului, dar arareori o făceau.

Se șterse la gură cu dosul mâinii și luă berea de la Nigel. Trase o înghițitură. Era caldă. I-o dădu înapoi. El își scoase scobitoarea din gură, începu să ridice cutia pentru a bea, apoi se răzgândi și o puse lângă lampa de lipit.

– Ceva nu-i în regulă, zise el. Pot s-o *spun*.

Ea își frecă încheieturile. Inele duble de roșeață apărură, umede și rozalii, unde o strânsese plasticul. Luă briceagul ceramic și-l închise cu un gest automat.

– Da, zise ea, da. Ceva nu-i în regulă...

– *Ce* nu-i în regulă, Chevette?

Își scutură părul din ochi, ca un câine neliniștit, plimbându-și degetele peste scule, cu nervozitate. Mâinile îi erau ca niște animale albicioase murdare, capabile, în felul lor tăcut și repezit, să rezolve probleme care pe omul însuși l-ar fi pus în încurcătură, fără speranță.

– Rahatul ăla de japonez și-a bătut joc de tine, hotărî el, și ești ofticată...

– Nu, zise ea, fără să-l asculte de fapt.

– Oțelul este materialul de care ai nevoie pentru o bicicletă de mesager. Greutate. Coș mare în față. Nu carton cu ceva rahat sintetic înfășurat deasupra, care cântărește cam cât un sandviș. Dacă te ciocnești de un autobuz? Dacă-l izbești în spate? Ești m-mai grea d-decât b-bicicleta, zbori p-peste și-ți f-frângi... frângi...

Mâinile i se răsuceau, încercând să descrie mai exact derularea accidentului pe care-l vedea. Chevette se uită la el și văzu că tremura.

– Nigel, zise ea ridicându-se, cineva mi-a pus chestia aia doar în joacă, înțelegi?

– S-a *mișcat*, zise. Am văzut io.

– Bine, n-a fost o glumă *bună*, okay? Dar știam eu la cine să vin. La tine, e bine? Iar tu mi-ai dat-o jos.

Nigel își scutură părul în ochi, cuprins de sfială și de plăcere.

– Ai avut tu cuțitul ăla. Taie bine.

Apoi se încruntă.

– Îți trebuie un cuțit din *oțel*...

– Știu, zise ea. Acum trebuie să plec...

Aplecându-se să ia cutia de vopsea.

– Arunc eu asta. 'Mi pare rău.

– E furtună, zise Nigel. Nu ieși pe furtună.

– Trebuie, spuse ea. N-o să pățesc nimic.

Gândindu-se că l-ar ucide pe Nigel, dacă ar găsi-o aici. L-ar răni. L-ar speria.

– Le-am tăiat.

Cu bila roșie în mână.

– Aruncă aia, zise ea.

– De ce?

– Uită-te la roșeața asta.

Nigel dădu drumul la bilă ca și cum ar fi fost otravă. Bila săltă și se făcu nevăzută în cine știe ce ungher. El își șterse degetele de poala murdară a tricoului.

– Nigel, ai să-mi dai și mie o șurubelniță? Plată?

– Ale mele sunt toate tocite.

Animalele albe trecând peste o turmă de scule, fericite să vâneze, în timp ce Nigel le supraveghea cu gravitate.

– Eu arunc șurubelnițele plate de îndată ce le tocesc. Tu vrei să pleci prin vrajă...

– *Vreau* una care-i tocită.

Mâna dreaptă se năpusti, sosi înapoi cu prada, cu mâner negru și puțin îndoită.

– Asta-i, zise ea, trăgând în sus fermoarul scurtei lui Skinner.

Ambele mâini i-o oferiră, ochii lui Nigel ascunzându-se înapoia părului, pândind.

– Mie – îmi... place de tine, Chevette.

– Știu, spuse ea, stând în picioare cu o cutie de vopsea plină cu vomă într-o mână și cu o șurubelniță în cealaltă. Știu că-ți plac.

Oprită de cârpeala din plastic ce acoperea platforma de sus, ploaia se scurgea prin rigole și în lungul cablurilor electrice, țâșnind de deasupra sub unghiuri nebunești, în cascade întâmplătoare, Niagare miniaturale aruncându-se de pe tabla ondulată și placaje. Din ușa atelierului lui Nigel, Chevette văzu prăbușindu-se o copertină: zeci de litri de apă argintie scăpară jos deodată, plescăind, din ceea ce fusese o concavitate încordată, o cadă din pânză groasă care cedă cu un pârâit ascuțit, transformându-se instantaneu în câțiva metri de zdrențe îmbibate cu apă, plesnind în vânt. Nimic nu fusese vreodată proiectat aici, în nici un sens, iar problemele de drenaj erau rezolvate pe măsură ce apăreau. Sau nu erau, mai degrabă.

Jumătate dintre lumini erau stinse, văzu ea, dar putea fi din cauză că le stinseseră oamenii, care scoseseră din priză tot ce se putuse. Atunci însă, zări lumina unei flame ciudate, roz, pe care o produce explozia unui transformator, și-i auzi bubuitura. Înspre Treasure. Asta aranjă și restul luminilor și, deodată, rămase în întuneric aproape total. Nu se vedea nimeni, absolut nimeni. Doar un bec de o sută, într-o carcasă portocalie din plastic, se răsucea în bătaia vântului.

Se duse spre mijlocul platformei podului, având grijă să nu dea peste fire căzute. Își aduse aminte de cutia pe care o ținea în mână și o azvârli în lături, auzind-o cum cade și se rostogolește pe beton.

Se gândi la bicicleta ei, care stătea în ploaie, cu condensatorii descărcați. Avea să i-o ia careva, cu siguranță; și pe-a lui Sammy Sal. Era lucrul cel mai mare, cel mai valoros pe care-l avusese vreodată, și câștigase singură fiecare dolar pe care-l pusese pe tejgheaua de la City Wheels, magazinul specializat în vânzări de biciclete. Nu se gândea la ea ca la un *lucru*, ci mai degrabă în felul în care își imagina că se gândeau oamenii la cai. Erau mesageri care își botezau bicicletele, dar Chevette n-ar fi făcut-o niciodată, și asta *tocmai* pentru că se gândea la ea ca și cum ar fi fost ceva însuflețit.

Adună-te, își spuse sieși, *au să pună mâna pe tine dacă rămâi aici.* Întorcându-se cu spatele către San Francisco, o luă înspre Treasure.

Care ei? Cel cu pistolul. Venise după ochelari. Venise după ochelari și-l ucisese pe Sammy. Oamenii aceia îl trimiseseră, cei care îl sunaseră pe Bunny și pe Wilson, patronul? Polițiști particulari. Tipi de la pază.

Caseta în buzunarul ei, netedă. Și desenul ăla animat straniu, cu orașul, zgârie-norii ăia, cu vârfurile lor lățite. Sunflower.

– Isuse, zise ea, încotro? Încotro *mă duc*?

Către Treasure, unde hălăduiau oamenii-lup și ucigașii, unde bântuiau, prin pădure, nebunii periculoși goniți de pe pod? Fusese aici o bază a Marinei, zicea Skinner, dar o molimă îi terminase cariera imediat după Little Grande, ceva care îți mucegăia ochii, iar după aia îți cădeau dinții. Febra de Treasure Island, pesemne că se strecurase ceva afară dintr-un container la sediul Marinei, după cutremur. Așa că nimeni nu se mai ducea acum acolo, nimeni în toate mințile. Le vedeai focurile noaptea, uneori și fumul în timpul zilei și treceai înainte către tablierul dinspre Oakland, iar oamenii care trăiau *acolo* nu erau, într-adevăr la fel cu cei de dincoace, de pe partea suspendată a podului.

Sau să se întoarcă înapoi, să încerce să-și ia bicicleta? O oră de pedalat și frânele s-au reîncărcat. Se văzu pedalând, poate spre est, ducându-se pentru totdeauna în țara aia, oricum ar fi fost, deșert, cum arăta la televizor, apoi ferme verzi, unde mașini mari veneau unele după altele, mergând în șiruri, făcând ele știau ce. Dar își aminti drumul din Oregon încoace, camioanele grele, de marfă, trecând pe lângă ea în noapte ca niște animale înnebunite rătăcite, și încercă să se imagineze pe sine însăși călătorind într-acolo. Nu, nu era nici un *loc* pe un asemenea drum, nimic la scară omenească, și abia dacă vreo lumină, în toată întinderea întunecată prin care puteai merge și merge la nesfârșit, fără să ajungi vreodată la ceva, fără măcar un loc unde să te așezi. O bicicletă n-ar fi putut-o duce nicăieri, într-acolo.

Sau să se întoarcă înapoi la Skinner. Să meargă sus și să vadă... Nu. Înlătură asta, cu năduf.

Golul își făcu apariția din umbrele ploii, ca un gaz, și ea își ținu răsuflarea, să nu-l respire.

Era ca atunci când pierdeai un lucru, era ca și cum numai atunci îți dădeai seama, pentru prima dată, că-l avuseseși vreodată. Cum ar fi fost să afli, când te-a părăsit mama, că fusese mereu acolo, pentru că altfel, ea *era* locul acela, totul, ca vremea. Și

Skinner și lampa de gătit Coleman și uleiul pe care trebuia să-l picure în micul orificiu, să-i mențină moale garnitura din piele, ca să funcționeze pompa. Nu te trezeai în fiecare dimineață să spui *da* și iar *da* fiecărui lucru mărunt. Dar din lucrurile mici era făcut totul. Sau numai să vezi pe cineva, acolo, când te trezeai. Când îl avusese pe Lowell – dacă putea spune că-l avusese vreodată și credea că nu-l avusese cu adevărat – însă cât timp el *fusese* acolo, oricum, fusese puțin cam la fel...

– Chev? Tu ești?

Și iată-l, Lowell. Șezând cu picioarele încrucișate, sus pe un răcitor ruginit pe care scria CREVEȚI, fumând o țigară, uitându-se cum curgea ploaia de pe copertina vânzătorului de creveți. Nu-l mai văzuse de trei săptămâni și singurul lucru la care se putea gândi era cum trebuia ea să arate, ca un rahat. Băiatul ăla ras în cap, căruia îi ziceau Codes, ședea și el sus, alături, cu gluga neagră a unui trening trasă pe cap și mâinile ascunse în mânecile lungi. Codes nu o plăcuse niciodată.

Lowell însă, el zâmbea larg în licărirea țigării.

– Ei, zise el, ai de gând să zici „bună" sau nu?

– Bună, zise Chevette.

21.

Dizidenții cognitivi

RYDELL nu prea știa ce să creadă în legătură cu podul ăsta, și era încă și mai nedumerit în legătură cu ce avusese de spus Freddie despre el la Târgul de Produse Alimentare și pe drumul de întoarcere de la North Beach. Îi tot venea în minte documentarul pe care-l văzuse în Knoxville și era destul de sigur că nu exista acolo nimic precum canibali sau culte. Se gândea că trebuia să fi fost intenția lui Freddie să-l facă să creadă așa ceva, pentru că el, Rydell, era cel care trebuia să se ducă acolo, s-o prindă pe fata aia, Chevette Washington.

Iar acum, când era chiar pe pod, privindu-i pe oameni grăbindu-se să-și strângă calabalâcul din calea vremii, semăna încă și mai puțin cu ceea ce spusese Freddie despre toate astea. Semăna cu un carnaval, sau cam așa ceva. Sau cu un bâlci, numai că era acoperit, la nivelul de sus, cu dughene micuțe, trăznite, abia niște cutii, cu rulote întregi ridicate sus pe scripeți și lipite de structura podului cu bucăți mari de adeziv, ca niște lăcuste într-o pânză de păianjen. Puteai trece în sus și în jos, între cele două niveluri originale ale podului, prin găuri pe care le tăiaseră ei în platforma superioară, cu fel de fel de scări amenajate sub ele, placaj și oțel sudat, iar una avea un tunel mobil din cele folite pe aeroporturi, stând pur și simplu acolo, cu cauciucurile lăsate.

Pe platforma de jos, o dată ce treceai de o porțiune plină de cărucioare cu mâncare, erau mai ales baruri, cele mai mici pe care le văzuse Rydell vreodată, unele cu numai patru scaune și fără ușă, doar cu un oblon mare, pe care-l trăgeau în jos și-l încuiau.

Dar nici unul dintre ele făcut după vreun plan vizibil. Nu ca pe o stradă comercială, unde își implantau o mică afacere într-o

firidă și așteptau să vadă dacă merge sau nu. Locul ăsta pur și simplu *crescuse*, după cum părea, un lucru pus peste altul, până ce întreaga deschidere a podului fusese înfășurată în această masă informă de *materiale*, în care nu se potriveau două lucruri unul cu altul. Oriunde te uitai, alt material, aproape nici unul nefiind folosit pentru ceea ce fusese inițial gândit. Trecu pe lângă tarabe acoperite cu Formica turcoaz, imitație de cărămidă, fragmente de faianță aranjate în formă de vârtejuri sau explozii solare sau flori. Un bar, cu oblonul deja tras, era acoperit cu plăci, preparate gata, pentru componente electronice.

Se trezi zâmbind la toate și la oameni, nici unul dintre ei nedându-i nici cea mai mică atenție, canibală sau de alt fel. Păreau a alcătui o adunătură la fel de pestriță ca și materialele lor de construcție: toate vârstele, rasele, culorile, cu toții grăbindu-se din fața furtunii care se apropia cu certitudine de-acum, vântul întețindu-se în timp ce el își purta pașii pe lângă cărucioare și valize vechi din pai împletit. Un copil mic, clătinându-se sub greutatea unui extinctor de incendii mare și roșu pe care-l ținea strâns la piept, se izbi de picioarele lui. Rydell nu mai văzuse niciodată un copil atât de mic cu asemenea tatuaje. Băiatul zise ceva într-o altă limbă și apoi dispăru.

Rydell se opri și scose din buzunarul scurtei schița lui Warbaby. Indica unde locuia fata și cum se putea ajunge acolo. Tocmai sus pe acoperișul afurisitului de pod, într-o chichineață prinsă în vârful unuia dintre turnurile de care atârnau cablurile de susținere a tablierelor. Warbaby avea un scris de mână frumos, într-adevăr delicat, și desenase schița asta în spate, în Patriot, și făcuse însemnările pentru Rydell. Aici pe scări, apoi mergeai pe trotuarul ăsta, luai un fel de lift.

Descoperi că primul rând de scări avea să fie greu de găsit, totuși, pentru că acum, când se uită în jur, văzu o *mulțime* de scărițe strâmte șerpuind în sus printre dughene și microbaruri oblonite, fără să se deosebească prin nimic. Își dădu seama că toate duceau în sus, către același cuib de șoareci, dar nu exista nici o garanție că aveau legătură între ele.

Îl ajunse sfârșeala, apoi, și ar fi vrut să știe unde și când avea el să doarmă și ce era cu toată porcăria asta, de fapt? În ce-l lăsase pe Hernandez să-l bage?

Apoi se năpusti ploaia, vântul sporindu-și viteza cu vreo câteva noduri, iar locuitorii se aruncară fără ezitare la adăpost, lăsându-l pe Rydell să se înghesuie în unghiul dintre două automate pentru cafea japoneze demodate. Structura acoperitoare, dacă o puteai numi astfel, era destul de poroasă pentru a lăsa ploaia să pătrundă bine prin ea și destul de mare și greoaie pentru a se legăna serios sub bătaia vântului. Totul începu să scârțâie și să pocnească și să scoată un fel de gemete. Iar luminile începură să se stingă.

Văzu o izbucnire de scântei albe și un fir electric căzu din hățișul acela nebunesc. Cineva țipă, dar vorbele fură duse de vânt și nu reuși să le înțeleagă. Privi în jos și văzu apa adunându-se în jurul ghetelor lui SWAT. Nu-i bine, se gândi: bălțoace, încălțări ude, curent alternativ.

Lângă unul dintre automatele de cafea se afla un stand pentru fructe încropit din bucăți de lemn recuperate de prin gunoaie, precum o cazemată făcută de copii. Dar avea dedesubt un fel de raft, ridicat cam la vreo cincisprezece centimetri de la pământ, și acolo părea uscat. Se ghemui pe raft, cu picioarele deasupra apei. Mirosea a mandarine prea coapte, dar era nouăzeci la sută uscat, iar automatul de cafea îl proteja aproape complet de vânt.

Își trase fermoarul cât se putu de sus, își strânse pumnii în buzunare și se gândi la o baie caldă și un pat uscat. Se gândi la futonul lui achiziționat de la Gura Futonului, lăsat în Mar Vista, și simți că i se face de-a binelea dor de casă. Isuse, se gândi, să-ți lipsească până și florile alea autocolante.

O copertină de pânză se prăbuși, suporturile ei din lemn frângându-se ca niște scobitori, lăsând să se reverse vreo sută de litri de apă de ploaie. Și exact atunci o văzu, pe Chevette Washington, stând exact în fața lui. Ca și cum ar fi visat. La nici douăzeci de pași. Pur și simplu stând acolo.

Rydell avusese o prietenă, o fată din Florida, după ce tatăl lui se mutase acolo și se îmbolnăvise. O chema Claudia Marsalis și era din Boston, iar mama ei își ținea VA-ul[1] în parcarea în care era și rulota tatălui lui, chiar lângă Golful Tampa. Rydell era în primul

[1] Vehicul de agrement (n. trad.).

an la Academie, dar avea permisii, și tatăl lui știa cum se obțin reducerile la biletele de avion.

Așa că Rydell se ducea acolo în permisii și stătea cu tatăl lui, iar uneori, pe seară, ieșea și făcea câte o tură cu Claudia Marsalis în Lincoln-ul '94 al mamei ei, despre care Claudia zicea că se bucurase când îl aduseseră aici, dar acum sarea începuse să-l atace. Evident, în Boston nu-l scoteau pe drum decât vara, așa încât chimicalele nu-l mâncau. Avea plăcuțe alb-albastre, cu inscripția MASS. HERITAGE pe ele, pentru că era exemplar de muzeu. Erau de tip vechi, metal ștanțat, și nu luminau dinăuntru.

Era destul de multă golăneală prin partea aceea a Golfului Tampa, cu toate semnele de circulație ciuruite în urma exercițiilor de tir sau cu demonstrații nocturne de șoc provocat de rafalele de armă automată. Erau o mulțime de arme automate pe acolo, cu care se puteau face demonstrații, de altfel; câteva în plasa de sus a fiecărei furgonete și mașini de teren și, de obicei, și o pereche de dulăi mari. Claudia avea obiceiul să-l necăjească pe Rydell cu asta, în legătură cu băieții ăia din Florida cu șepci trase pe ochi, făcând ture cu armele și câinii lor. Rydell îi spunea că asta nu avea nici o legătură cu el, el era din Knoxville, iar oamenii din Knoxville nu conduceau mașinile prin împrejurimile orașului cu armele la vedere și nici nu găureau semnele de circulație, nu dacă Departamentul putea să controleze situația. Dar Claudia era una dintre persoanele care credeau că tot ce era mai la sud de D.C.[1] era o apă și-un pământ, sau poate doar se prefăcea, ca să-l tachineze.

Dar noaptea mirosea a sare și a magnolii și a mlaștină, iar ei se plimbau cu Lincoln-ul ăla cu geamurile coborâte și ascultau la radio. Când se întuneca, puteai vedea luminile vapoarelor și ale marilor jumbo-jet-uri care treceau pe deasupra duduind ca cele mai lenețe OZN-uri din lume. Se mai hârjoneau și ei puțin, fără vlagă, pe canapeaua din spate, uneori, dar Claudia zicea că transpirai prea mult în Florida și Rydell înclina să-i dea dreptate. Stăteau și ei împreună, singuri și nu prea aveau altceva de făcut.

Într-o noapte ascultau un post de radio din Georgia și se difuză „Eu și cu Isus o să-ți rupem curul de păgân", o chestie

[1] Districtul Columbia, zona administrativă în care este situată capitala federală a USA Washington (n. trad.).

foarte radicală, Penticostal Metal, despre avorturi și ayatolahi și toate celelalte. Claudia n-o mai auzise niciodată și aproape că-și udase chiloții de râs. Pur și simplu nu-i venea să creadă că există un asemenea cântec. Când reușise să se mai liniștească și-și șterse lacrimile de la ochi, îl întrebase pe Rydell de ce voia el de fapt să se facă polițist? Iar el se simțise cam stânjenit din cauza asta, pentru că era ca și cum ea se gândea că mersul lui la Academie era și el caraghios, la fel de caraghios cum i se păruse idioțenia aia de cântec. Dar și din cauză că de fapt nu se prea gândise la asta.

Adevărul era că, probabil, faptul avea mult de-a face cu felul în care el, împreună cu tatăl lui, urmăriseră întotdeauna *Cops in Trouble*, pentru că emisiunea aia îți inspira într-adevăr respect. Vedeai cu ce fel de probleme se confrunta poliția. Nu numai rahat pe băț, chestii cusute cu ață albă, de altfel, dar și șmecheriile avocaților, ale afurisitelor de tribunale și totul. Dar dacă-i spunea că din cauza unui serial tv, știa că avea să râdă și de asta. Deci se gândi puțin și-i spuse că din cauză că-i plăcea ideea de a putea ajuta oamenii când se aflau cu adevărat la necaz. Când îi spuse asta, ea se uită la el.

– Berry, tu chiar vrei asta, nu-i așa?

– Sigur, spuse el, cred că da.

– Dar Berry, când ești polițist, oamenii pur și simplu au să te *mintă*. Oamenii te vor considera dușmanul lor. Singurul moment când vor să vorbească cu tine *este* când au necazuri.

De la volan, își aruncă privirile spre ea.

– Atunci cum se face că știi atâtea despre asta?

– Pentru că asta este ocupația tatălui meu, spuse ea, punând capăt discuției, și nu o mai deschise niciodată.

Dar el se gândea la asta, când se afla la volanul lui Gunhead la SecurInt, pentru că era ca și cum ar fi fost polițist, numai că nu era. Oamenii pe care trebuia să-i ajuți nu se străduiau câtuși de puțin să te mintă, în general, pentru că ei erau cei care plăteau.

Și iată-l pe podul ăsta, strecurându-se de sub un stand de fructe, s-o urmărească pe fata despre care Warbaby și Freddie – Rydell ajunsese la concluzia că acesta nu merita încredere nici cât negru sub unghie – pretindeau că-l măcelărise pe neamț, sau ce era el, în hotelul acela. Și că furase ochelarii pe care Rydell trebuia să-i recupereze, unii ca ai lui Warbaby. Dar dacă ea îi furase mai

înainte, cum se făcea că se dusese înapoi să-l ucidă pe tip, mai târziu? Întrebarea era însă, ce legătură avea asta cu vreun lucru sau cu privitul la *Cops in Trouble* de-atâtea ori, cu tatăl lui? Iar răspunsul, își dădu seama, era că el, ca oricare altul în această situație, nu încerca decât să-și câștige pâinea.

Pâraie bogate șiroiau din diferite puncte ale suprastructurii șubrede de deasupra scurgându-se cu zgomot pe platformă. Sub pod scăpără o lumină roz, ca un fulger. I se păru că fata aruncă ceva pe jos, dar dacă se oprea să vadă ce anume, putea să o piardă. Ea înainta, evitând căderile de apă.

Tehnica urmăririlor de stradă nu era predată în mod special la Academie dacă nu păreai a fi promițător ca detectiv, ceea ce te propulsa direct în cursurile avansate de CI. Rydell însă o luase înainte și-și cumpărase singur cursul. Problema era că pentru așa ceva cam aveai nevoie de cel puțin un partener cu care să exersezi, iar asta presupunea o legătură radio și câțiva cetățeni care să-și vadă de treburile lor și să-ți dea acoperire. Făcând-o așa cum trebuia s-o facă acum, cel mai bun lucru pe care-l putea spera era să se furișeze pe urmele ei și atât.

Știa că este ea din cauza părului ăluia trăsnit, a cozii de cal prinsă la spate, ca a luptătorilor ălora grași, japonezi. Ea nu era grasă, însă, picioarele ei, ieșind dintr-o scurtă veche de ciclist care trebuia să fi atârnat într-o magazie de vechituri ani de zile, arătau ca și cum ar fi lucrat intens. Erau acoperite cu o chestie neagră lucioasă, strâmtă, ca produsele micropor ale lui Kevin, de la *Umflă-mi pânza* și coborau într-un fel de cizme închise la culoare sau ghete înalte.

Fiind atât de atent la ea și încercând să nu fie observat în cazul în care s-ar fi întors să se uite înapoi, reuși să nimerească drept sub un șiroi de apă. Exact după ceafă. Chiar în momentul în care auzi pe cineva strigând-o.

– Chev, tu ești?

Se lăsă pe un genunchi într-o băltoacă, în spatele unei stive de scânduri mari, recuperate de prin gunoaie, cu ipsos fleșcăit lipit pe ele. Identificare pozitivă.

Cascada din spatele lui făcea prea mult zgomot pentru a putea auzi ce se vorbea, dar îi putea vedea: un tip tânăr, cu o jachetă din piele neagră, mult mai nouă decât a ei și încă cineva în ceva negru cu o glugă trasă pe cap. Stăteau pe un răcitor, sau așa ceva, iar tipul

cu haina din piele trăgea dintr-o țigară. Avea părul pieptănat în sus, într-un fel de creastă: mare șmecherie, pe o ploaie ca asta. Țigara descrise un arc prin aer și se stinse în ploaie, iar tipul se dădu jos și părea că îi spunea ceva fetei. Cel cu gluga neagră coborî și el, mișcându-se ca un păianjen. Avea un trening, văzu Rydell, cu mâneci care-i depășeau mâinile cu cincisprezece centimetri în lungime. Arăta ca o umbră elastică dintr-un film vechi pe care-l văzuse Rydell cândva, în care umbrele erau despărțite de oameni și trebuia să le prinzi și să le coși la loc. Probabil că Sublett i-ar fi putut spune cum se numea.

Se străduí să nu se miște, îngenuncheat în băltoaca aia; după care, *ei* porniră, fiecare de câte o parte a fetei, umbra uitându-se înapoi, să se asigure. Zări o porțiune dintr-o față albă și o pereche de ochi duri, atenți.

Numără: unu, doi, trei. Apoi se ridică și se luă după ei.

Nu putea spune unde ajunseseră înainte de a-i vedea căzând, parcă, dispărându-i din vedere. Își șterse ploaia din ochi, încercând să înțeleagă, și își dădu seama că o luaseră în jos pe un rând de scări tăiate în platforma inferioară, pe care abia acum le vedea. Când ajunse la ele auzi muzică și văzu o licărire albăstruie. Care se vădi a proveni de la o mică firmă cu neon, pe care scria cu litere mari, albastre: DIZIDENȚI COGNITIVI.

Stătu acolo pentru o secundă, ascultând cum sfârâia apa pe transformatorul firmei luminoase, după care o luă pe scări în jos.

Erau din placaj, acoperite cu chestia aia, glaspapir, pe care nu se aluneca, dar el fu cât pe ce să alunece. Până să ajungă la jumătatea scărilor, își dădu seama că era un bar, pentru că simți miros de bere și vreo două feluri de fum.

Și era cald, acolo jos. Era ca și cum ar fi intrat într-o baie de aburi. Și aglomerat. Cineva îi aruncă un prosop. Era ud leoarcă și-l izbi în piept, dar el îl luă, se șterse pe păr și pe față cu el și-l azvârli înapoi în direcția din care venise. Cineva, o femeie după voce, râse. Rydell se duse până la bar și găsi un loc gol, în capăt. Se scotoci în buzunarele ude după două monede de cinci și le făcu să zornăie pe tejghea.

– Bere, zise, fără să-și ridice privirile când cineva îi puse o sticlă dinainte și mătură banii făcându-i să dispară.

Era o bere japoneză, făcută în America, din care oamenii din locuri precum Tampa nu prea beau. Închise ochii și sorbi pe

nerăsuflate jumătate din sticlă. Când deschise ochii și puse sticla jos, cineva de lângă el zise.

– Tumbă?

Se uită și văzu un personaj fără falcă, cu niște ochelari mucuți, roz, și o guriță tot roz, cu păr rar, pieptănat spre spate și strălucind de ceva mai mult decât umezeala din încăpere.

– Ce? făcu Rydell.

– Am spus „piruetă".

– Te-am auzit, zise Rydell.

– Deci? Ai nevoie de serviciul ăsta?

– Ă, uite ce-i, spuse Rydell, tot ce-mi trebuie acum e berea asta, okay?

– Telefonul tău, zise gură-roz. Sau fax-ul. Piruetă garantată, o lună. Treizeci de zile sau următoarele treizeci gratis. Indiferent de distanță, acasă. Vrei transoceanic, vorbești transoceanic. Doar trei sute pentru pirueta inițială.

Toate astea venind printr-un bâzâit care-i aminti lui Rydell de chip-urile pentru voce pe care le au cele mai ieftine jucării.

– Stai așa, zise Rydell.

Omul clipi de vreo două ori în spatele ochelarilor lui roz.

– Vorbești despre modificarea aia, la telefonul de buzunar, da? Ca să nu mai trebuiască să plătești la compania de telefoane?

Omul îl privea, numai.

– Ei bine, mulțumesc, zise Rydell repede. Îți sunt recunoscător, dar nu am *la mine* nici un telefon. Dacă aveam, aș fi fost fericit să mi-l aranjezi.

Tot uitându-se la el:

– Credeam că te-am mai văzut...

Îndoială.

– Uite ce-i, zise Rydell. Eu sunt din Knoxville. Abia am intrat, din cauza ploii.

Se hotărî că era timpul să riște să se întoarcă și să se uite prin încăpere, deoarece oglinzile din spatele barului erau aburite complet și șiroiau de apă. Se răsuci și o văzu pe japoneză, cea pe care o văzuse atunci, pe colinele de la Hollywood, când era cu Sublett. Stătea urcată pe o mică scenă, dezbrăcată, cu părul cârlionțat căzându-i până la piept. Rydell se auzi mormăind.

– Hei, zicea omul, hei...

Rydell se scutură, ciudat automatism, ca un câine ud, dar ea se afla tot acolo.

– Hei. Credit.

Tot pierde-vară.

– Ai probleme? Poate vrei să te convingi ce-ți *dau*? Oricui, obții numerele corecte...

– Hei, zise Rydell, stai puțin. Femeia de acolo?

Ochelarii roz se înclinară.

– Cine-i? întrebă Rydell.

– E o hologramă, spuse omul, pe un cu totul alt ton și se îndepărtă.

– Fir-ar să fie, făcu barmanul, din spatele lui. Tocmai ai stabilit un record că l-ai trimis la plimbare pe Eddie Rahat. Ai câștigat o bere, omule.

Barmanul era un negru cu biluțe de aramă în păr. Îi zâmbea larg lui Rydell.

– I se zice Eddie Rahat pentru că nici măcar atât nu face. Îți branșează telefonul la vreo cutie care nici nu are baterie, apasă pe câteva butoane, la vrăjeală, și-ți umflă banii. Asta-i Eddie.

Desfăcu o bere și o puse lângă cealaltă.

Rydell se uită la japoneză. Nu se clintise.

– Tocmai am intrat de-afară, din ploaie, zise. Altceva nu-i trecu prin cap.

– Bună noapte pentru asta, spuse barmanul.

– Spune-mi, începu Rydell, doamna de colo...

– E dansatoarea lui Josie, îl lămuri barmanul. Uită-te. O face să danseze îndată, imediat ce vine un cântec care-i place.

– Josie?

Barmanul arătă cu mâna. Rydell se uită încotro arăta el. Văzu o femeie extrem de grasă într-un cărucior de invalid, cu părul de culoarea și textura unui spălător de sârmă. Purta o salopetă cu platcă, din doc albastru și o bluză de trening mărimea XXL, și-și ținea amândouă mâinile ascunse în ceva care-i stătea în poală, ca un manșon din plastic cenușiu, neted. Avea ochii închiși, chipul lipsit de expresie. N-ar fi putut spune cu siguranță că nu dormea.

– Hologramă?

Japoneza nu se mișcase deloc. Rydell își amintea ce văzuse în noaptea aceea. Coroana cu coarne, argintată. Părul ei pubian, ras

în formă de semn al exclamării. Aceasta nu avea așa ceva, dar ea era. Era.

– Josie proiectează-ntruna, oftă barmanul, ca și cum n-ar fi fost nimic de făcut.

– Din lucrul ăla pe care-l are în poală?

– Aia-i interfața, oftă barmanul. Proiectorul e, uite, acolo.

Arătă.

– Deasupra reclamei ăleia cu NEC.

Rydell văzu un mic dispozitiv negru prins deasupra reclamei aceleia vechi, luminoase. Arăta cam ca o cameră de luat vederi veche, optică. Nu știa dacă NEC era bere sau altceva. Peretele era acoperit în întregime cu reclame, de diferite tipuri, iar acum recunoscu și el câteva nume care făceau publicitate la vechi companii de echipamente electronice.

Se uită la dispozitivul din spatele femeii grase din căruciorul cu rotile și se simți trist. Și supărat. Ca și cum ar fi pierdut ceva.

– Nu-i ce credeam eu că e, zise pentru sine însuși.

– Pe toți îi păcălește, spuse barmanul.

Rydell se gândi la cineva stând afară, lângă drumul de coastă. În așteptarea mașinilor. Cum stătea și el împreună cu prietenii lui, întinși sub tufișurile de pe Jefferson Street și aruncau conserve sub roțile mașinilor. Sunau ca și cum ar fi căzut un capac de la roată. Îi vedeau pe oameni cum coborau și se uitau, clătinau din cap. Așadar, ceea ce văzuse nu fusese decât o versiune a acelui joc, cineva se jucase cu o jucărie scumpă.

– Rahat, zise și-și puse mintea în funcțiune, căutând-o pe Chevette Washington în mulțime.

Nu mai sesizase mirosul de bere sau fumul, acum, ci mai mult părul și hainele ude și corpurile. Și iat-o, împreună cu cei doi prieteni ai ei, aplecată deasupra unei măsuțe rotunde dintr-un colț. Gluga bluzei de trening era acum dată jos, arătându-i lui Rydell un craniu ras de câteva zile, cu un fel de liliac sau pasăre tatuată lateral, unde ar fi acoperit-o părul crescând. Era un tatuaj făcut de mână, nu din cele pe care ți le făceau pe computer. Țeastă-goală avea o față mică și dură din profil, și nu vorbea. Chevette Washington îi spunea ceva celuilalt și nu arăta fericită.

Atunci se schimbă muzica, începând să bată tobele, de parcă ar fi fost milioane, aranjate cumva la rând în spatele pereților și valuri sinistre de pârâituri se năpusteau, se retrăgeau, năvăleau iar,

și voci de femei țipând ca păsările, nimic natural, vocile reverberându-se ca sirenele pe autostradă, iar tobele, când le ascultai, scoteau niște răpăituri mărunte care deloc nu erau ca de tobe.

Japoneza – hologramă, se atenționă Rydell – își înălță brațele și începu să danseze, un fel de cercuri, cu picioarele târâite, sincronizată nu cu ritmul tobelor ci cu al valurilor de pârâituri ce traversau înainte și înapoi sunetul, iar când Rydell se gândi să se uite, văzu că ochii femeii grase erau larg deschiși, iar mâinile i se mișcau înăuntrul manșonului din plastic.

Nimeni din bar nu-i dădea nici o atenție, numai Rydell și femeia din cărucior. Rydell se sprijini de bar, uitându-se la hologramă și întrebându-se ce să facă în continuare.

Pe lista cu priorități a lui Warbaby era trecut astfel: cel mai bine să aibă ochelarii și fata, apoi cel mai bine erau ochelarii; numai fata era, clar, pe locul trei, dar era obligatoriu, dacă numai asta se putea.

Melodia lui Josie se depărtă pentru ultima oară, definitiv, iar dansul hologramei încetă. Se auziră câteva aplauze bete, de la vreo două mese. Josie dădu ușor din cap ca și cum le-ar fi mulțumit.

Lucrul îngrozitor, se gândi Rydell, era că se afla acolo Josie, țintuită în scaunul ăla, și nu se prea pricepea cum să execute dansul ăla. Îi amintea de orbul din parcul din Knoxville, care stătea acolo toată ziua zdrăngănind dintr-o chitară National veche de când lumea. Era și el acolo, orb, avea chitara aia veche, și nu era în stare să scoată câteva acorduri prăpădite. Nu părea să fi făcut vreun progres, măcar. Nu părea corect.

Acum, cineva se ridică de la o masă alăturată celei la care stătea Chevette Washington. Rydell fu imediat acolo, luând cu el berea pe care o câștigase pentru că-l expediase pe Eddie Rahat. Tot nu era destul de aproape să poată auzi ce spuneau, dar putea încerca. Încercă să se gândească la diferite modalități de a începe o conversație, dar părea lipsit de perspective. Nu pentru că se vedea clar că nu era din partea locului, deoarece avea impresia că cei mai mulți dintre cei aflați aici nu erau obișnuiți ai casei, erau numai în trecere, intrați din pricina ploii. Dar nu avea chiar nici o idee la ce slujea locul ăsta. Nu-și putea da seama ce însemna „Disidenți cognitivi", numele nu-i spunea nimic. Și pe lângă asta, orice-ar fi discutat Chevette Washington cu tipul ei, părea că se cam încinseseră.

Tipul ei, se gândi. Ceva în limbajul-trupului ei zicea Prietenă Părăsită, iar ceva în strădania băiatului de a arăta cât de puțin îl interesa totul, sugera Fostă...

Toate astea dispărând fără urmă când toate conversațiile muriră și Rydell își ridică privirile din berea lui ca să-l vadă pe lt. Orlovsky, polițistul cu înfățișare de vampir, de la DPSF Criminalistică, pășind înăuntru de pe scara în spirală, în impermeabilul lui londonez, cu o pălărie moale, cu boruri largi, care arăta ca și cum i-ar fi fost turnată pe cap din plastic de culoarea pielii, și cu ochelarii ăia înfiorători, cu jumătate de ramă. Orlovsky se oprise acolo, cu pârâiașe de apă scurgându-i-se de pe poalele hainei înnegrite de ploaie și făcând bălți pe podea, descheindu-se cu o mână. Încă mai avea vesta cea neagră antiglonț pe dedesubt, iar acum mâna i se odihnea pe mânerul neted, turnat, măsliniu deschis, al H & K-ului lui rabatabil. Rydell se uită după ecusonul atârnat de șnurul din nailon, dar nu-l văzu.

Întregul bar îl privea pe Orlovsky.

Orlovsky se uită de jur împrejurul încăperii pe deasupra ochelarilor, fără grabă, administrându-le tuturor o doză bună de Ochi-de-Polițist. Muzica, o chestie instrumentală cavernoasă, sinistră, care suna ca niște bombe ricoșând cu reverberații, începu să creeze o altă atmosferă.

Rydell o văzu pe Josie, femeia din căruciorul pe rotile, uitându-se la rus cu o expresie pe care nu o putu descifra.

Localizând-o pe Chevette în colțul ei, Orlovsky se îndreptă către masa la care stătea, tot fără grabă, făcând ca restul încăperii să se comporte în același fel. Cu mâna tot pe armă.

Lui Rydell i se părea că rusul era gata să scoată arma și să o împuște. Sigur că așa părea, dar care polițist ar fi făcut asta?

Acum, Orlovsky se opri în fața mesei lor, exact la distanța potrivită, prea departe pentru ei ca să-l ajungă și destul de departe să aibă loc să tragă afară arma aia mare, dacă trebuia.

Prietenul, Rydell fu cumva mulțumit să constate, părea gata să facă pe el. Țeastă-goală arăta ca turnat din plastic, încremenit acolo, cu mâinile pe masă. Între mâinile lui, Rydell văzu un telefon de buzunar.

Orlovsky o blocă pe fată cu Privirea, la intensitate maximă, cu fața ridată, cenușie în lumina aceea, fără zâmbet. Înălță cu o

smucitură borul pălăriei lui din plastic, doar cu acea mică fracțiune precisă, și zise:

– Scoală.

Rydell se uită la ea și o văzu tremurând. Nu încăpea nici o îndoială că insul ei i se adresa, nu prietenilor ei. Prietenul arătând ca și cum ar fi putut să leșine în orice moment, iar Țeastă-goală făcând pe statuia.

Chevette Washington se ridică în picioare, tremurând, scăunelul rahitic răsturnându-se în spatele ei.

– Afară.

Borul pălăriei indică scările. Dosul păros al mâinii lui Orlovsky acoperea H & K-ul.

Rydell își auzi genunchii pocnindu-i din cauza tensiunii. Stătea aplecat înainte, strângând marginea mesei. Simțea bucățile vechi de gumă uscată lipite dedesubt.

Luminile se stinseră.

Mult mai târziu, încercând să-i explice lui Sublett cum fusese când Josie își azvârlise holograma asupra lui Orlovsky, Rydell spuse că era ca efectul special de la sfârșitul filmului *Căutătorii Arcei Pierdute*, partea aia unde îngerii, sau ce erau, ies în trombă din cutie și-i dau gata pe naziști.

Totul însă se întâmplase brusc pentru Rydell. Când luminile se stinseseră, se stinsese totul, toate reclamele alea de pe perete, totul, iar Rydell aruncase într-o parte masa, fără să se mai gândească vreun pic, și se repezise înspre locul în care stătuse ea. Și mingea aia de lumină explodase, împrăștiindu-se, dintr-un punct de pe perete care trebuie să fi marcat partea de sus a reclamei NEC. Era de culoarea pielii hologramei, cam ca mierea sau ca fildeșul, străbătută de inimioare negre ca părul și ca ochii ei, precum dezlănțuirea unui sistem-satelit pentru furtună. Împrejurul rusului, numai, o sferă de un metru în diametru în jurul capului și umerilor lui, și în timp ce se învârtea, ochii și gura ei, deschisă într-un țipăt mut, se deschideau și se închideau supradimensionați. Fiecare ochi, pentru o fracțiune de secundă la dimensiunile sferei înseși, și dinții albi și mari, la rândul lor, fiecare lung cât un braț de om.

Orlovsky o izbi scurt, și asta îl împiedică, pentru o perioadă extrem de scurtă de timp, să-și scoată arma.

Dar fu și destulă lumină pentru a-i permite lui Rydell să vadă ca să o înhațe pe fată, nu pe Prieten. Pur și simplu s-o ia pe sus, uitând tot ce fusese învățat despre apropieri și rețineri și să fugă, cât putu de repede, spre scări.

Orlovsky urlă ceva, dar trebuia să fi fost în rusește.

Unchiul lui, cel care plecase militar în Africa, obișnuia să spună că, dacă-i plăcea cum se mișcă un cur de femeie în mers, era pentru că arăta ca doi pui de pisică sălbatică în sacul unui braconier. Și asta fu expresia care-i răsări lui Rydell în minte când alerga în sus pe scări împingând-o pe Chevette Washington înaintea lui ca pe o legătură mare cu mezeluri. Dar nu avea nici o legătură cu sexul.

Pur și simplu, avu noroc să nu-l lovească în ochi sau să-i rupă vreo coastă.

22.

Ra-ba-da

ORICINE ar fi fost cel care o prinsese, ea continuă să azvârle cu picioarele și cu pumnii în timp ce urcau scara. Dar o ținuse atât de departe de el încât aproape îi căzu în cap.

Apoi se trezi sus pe platforma podului, în lumina aia, uitându-se la un automat din plastic, de culoarea unei arme de jucărie, din mâinile unui alt tip, din ăia urâți, în pardesie lungi, acesta fără pălărie și cu părul ud și lucios pieptănat pe spate, lăsând liberă o față cu pielea prea întinsă.

– Acum dă-i drumul, cap-sec, zise cel cu arma.

Avea un accent scos dintr-un film vechi, cu monștri. Abia se ținu pe picioare când cel care o ținea îi dădu drumul.

– Cap-sec, zise pistolarul, ca și cum ar fi spus Ap Se, încerci să miști sau nu?

– War[1], zise cel care o înșfăcase, apoi se aplecă, tușind. Baby[2], zise îndreptându-se, apoi tresări, apucându-se de coaste, privind-o. Isuse, fir-ar să fie, ai o lovitură de picior în tine.

Părea american, dar nu de pe Coasta de Vest. Cu o scurtă ieftină din nailon, cu o mânecă pe jumătate sfâșiată la umăr, cu umplutura de vată atârnându-i, scoasă.

– Dacă încerci să faci o mișcare...

Și pistolul din plastic se îndreptă către figura tipului.

– War-baby, war-baby, zise tipul, sau ceva sunând cam așa, war-baby m-a trimis să pun mâna pe ea. E în mașină, dincolo de capcanele pentru tancuri. Mă așteaptă s-o duc.

---

[1] Război (engl.) (n. trad.).

[2] Copil (engl.) (n. trad.).

– Arkady...

Era cel cu pălărie de plastic, urcând scările în spatele tipului care o înhățase. Avea o pereche de ochelari pentru vedere de noapte, cu tubul ăla central, caraghios, împungându-i se sub borul pălăriei. Ținea în mână ceva care semăna cu o cutie miniaturală pentru aerosoli. Spuse ceva în limba aia. Rusă? Gesticulă cu tubulețul, arătând apoi, în jos, pe scări.

– Folosiți ardei iute într-un spațiu închis, ca ăsta, zise cel care o prinsese, oamenii au să sufere. Îți dă probleme permanente cu nasul.

Bărbatul cu fața întinsă îl privi ca și cum ar fi fost ceva ce ieșise târându-se de sub o piatră.

– Conduci, da? zise făcându-i semn celui cu pălărie să lase deoparte obiectul, orice ar fi fost.

– Am băut o cafea. Mă rog, tu ai băut ceai, Svobodov, bine?

Chevette surprinse privirea pe care i-o aruncă bărbatul cu fața întinsă, ca și cum ar fi fost nemulțumit că îi auzise ea numele. Vru să-i spună că auzise *Ra-ba-da*, așa cum pronunțase tipul, așa că nu putea fi chiar ăsta, nu?

– De ce-ai înhățat-o? întrebă omul cu pielea întinsă, Ra-ba-da.

– Putea s-o șteargă pe întuneric, nu-i așa? Nu știam că partenerul tău, aici de față, are vedere de noapte. În afară de asta, m-a trimis s-o prind. Nu mi-a zis despre voi. De fapt, zicea că voi nu veniți pe-aici.

Cel cu pălăria era acum în spatele ei, sucindu-i mâna în sus.

– Lasă-mă-n pace...

– Hei, zise cel care o apucase, ca pentru a aranja lucrurile, oamenii ăștia sunt ofițeri de *poliție*. Criminalistică, DPSF, bine?

Ra-ba-da șuieră încet.

– Cap-*sec*.

– Polițiști? întrebă ea.

– Sigur.

Ceea ce-i provocă o mică pufăitură de exasperare lui Ra-ba-da.

– Arkady, noi plecăm acum. Pubelele astea încearcă să ne spioneze de dedesubt...

Cel cu pălărie, scoțându-și ochelarii pentru noapte și jucând ca și cum s-ar fi scăpat pe el.

– Hei, zise ea, cineva l-a *ucis* pe Sammy. Dacă sunteți polițiști, el la *ucis* pe Sammy Sal!

– Cine-i Sammy Sal? zise cel cu scurta sfâșiată.

– Eu *lucrez* cu el! La Allied. Sammy DuPree. Sammy. L-a împușcat.

– Cine l-a împușcat?

– Ry-dell. Taci naibii.

Taci, naibii.

– Ea ne zice că are-informații-privind-o-posibilă-omucidere și tu-mi spui să tac?

– Da, eu îți spun să taci *naibii*. War-baby. O să explice el.

Iar mâna ei, sucită în sus, să meargă cu ei.

23.

Dus și făcut

SVOBODOV insistase să-i pună și lui cătușe împreună cu Chevette Washington. Erau cătușe Beretta, exact din cele pe care le avea și el în patrulă, în Knoxville. Svobodov zicea că el și Orlovsky trebuiau să aibă mâinile libere în cazul în care oamenii podului prindeau de veste că o ridicau pe fată.

Dar dacă o luau, cum se făcea că nu-i citiseră nici o Miranda[1] sau măcar să-i fi zis că e arestată? Rydell se hotărâse deja ca în cazul în care se ajungea la tribunal și era chemat ca martor, nici vorbă să depună mărturie mincinoasă și să spună că auzise vreo afurisită de iotă din Miranda. Rușii ăștia erau cu totul pe dinafară, după cum vedea el, exact genul de ofițeri pe care încercase din greu Academia să-l pregătească pe Rydell să nu fie.

Într-un fel, totuși, ei erau imaginea a ceea ce o mulțime de oameni se așteptau, mai mult sau mai puțin conștient, să fie și să facă polițiștii, și asta spusese lectorul de la Academie, era din cauza Mitologiei. Ca cea care se numea Sindromul Părintelui Mulcahy, în situațiile de deținere de ostatici. Când cineva lua un ostatic, iar polițiștii încercau să se hotărască ce să facă. Văzuseră cu toții cândva filmul acela despre Părintele Mulcahy, așa că-și zisese câte unul, bun, m-am prins, iau un preot, îi iau pe părinții tipului, îmi las arma jos și intru acolo și vorbesc cu el. Și intra acolo și se alegea cu curul ciuruit de toată frumusețea. Pentru că uita, și-și îngăduia să creadă că filmul era așa cum o făceai de-adevăratelea. Și putea să fie tocmai pe dos, așa că, treptat, *ajungeai* cum vedeai prin filme sau la televizor că erau polițiștii.

[1] Drepturilearestatului (n. trad.).

Toți fuseseră avertizați în legătură cu asta. Dar asupra unor oameni ca Orlovsky și Svobodov, oameni care veneau aici din alte țări, poate că asupra lor lucrau mai puternic lucrurile astea, mediatizate așa. Uită-te cum se îmbrăcau, de pildă.

Omule, trebuia să-și facă un duș. Un duș fierbinte. Avea să stea sub el până când n-avea să mai suporte sau până când avea să se sfârșească apa caldă. Apoi avea să iasă și să se frece bine cu prosopul și să-și pună altceva pe el, haine *complet* uscate, în camera aia de hotel, care-o fi aia, pe care i-o pregătise Warbaby. Avea să trimită jos, pentru două sandvișuri mari și o frapieră cu vreo patru-cinci sticle cu gâtul lung, de bere mexicană, din care beau ei în L.A., și-o să stea cu telecomanda în mână, să se uite la televizor.. Poate să vadă *Cops in Trouble*. Poate chiarc-o să-l sune pe Sublett, la naiba, să-i zică despre timpul ăsta căcăcios petrecut în California de Nord. Sublett lucra mereu de noapte, din cauză că era sensibil la lumină, așa că dacă se întâmpla să fie noaptea lui liberă, avea să fie treaz, uitându-se la filme.

– Vezi pe unde *calci*...

Smucindu-i mâna cu cătușa atât de puternic încât aproape căzu. Fusese cât pe ce să o ia printr-o parte a unui stâlp, iar ea prin cealaltă.

– Hei. 'M pare rău.

Ea nu-l privi. Dar Rydell nu o putea vedea așezându-se pe pieptul unui tip cu un brici în mână și smulgându-i limba. Ei, avea ea, e drept, cuțitul ăla ceramic, când o scotocise Svobodov, plus un telefon de buzunar și afurisiții de ochelari după care umbla toată lumea. Ăia arătau ca ai lui Warbaby și aveau și toc. Rușii erau cu adevărat fericiți pentru asta, iar acum ochelarii erau puși bine, în siguranță în buzunarul interior al vestei antiglonț a lui Svobodov.

Nu prea era *speriată* în adevăratul sens al cuvântului, ceva îi spunea lui. Nu emana izul ăla de transpirație de frică, pe care înveți să-l recunoști după vreo trei zile de meserie. Era ca frica *victimei*, ceea ce avea ea, deși recunoscuse fățiș în fața lui Orlovsky că furase ochelarii. Zicea c-o făcuse la o petrecere în hotelul ăla seara trecută. Dar nici unul dintre ruși nu suflase un cuvânt despre vreun omor cu măcelăreală sau despre vreun Blix, sau cum s-o fi numit victima. Sau despre furt. Iar ea zisese despre careva care-l ucisese pe Sammy, cine-o mai fi fost și Sammy.

Poate că Sammy era neamțul. Dar rușii o lăsaseră moale și îi închiseseră gura și lui Rydell, iar acum ea nu mai voia să zică nimic, în afară de a-l ocărî când începea el să doarmă de-a-npicioarelea.

Locul începea să-și cam revină la viață, acum, când furtuna se liniștise, dar Dumnezeu știe cât era de dimineață și nu erau prea mulți oamenii care deja voiau să vadă stricăciunile produse. Lumini se tot aprindeau, pe ici pe colo, și erau câțiva care măturau apa de pe platforme și de pe lucruri, câțiva bețivi și tipul care părea drogat, vorbind de unul singur cu o sută la oră, care se tot ținea după ei, până când Svobodov își scoase H & K-ul, se răsuci și-i zise că-l face piftie să-l dea la pisici dacă nu-și plimbă curul drogat până în Oakland încă de ieri, cap-sec, iar tipul o făcu, natural, cu ochii gata să-i sară din cap, iar Orlovsky râdea de el.

Ajunseră la ceva mai multă lumină, cam pe unde lui Rydell îi căzuseră prima oară ochii pe Chevette Washington. Uitându-se în jos, să vadă pe unde calcă, Rydell văzu că ea purta ghete negre SWAT, exact ca ale lui. Tălpi Lexan.

– Hei, zise el, bune încălțări.

Iar ea îl privi de parcă era nebun și el văzu că-i curgeau lacrimi pe obraz. Iar Svobodov înfipse, dur, gura țevii H & K-ului în încheietura fălcii lui Rydell, exact în fața urechii lui drepte și zise:

– Cap-*sec*. Nu *vorbi* cu ea.

Rydell se uită la Svobodov pieziș, în lungul țevii armei. Așteptă până ce crezu că era prudent să zică okay.

După care, nu mai încercă să-i spună nimic și nici măcar să se mai uite la ea. Când crezu că se poate, se uită la Svobodov.. Când au să-i scoată cătușa asta, s-ar putea să dea de pământ cu ticălosul ăsta.

Dar imediat după ce rusul își retrase arma de la urechea lui, Rydell înregistrase ceva în spatele lui. Nu mare lucru, dar mai târziu i se aprinse beculețul: ursul ăla pletos, clipind la ei, cum stătea în lumina din cadrul ușii ăleia, ce părea a nu fi mai lată de treizeci de centimetri.

Rydell nu avea nimic anume împotriva negrilor sau a imigranților de vreun fel, ca multă lume. De fapt, ăsta fusese unul dintre lucrurile care-l ajutaseră să intre la Academie, pentru că nu avu-

sese note prea mari în liceu. Îi făcuseră toate testele alea și hotărâseră că nu era rasist. Nici nu era, dar nu pentru că se gândea la asta, anume. Pur și simplu nu vedea de ce. Dădeai de o grămadă de necazuri, dacă erai astfel, așa că de ce să fii? Nimeni nu se mai putea întoarce să trăiască acolo unde trăiseră înainte, nu-i așa, iar dacă o făceau (i se părea lui, vag) n-ar mai fi fost nici grătar mongol și poate că am asculta cu toții Penticostal Metal și, oricum, Președinta era negresă.

Trebuia totuși să recunoască, mergând alături de Chevette Washington printre blocurile alea de beton contra tancurilor, cu încheieturile încătușate sucindu-li-se la acel stupid unison, ca de dans de serată liceală, că în mod normal simțea că unii negri imigranți, câțiva anume, cam profitau de amabilitatea lui. Melancolia de predicator TV a lui Warbaby îl cam călca pe nervi; se gândi că Freddie era cum ar fi spus tatăl lui, o jigodie șmecherită; Svobodov și Orlovsky, ei trebuiau să fie ceea ce unchiul lui, cel care se înrolase în armată, înțelegea prin porci din piatră.

Și uite-l pe Freddie, proptit în bara de protecție din fața Patriot-ului, dând din cap în ritmul vreunui cântec pe care-l asculta în căști, ale cărui versuri sau ce-or fi fost, rulau pe ramele adidașilor lui, însuflețite de LED-uri roșii. Trebuia să fi stat în mașină cât plouase, deoarece cămașa cu imprimeuri cu pistoale și pantalonii lui scurți, cei mari, nu erau nici măcar umeziți.

Și Warbaby, în pardesiul lui lung, matlasat, cu pălăria lăsată peste ochelarii LV. Arăta ca un frigider, dacă frigiderul s-ar fi putut sprijini într-un baston.

Și tancheta cenușie a rușilor, fără însemne, trasă bot în bot cu Patriot-ul, cu pneuri blindate și cu grilajul ăla de grafit pentru vânătoarea de rinoceri, care țipa Mașină de Poliție la oricine privea. Și într-adevăr erau câțiva care o priveau, observă Rydell, o mică mulțime de oameni ai podului, cocoțați pe dalele din beton sau zgâindu-se de prin dughenele din șipci. Copii mici, două femei părând a fi mexicane, cu plase pentru păr ca cele folosite la gătit, câțiva băieți rufoși, în haine de lucru murdare, sprijiniți în lopeți și tărnuri de nuiele. Uitându-se numai, cu fețele grijuliu neutre, așa cum arată fețele oamenilor când văd polițiști la treabă și sunt curioși.

Și cineva în mașina rușilor, ghemuit, cu genunchii ridicați, pe locul de lângă șofer.

Rușii escortându-i îndeaproape, de fiecare parte a lui Rydell și a fetei, împingându-i în lături. Rydell îi simțea reacționând la prezența mulțimii. N-ar fi trebuit să-și lase mașina acolo.

Svobodov, foarte aproape, avea un fel de scârțâit în mers, iar asta era armura de sub cămașă, pe care Rydell o remarcase mai înainte, în ospătăria aia unsuroasă. Svobodov fuma una dintre țigările lui Marlboro, scoțând nori de fum albastru. Ținea arma la vedere, acum.

Și exact în fața lui Warbaby, Freddie, luminând întreaga scenă cu un zâmbet larg, care lui Rydell îi trezi cheful de a-i da un picior, Warbaby, însă, arătând mai trist ca niciodată.

– Să-mi scoată porcăria asta, îi zise Rydell lui Warbaby ridicându-și încheietura și trăgându-i-o pe a Chevettei Washington în sus în același timp.

Mulțimea văzu atunci cătușele; fu un val de reacție, voci.

Warbaby se uită la Svobodov.

– Îi ai?

– Aici.

Svobodov atinse partea din față a impermeabilului londonez.

Warbaby dădu din cap, se uită la Chevette Washington, apoi la Rydell.

– Bine, atunci.

Către Orlovsky:

– Scoate cătușele.

Orlovsky luă încheietura lui Rydell și strecură o fâșie magnetică în deschizătura cătușelor.

– Urcă în mașină, îi spuse Warbaby lui Rydell.

– Nu i-au citit nici o Miranda, zise Rydell.

– Urcă-n mașină. Tu conduci, îți amintești?

– E arestată, domnule Warbaby?

Freddie chicoti.

Chevette Washington îi întindea lui Orlovsky încheietura, el însă, punea fâșia magnetică la loc.

– Rydell, zise Warbaby, urcă în mașină, acum. Noi ne-am îndeplinit rolul aici.

Ușa din dreapta mașinii cenușii se deschise și își făcu apariția un bărbat. Cizme negre de cowboy și impermeabil negru. Păr nisipiu, nu prea lung. Avea cute lungi, adânci, în lungul obrajilor, ca și cum i le-ar fi sculptat cineva acolo. Ochi spălăciți. Zâmbi,

lăsând să se vadă două treimi gumă de mestecat și o treime dinți, cu aur la colțuri.

– El e, zise Chevette Washington, cu o voce răgușită, el l-a ucis pe Sammy Sal.

Și atunci când pletosul, cel cu cămașa murdară, cel pe care Rydell îl observase pe pod, repezi cadrul de bicicletă în spinarea lui Svobodov. Nu o bicicletă obișnuită, de altfel, ci una veche și mare, cu frâne laterale, ruginite, cu un coș greu din oțel sudat în fața ghidonului. Bicicleta și coșul cântăreau probabil cincizeci de kilograme împreună și trebuia să mai fi avut încă cincizeci de kilograme și fierul vechi înghesuit în coș, când Svobodov fu țintuit. Îl puse cu fața în jos peste capota Patriot-ului, iar Freddie sări ca o pisică speriată.

Pletosul ateriză peste Svobodov și peste fiarele alea vechi precum un urs turbat, îl înhăță de urechi și începu să-l izbească cu fața de capotă. Orlovsky încerca să-și scoată H & K-ul și Rydell o văzu pe Chevette Washington aplecându-se, trăgând ceva din carâmbul unei ghete SWAT. Îl izbi pe Orlovsky în spate. Părea o șurubelniță. Lovi armura pe care o purta el, dar, oricum, îl dezechilibră în momentul când apăsă pe trăgaci.

Nimic pe lume nu se asemuia cu sunetul muniției fără cartuș, în foc automat, trasă dintr-o armă cu pat rabatabil. Nu suna ca un automat, era ceva care-ți spărgea urechile, un fel de acces de tuse, prelungit.

Prima rafală nu păru să lovească ceva, dar cu Chevette Washington agățată de brațul lui, Orlovsky încercă să îndrepte arma către ea. A doua rafală se duse în direcția mulțimii. Oameni țipând, înșfăcând copiii.

Warbaby stătea cu gura căscată, ca și cum nu-i venea să creadă.

Rydell se afla în spatele lui Orlovsky când acesta încercă să ridice iar arma și, ei bine, fu iar unul dintre momentele acelea.

Îl izbi pe rus cu piciorul lateral, cam la trei degete sub încheietura genunchiului, în spate, cea de-a treia rafală țâșnind aproape drept în sus, în timp ce Orlovsky se prăbușea.

Freddie încercă să o apuce pe Chevette Washington, dar abia atunci putu să vadă șurubelnița și abia reuși să ridice cu ambele mâini laptop-ul. Șurubelnița trecu prin el. Freddie țipă și-l lăsă să cadă.

Rydell înhăță cătușa liberă, cea care fusese prinsă în jurul încheieturii lui și trase de ea.

Deschise ușa din dreapta Patriot-ului și o trase pe fată după el, înăuntru. Așezându-se la volan, avu un prim-plan cu pletosul izbind fața însângerată a lui Svobodov în capotă, toate bucățile alea de fier vechi, ruginit, săltând de fiecare dată.

Cheia. Aprindere.

Rydell văzu telefonul Chevettei Washington și cutia cu ochelarii LV căzând din buzunarul vestei antiglonț a lui Svobodov. Coborî geamul și întinse mâna după ele. Careva îl împușcă pe pletosul de deasupra lui Svobodov, poc, poc, poc, iarRydell, dând greoi înapoi, îl văzu pe omul din mașina polițiștilor rotindu-se, cu un pistol mic, ținut cu ambele mâini. Exact cum te învățau la SAAF. Patriot-ul izbi cu spatele în ceva și Svobodov căzu de pe capotă într-un nor de lanțuri ruginite și bucăți ciudate de conducte. Chevette Washington încerca să iasă pe ușa din dreapta, așa că Rydell trebui să se agațe de cătușă și să învârtă volanul cu o singură mână, o lăsă cât să pornească înainte, apoi o înșfăcă iar.

Ușa din dreapta se izbi închizându-se când el o luă drept spre omul cu zâmbetul lătăreț, care poate că mai trase încă o dată înainte de a trebui să se ferească iute din drum. Patriot-ul derapă cu spatele într-o băltoacă cu apă de vreo câteva degete și abia reuși să evite spatele unei mașini mari de gunoi, trasă lângă o clădire din apropiere.

Prinse în oglinda retrovizoare o imagine de nebunie, prin geamul din spate: podul înălțându-se ca înfășurat în lungi alge marine, cu cerul începând să se lumineze dincolo de el, iar Warbaby făcând un pas țeapăn, încă unul, înălțând bastonul, drept, din umăr, îndreptându-l către Patriot ca și cum ar fi fost o baghetă vrăjită.

Apoi, ceea ce ieși din capătul bastonului lui Warbaby ricoșă din geamul din spate al Patriot-ului și Rydell făcu la dreapta atât de strâns încât fu cât pe ce să se răstoarne.

– Isuse, zise Chevette Washington ca prin vis, ce *faci*?

El nu știa, dar nu tocmai se dusese și-o făcuse?

24.

Cântecul pilonului central

CÂND SE STINSE LUMINA, Yamazaki bâjbâi prin întuneric după geantă. Găsindu-și-o, pipăi în ea după lanternă.

În raza albă, Skinner dormea cu gura deschisă, învelit cu niște pături și un sac de dormit zdrențuit.

Yamazaki căută pe cele câteva rafturi de deasupra mesei înguste din perete: borcănele de mirodenii, vase identice conținând șuruburi de oțel, un telefon vechi din bachelită, cu disc, care-i aminti de originea verbului „a forma" numere de telefon, role de benzi adezive de o mulțime de tipuri și culori, bobine de sârmă groasă de cupru, piese din ceea ce el luă drept un dispozitiv de desalinizat apa și, în sfârșit, o legătură de mucuri de lumânări prăfuite, legate cu un elastic din cauciuc roșu. Le alese pe cele mai lungi dintre ele, iar lângă aragazul verde de campanie găsi o brichetă. Așeză o lumânare în picioare, pe o farfurie albă și o aprinse. Flacăra pâlpâi și se stinse.

Cu lanterna în mână, se duse la fereastră și o strânse mai bine în cadrul ei adânc, circular.

Acum, lumânarea rămase aprinsă, deși flacăra juca și unduia după o schemă pe care nu spera să reușească să o înțeleagă vreodată. Revenind la fereastră, se uită afară. Podul, în întuneric, era invizibil. Ploaia bătea aproape orizontal în fereastră, stropi mărunți izbindu-l în față, pătrunși prin crăpăturile din sticlă și segmentele corodate ale plumbului în care erau prinse cioburile de geam.

Îi trecu prin minte că poate camera lui Skinner fusese făcută și funcționa ca o cameră obscură. Dacă ochiurile de sticlă din mijloc ale ferestrei rotunde de biserică erau scoase, iar celelalte

ochiuri astupate, s-ar fi obținut o imagine inversă pe peretele opus.

Yamazaki știa că pilonul central, de ancorare, al podului fusese cândva desemnat drept cea mai mare cameră obscură din lume. În interiorul negru ca smoala a structurii, lumina care pătrundea printr-o singură găurică proiectase o imagine răsturnată uriașă a platformei inferioare, a turnului celui mai apropiat și a împrejurimilor golfului. Acum, inima pilonului adăpostea un număr necunoscut de locuitori dintre cei mai secretoși ai podului și Skinner îl sfătuise să nu încerce să se ducă acolo.

– Nu-s ca mansonii ăia din tufișurile de pe Treasure, Scooter, dar oricum nu trebuie să-i deranjezi. Oameni okay, dar pur și simplu nu le place să-și bage nimeni nasul, înțelegi ce vreau să spun?

Yamazaki se duse la ușoara curbă făcută de cablu, care întrerupea podeaua încăperii. Doar un oval era vizibil din el, ca o schemă matematică abia străpungând o suprafață topologică într-o reprezentare pe computer. Se aplecă să atingă segmentul vizibil lustruit de alte mâini. Fiecare dintre cele treizeci și șapte de cabluri conținând patru sute șaptezeci și două de fire rezistase și rezista acum unei forțe de câteva milioane de kilograme. Yamazaki simți ceva, un mesaj al unui vast, nelămurit moment, un tremur urcând prin neteda și vechea cocoașă dorsală. Furtuna, desigur; podul avea o mobilitate considerabilă; marii dinți din oțel ai piloanelor erau înfipți în roca de sub mâlul Golfului, rocă ce abia dacă se clintise chiar și în timpul lui Little Grande.

Godzilla. Yamazaki se cutremură, amintindu-și imagini de televiziune cu prăbușirea Tokio-ului. Se afla la Paris, cu părinții. Acum, un nou oraș se înălța acolo, cu clădiri crescute, literal etaj după etaj.

Lumina lumânării îi descoperi micul televizor al lui Skinner, uitat pe podea. Punându-l pe masă, se așeză pe un scaun și-l examină. Nu era nici o stricăciune vizibilă la ecran. Doar că ieșise din cadrul lui, pe o mică porțiune a unei bentițe multicolore. Îndesă bentița sub marginea cadrului și apăsă cu degetele mari de ambele părți ale ecranului. Se fixă înapoi la locul lui cu un pocnet ușor, dar oare mai funcționa? Se aplecă să-i vadă micile comenzi. ON[1].

1 Deschis (engl.) (n. trad.).

Diagonalele galben-roșii se alergară unele pe altele pe ecran, apoi pieriră lăsând să se vadă o imagine fluă, cu rigla NHK în colțul din stânga, jos. „... aparent moștenitor al averii făcute din public relation și publicitate a lui Howard Levine, a părăsit San Francisco în această după-amiază după o ședere care a prilejuit multe bârfe, refuzând să facă vreun comentariu cu privire la scopul vizitei sale". O figură lungă, de cal, totuși arătoasă, deasupra unui guler ridicat de pardesiu. Un zâmbet larg, alb. „Însoțindu-l", plan semidepărtat pe un coridor al aeroportului, subțirica, bruneta femeie înfășurată în ceva luxos și negru, cu argintiu sclipind la tocurile cizmelor ei lucioase, „era Maria Paz, personalitatea padaniană a presei, fiica regizorului de film Carlo Paz..." Femeia, care părea nefericită, dispăru, locul fiindu-i luat de secvențe din Noua Zeelandă, unde forțele japoneze de menținere a păcii înaintau în vehicule blindate pe un aeroport din provincie. „... pierderi atribuite Frontului, ilegal, de Eliberare a Insulei Sudice, din Wellington...". Yamazaki încercă să schimbe canalul, dar ecranul începu iar să-și pâlpâie liniile galben-purpurii, apoi prezentă un portret al lui Shapely. Un documentar BBC. Calm, serios, ușor hipnotic. După nici două încercări nereușite de a prinde un alt canal, Yamazaki îl lăsă pe crainicul englez să acopere vântul, geamătul cablurilor, scârțâitul pereților din placaj. Își concentră atenția asupra poveștii cunoscute, cu sfârșit stabilit, liniștitor – fie și numai în certitudinea lui.

James Delmore atrăsese atenția industriei SIDA în primele luni ale noului secol. Avea treizeci și unu de ani, era prostituat și era HIV-pozitiv de doisprezece ani. La momentul „descoperirii" lui de către dr. Kim-Kutnik din Atlanta, Georgia, Shapely împlinea o pedeapsă de două sute douăzeci de zile de închisoare pentru acostare. (Statutul lui de HIV-pozitiv, care ar fi trebuit să-i garanteze în mod automat o pedeapsă mai serioasă, fusese, după cum părea, „scurt-circuitată".) Kutnik, cercetătoare în cadrul Grupului Sharman, o filială americană a Shibata Pharmaceuticals, tria date medicale, obținute în închisori, în căutarea de indivizi care fuseseră HIV-pozitiv timp de zece ani sau mai mulți și aveau intact (sau, ca în cazul lui Shapely, mai mare) numărul de celule T.

Una dintre inițiativele de cercetare ale Grupului Sharman se concentrase asupra posibilității de izolare a unor mutanți ai virusului HIV. Susținând că virușii se supun legilor selecției naturale,

câțiva biologi ai Grupului Sharman propuseseră ideea că virusul HIV, în forma lui, atunci curentă, genetică era deosebit de mortal. Datorită proliferării necontrolate, susținea echipa Sharman, un virus 100 % mortal trebuia să conducă în cele din urmă la moartea organismului gazdă. (Alți cercetători Sharman se opuneau considerând că perioada lungă de incubație contribuia la supraviețuirea populației gazdă.) După cum aveau grijă să clarifice scenariștii BBC, ideea de a localiza varietăți nonpatogenice de HIV cu scopul de a copleși și neutraliza varietățile mortale fusese avansată cu aproape zece ani înainte, deși implicațiile „etice" ale experienței cu subiecți umani împiedicase continuarea cercetărilor. Principala observație a cercetătorilor Sharman data din perioada acestei lucrări anterioare: virușii voiau să supraviețuiască și nu o puteau face dacă-și ucideau gazda. Echipa Sharman, din care făcea parte dr. Kutnik, voia să injecteze pacienții HIV-pozitivi cu sânge extras de la indivizi pe care ei îi considerau infectați cu varietatea nonpatogenică a virusului. Era posibil, credeau ei, ca varietatea nonpatogenică să fie mai puternică decât varietatea mortală. Kim Kutnik era unul dintre cei șapte cercetători însărcinați să găsească indivizi HIV-pozitivi care ar fi putut adăposti varietatea nonpatogenică. Alesese să-și înceapă cercetările într-un sector de date privitoare la pensionarii curenți ai închisorilor de stat care erau (a) aparent sănătoși și (b) testați ca HIV-pozitivi cel puțin de zece ani. Cercetarea ei inițială pusese în evidență șaizeci și șase de posibilități – printre care și J.D. Shapely.

Yamazaki urmări cum Kutnik, jucată de o tânără actriță englezoaică, își amintea, pe o terasă acoperită din Rio, prima ei întâlnire cu Shapely. „Fusesem surprinsă de faptul că numărătoarea celulelor lui tip T din acea zi indica o cifră mai mare de 1200, iar răspunsurile lui la chestionar păreau să indice că «actul sexual sigur», cum îl consideram noi atunci, era, ei bine, nu tocmai o prioritate pentru el. Era un caracter foarte deschis, exteriorizat, într-adevăr foarte *inocent*, și când l-am întrebat, acolo, în vorbitorul închisorii, despre sexul oral, pur și simplu s-a înroșit. Apoi a râs și mi-a spus, mă rog, mi-a spus, că el «sugea pixul ca și cum ar fi fost pe cale să dispară...»" Actrița-Kutnik părea că era ea însăși pe punctul de a roși. „Desigur, zise ea, la momentul respectiv noi nu înțelegeam cu adevărat vectorii de infecție exacți ai

bolii, pentru că, oricât de grotesc ar părea acum. nu se făcuseră deloc cercetări cu privire la modurile precise de transmitere..."

Yamazaki stinse televizorul. Dr. Kutnik îi aranjase lui Shapely ieșirea din închisoare ca voluntar pentru cercetările asupra SIDA – conform legii federale. Proiectul Grupului Sharman era împiedicat de creștinii fundamentaliști care obiectau cu privire la injectarea de sânge „pângărit-HIV" pacienților bolnavi de SIDA. Pe măsură ce proiectul se împotmolea, Kutnik descoperea date clinice care sugerau că actul sexual neprotejat cu Shapely anula simptomele multora dintre pacienții ei. Urmase demisia impulsivă a dr. Kutnik, zborul în Brazilia cu nedumeritul Shapely., generoasa vărsare de fonduri împotriva unei amenințătoare perspective a războiului civil și ceea ce se putea descrie doar ca un extrem de pragmatic climat pentru cercetare.

Dar era o poveste atât de idioată.

Mai bine era să stai aici la lumina lumânării, cu coatele pe marginea mesei lui Skinner., ascultând la cântecul pilonului central

25.
Fără ieșire

EL SPUNEA ÎNTRUNA că era din Tennessee și că nu-i *trebuia* rahatul ăla. Ea se tot gândea că avea să moară, după cum conducea el, sau, oricum, polițiștii ăia erau pe urmele lor, sau cel care-l împușcase pe Sammy. Ea tot nu știa ce se întâmplase, și nu cumva Nigel fusese cel care se înfipsese în față-întinsă ăla?

El însă o făcuse la dreapta din Bryant, așa că ea îi zise să facă la stânga pe Folsom, pentru că, dacă veneau frecangiii, credea ea că Haight era cel mai bun loc unde s-ar fi putut pierde, și asta era în mod hotărât ceea ce voia ea să facă, cu prima ocazie. Iar Fordul ăsta era exact la fel cu cel pe care-l conducea domnul Matthews, administratorul de la Beaverton. Iar ea încercase să înjunghie pe cineva cu o șurubelniță. Nu mai făcuse așa ceva în viața ei. Și mai distrusese și computerul tipului ăluia negru, cel cu tunsoarea. Și mai avea și brățara aia la încheietura mâinii stângi, cu jumătatea cealaltă bălăbănind, ținându-se în trei zale de lanț...

El se întinse și puse mâna pe cătușa liberă. Făcu ceva cu ea, fără să-și ia ochii de la drum. Apoi o lăsă. Acum era încuiată.

– De ce-ai făcut asta?

– Ca să nu te agăți de ceva, să te trezești prinsă de vreo clanță sau de vreun semn de circulație...

– Dă-mi-o jos.

– N-am cheile.

Ea i-o zdrăngăni.

– Dă-o jos.

– Prinde-o sus, sub mâneca scurtei. Astea-s cătușe Beretta. Cu adevărat bune.

Părea destul de fericit să aibă despre ce vorbi, iar felul de a conduce i se mai domolise. Ochi căprui. Nu bătrân; douăzeci și ceva, poate. Haine ieftine, gen talcioc, ude fleașcă. Păr castaniu deschis, tuns scurt, dar nu prea scurt. Îi urmări un mușchi al maxilarului, care i se încorda, ca și cum ar fi mestecat gumă, dar nu mesteca.

– Unde mergem? îl întrebă ea.

– Să mor dacă știu, zise el, forțând puțin motorul. Tu ai zis „stânga"...

– Cine ești?

El îi aruncă o privire.

– Rydell. Berry Rydell.

– Barry?

– Berry. Ca în „căpșuni"[1]. Hei, dar asta-i *ditamai* strada, lumini și tot restul...

– Așa-i.

– Deci pe unde s-o...

– Dreapta!

– Okay, zise el și coti. De ce?

– Haight. Multă lume până târziu, polițiștilor nu le place să meargă acolo...

– Scăpăm de mașina asta acolo?

– Întoarce-te cu spatele două secunde, dusă-i.

– Au ATM[2]-uri?

– O-ho.

– Ei, uite unu'...

Sus, peste o bordură, bucăți de geam securizat sfărâmat căzând din cadrul ferestrei din spate. Ea nici măcar nu observase.

El pescui din buzunarul de la spate un portmoneu care părea ud fleașcă și începu să scoată din el cartele. Trei.

– Trebuie să încerc să fac rost de ceva bani gheață, zise.

Se uită la ea.

– Dacă vrei să sari din mașină și să fugi, ridică din umeri, n-ai decât.

Apoi băgă mâna în buzunarul scurtei și scoase afară ochelarii și telefonul lui Codes, pe care îl umflase ea când se stinseseră

[1] În engleză, strawberry (n. trad.).

[2] Automate pentru transformarea în lichidități a cărților de credit (n. trad.).

luminile la Dizidenți. Pentru că știa de la Lowell că cine e la ananghie are nevoie de telefon mai mult decât orice, de cele mai multe ori. Îi aruncă în poală ochelarii frecangiului și telefonul.

– Ale tale.

Apoi coborî, se duse la ATM și începu să-și introducă pe rând cartelele. Ea stătu și se uită la automat, cum ieși din blindaj, așa cum făceau ele, sfios și prudent, și camerele venind și ele, să supravegheze tranzacția. El stătea acolo, bătând cu degetele în margine, cu gura ca și cum ar fi fluierat, dar fără să scoată nici un sunet. Ea se uită în jos, la casetă și la telefon și se întrebă de ce nu sărea afară, să fugă, cum zicea el.

În cele din urmă, el veni înapoi, numărând un teanc de bancnote, îl îndesă în buzunarul din față al jeanșilor și urcă. Lăsă prima cartelă la fereastra ATM-ului, care se retrăgea în carapacea lui ca un crab.

– N-am idee cum au anulat-o pe aia așa repede, după ce-ai băgat chestia aia în laptop-ul lui Freddie.

Aruncă încă una. Apoi pe ultima. Căzură în fața ATM-ului, cu micile lor hologame pâlpâind în luminile de halogen ale mașinii în timp ce oblonul lui cobora pe rotile.

– O să le ia careva, zise ea.

– Sper, spuse el, sper să le ia și să se ducă la Mars.

Apoi făcu ceva anapoda cu tracțiunea pe toate patru roțile și Fordul săltă parcă în sus și înapoi, în stradă, o altă mașină ștergându-i aproape, în scrâșnete de frâne și tămbălău de claxoane, cu gura șoferului un O negru și cu replica ei, care tot mai era mesager, și căreia-i plăcuse. Întotdeauna îi tăiau drumul.

– Rahat, făcu el, rotind în toate părțile schimbătorul de viteze, până ce găsi ce-i trebuia și o luară din loc.

Cătușa o freca pe umflătura unde fusese viermele roșu.

– Ești polițist?

– Nu.

– Pază, ca aia de la hotel?

– O-ho.

– Păi, zise ea, atunci ce?

Lumina semaforului alunecându-i peste figură. Părea că se gândește la asta.

– O barcă pe apă. Fără vâsle.

26.

Oameni colorați

PRIMUL LUCRU pe care-l văzu Rydell când coborî din Patriot, în aleea ce se făcea din Haight Street, fu un om cu un singur braț și cu un singur picior, pe un skateboard. Omul stătea pe placă întins pe burtă și-și făcea vânt cu o mișcare curioasă, ca o zvâcnitură, care-i amintea lui Rydell de picioarele unei broaște prinse în cârlig. Avea brațul drept și piciorul stâng, ceea ce măcar forma un fel de simetrie, dar nu avea labă la picior. Fața, ca printr-o osmoză sinistră, era de culoarea betonului murdar, iar Rydell n-ar fi putut zice cărei rasă îi aparținea. Părul, dacă avea, era acoperit de o căciulă împletită, iar restul trupului îi era protejat de o îmbrăcăminte neagră, aparent dintr-o singură bucată, cusută, de anvelopă groasă, de camion. Se uită în sus când trecu legănându-se pe lângă Rydell, prin băltoacele lăsate de ploaie, îndreptându-se către capătul străzii și zise, sau Rydell crezu că zise:

–Vrei să *vorbești* cu mine? Vrei să *vorbești* cu mine; mai bine ține-ți *fleanca*...

Rydell se opri, legănând Samsonite-ul și-l privi cum se duce.

Apoi ceva zornăi lângă el. Aplicațiile metalice de pe scurta din piele a Chevettei Washington.

– Hai, zise ea, n-am de gând să mai pierd vremea pe-aici.

– Ai văzut? întrebă Rydell, arătând cu valiza.

– Dacă mai pierzi vremea pe-aici, ai să vezi și altele mai rele, zise ea.

Rydell se uită înapoi, la Patriot. Îl încuiase și lăsase cheile sub scaunul șoferului, pentru că nu voise să pară prea la îndemână, dar uitase de geamul din spate. Încă nu mai fusese în situația de a dori ca o mașină să fie furată.

– Ești sigură c-o s-o ia careva? întrebă el.

– Dacă nu ieșim de-aici, ne iau și pe noi cu ea.

Ea porni. Rydell o urmă. Erau fel de fel de semne pictate pe pereții din cărămidă, mai sus decât se putea ajunge, dar nu semănau cu nici o limbă pe care s-o fi văzut el vreodată, poate numai cu stilul în care erau scrise înjurăturile în benzile desenate.

Abia dăduseră colțul, pe trotuar, când Rydell auzi motorul Patriot-ului. I se făcu pielea de găină, ca într-o poveste cu stafii, pentru că nu fusese absolut nimeni acolo, iar acum nu-l mai vedea nicăieri pe omul cu skateboard-ul.

– Uită-te-n jos, zise Chevette Washington. Nu te uita când trec pe lângă noi, că ne omoară...

Rydell se concentră asupra vârfurilor SWAT-urilor lui negre.

– Umbli mult cu hoți de mașini?

– Doar *mergi*. Nu vorbi. Nu te uita.

Auzi Patriot-ul ieșind de pe alee și luând-o pe lângă ei, încet. Vârfurile ghetelor îi musteau de apă, scoțând mici plescăituri, la fiecare pas; dacă ultimul lucru pe care-l știai înainte de a muri era vreun asemenea disconfort patetic, cum ar fi să ai pantofi uzi fleașcă și ciorapi umezi și nici măcar să nu apuci să te mai schimbi?

Rydell auzi Patriot-ul țâșnind, șoferul luptându-se cu schema nefamiliară, americană, de schimbare a vitezelor. Dădu să se uite.

– Nu, zise ea.

– E prietenul tău sau ce?

– Pirați de alee, așa le zice Lowell.

– Cine-i Lowell?

– L-ai văzut la Dizidenți.

– Barul ăla?

– Nu-i bar. Răcoritoare.

– Servește alcool, zise Rydell.

– Răcoritoare. Unde-ți mai pierzi și tu vremea.

– Care „tu"? Lowell ăsta, el acolo-și pierde vremea?

– Da.

– Și tu?

– Nu, zise ea supărată.

– Ți-e prieten, Lowell? Prietenul tău?

– Ziceai că nu ești polițist. Da *vorbești* de parcă-ai fi.

– Nu-s, zise el. Poți să-i întrebi.

– Nu-i decât o cunoștință, zise ea.

– Splendid.

Ea se uită la Samsonite.

– Ai vreo armă, ceva, acolo?

– Ciorapi uscați. Chiloți.

Ea se uită la el.

– Nu te cred.

– Nu-i nevoie, zise el. Doar mergem sau știi încotro s-o luăm? Cum ar fi, să ieșim de pe strada asta?

– Vrem să ne uităm la niște flașuri, îi zise ea grasului.

Avea niște obiecte trecute prin fiecare sfârc, arătând ca niște broaște yale. Îl cam trăgea în jos, iar Rydell pur și simplu nu le putea privi. Avea pe el niște pantaloni albi lăbărțați, cu turul atârnând cam pe unde ar fi trebuit să fie genunchii și o vestuță albastră din catifea, brodată toată cu auriu. Era mare și moale și gras și acoperit cu tatuaje.

Unchiul lui Rydell, cel care se dusese în Africa cu armata și nu se mai întorsese, avusese câteva tatuaje. Cel mai grozav îi era de-a curmezișul spatelui, un dragon încolăcit, cu coame și un fel de zâmbet nătăfleț. Îl făcuse în Koreea, în opt culori, și fusese executat în întregime cu computerul. Îi povestise lui Rydell cum îi topografiase computerul spinarea și-i arătase exact cum urma să se vadă când avea să fie gata. Apoi trebuise să se întindă pe o masă, în timp ce robotul îi punea tatuajul. Rydell își imaginase un robot cam ca un aspirator, dar cu brațe rotitoare cromate, cu ace în capăt. Unchiul lui îi spusese însă că semăna mai mult cu o imprimantă matriceală cu ace, și că trebuise să treacă de opt ori, câte o dată pentru fiecare culoare. Era un dragon grozav însă, și mult mai strălucitor decât tatuajele de pe brațele unchiului, care erau acvile americane și emblema Harley. Când unchiul lui lucra în curtea din spate a casei cu setul de greutăți Sears, ale lui Rydell, Rydell se uita la cum se unduia dragonul.

Tipul ăsta gras și chel, cu greutăți prin sfârcuri, avea tatuaje peste tot, în afara mâinilor și a capului. Arăta de parcă ar fi purtat un costum făcut din ele. Erau toate deosebite, fără acvile americane sau embleme Harley și mergeau unele cu altele. Îl făceau pe

Rydell să se simtă cam ameţit, aşa că se uită pe pereţi, care erau acoperiţi cu şi mai multe tatuaje, ca mostre, să ai de unde alege.

– Ai *mai* fost pe-aici, zise omul.

– Da, zise Chevette Washington, cu Lowell. Ţi-l aduci aminte pe Lowell?

Grasul dădu din umeri.

– Prietenul meu şi cu mine, zise ea, vrem să alegem câte ceva...

– Nu l-am mai văzut pe *prietenul* tău, zise grasul, perfect amabil, dar Rydell auzi întrebarea din vocea lui.

Se uita la valiza lui Rydell.

– E okay., zise ea. Îl ştie pe Lowell. E şi el băiat din 'Land.

– Sunteţi oameni *de pe pod*, zise grasul, ca şi cum i-ar fi plăcut oamenii de pe pod. Furtuna asta a fost pur şi simplu *îngrozitoare*, nu-i aşa? Spuneau că nu au fost prea multe *stricăciuni*... Am avut luna trecută un client care a adus o Cibachrome panoramică pe care o voia ca *piesă de spate*. Toată porţiunea suspendată, a voastră şi *totul* era pe ea. *Frumoasă* poză, dar o voia imprimată exact la mărimea aia, şi pur şi simplu nu era destul de *lat*...

Se uită la Rydell.

– Ar fi fost *bună* pentru prietenul ăsta al tău...

– N-ar putea-o avea? întrebă ea, şi Rydell îşi dădu seama de instinctul ei de a-i ţine pe oameni de vorbă, de a-i implica.

– Noi aici, la Oamenii Colorati, suntem un magazin cu *serviciu complet*, zise grasul. Lloyd a pus-o pe dispozitivul pentru grafice, a *rotit*-o cu treizeci de grade, i-a *ridicat* perspectiva, şi e *extraordinară*... Acum, vă interesa să vedeţi nişte flaşuri pentru *tine* sau pentru *prietenul* ăsta mare al tău?

– Ă, de fapt, zise Chevette, căutăm ceva pentru amândoi. Ceva, ă, care să se potrivească, ştii?

Grasul zâmbi.

– E *romantic*...

Rydell o privi.

– Atunci veniţi *pe aici*.

Grasul scotea un fel de zornăit când păşea, şi asta-l făcu pe Rydell să tresară.

– Să vă aduc nişte *ceai*, oferit gratis?

– Cafea? întrebă Rydell plin de speranţă.

– Îmi pare *rău*, zise grasul, dar Butch a *plecat* la douăsprezece, iar eu nu știu să umblu la *mașină*. Dar vă pot aduce niște *ceai* bun.

– Da, zise Chevette, îndemnându-l pe Rydell cu ușoare lovituri de cot, ceai.

Grasul îi conduse printr-un hol către o cămăruță cu două ecrane și o sofa din piele.

–Vă aduc ceaiul imediat, zise și își târșâi picioarele spre ușă, zornăind.

– De ce-ai zis chestia aia, cu tatuajele care să se potrivească?

Rydell se uită prin încăpere. Curat. Pereți goi, lumină blândă, dar fără umbre.

– Pentru că o să ne lase singuri până ce încercăm noi să alegem unul și că o să ne ia mult până să ne hotărâm.

Rydell își puse jos Samsonite-ul și se așeză pe canapea.

– Deci putem sta aici?

– Da, atâta timp cât vom căuta flașul.

– Ce-i aia.

Ea luă o telecomandă mică și aprinse unul dintre ecrane. Începu să caute printre meniuri. Prim-planuri, cu înaltă rezoluție, de piele tatuată. Grasul se întoarse cu două ibrice cu ceai aburind pe o tăviță.

– Al tău e *verde*, îi zise Chevettei Washington, iar *al tău* e Mormon, îi zise lui Rydell, pentru că ai *cerut* cafea...

– Aa, mulțumesc, spuse Rydell, luând ibricul ce-i era oferit.

– Acum, aveți *timp* berechet, zise grasul, și dacă *vreți* ceva, strigați.

Ieși, cu tăvița sub braț și închise ușa în urma lui.

– Mormon? mirosi Rydell ceaiul.

Nu prea mirosea a nimic.

– Nu beau cafea[1]. Ceaiul ăsta are efedrină în el.

– Are droguri în el?

– E făcut dintr-o plantă cu ceva care-o să te țină treaz. Ca și cafeaua.

Rydell decise că, oricum, era prea fierbine să bea acum. Îl puse pe dușumea, lângă canapea. Fata de pe ecran avea un dragon cam ca al unchiului lui, dar pe șoldul stâng. Mici inele subțiri din

[1] Mormonii, sectă creștină, înființată în 1830, în USA, de Joseph Smith (n.trad.).

argint, trecute prin marginea de sus a buricului. Chevette Washington schimbă imaginea, cu brațul asudat al unui motociclist cu portretul președintei Millbank privind de pe el, în tente de cenușiu.

Rydell își scutură scurta umedă, observând umărul sfâșiat, cu vata ieftină curgându-i prin spărtură. Îi dădu drumul în spatele canapelei.

– Ai vreun tatuaj?

– Nu, zise ea.

– Atunci, cum de te pricepi?

– Lowell, zise ea schimbând vreo șase imagini, are un Giger.

– „Giger"?

Rydell își deschise Samsonite-ul, scoase o pereche de ciorapi și începu să-și dezlege ghetele SWAT.

– Pictorul ăla. De prin secolul nouăsprezece sau cam așa ceva. Clasic, într-adevăr. Bio-mec. Lowell are piesa de spate Giger făcută după o pictură care se numește „N.Y.C. XXIV".

Pronunță x, x, i, v.

– E ca orașul ăsta. În alb-negru. Dar vrea continuare, pe brațe, să se potrivească, așa că am intrat aici să ne uităm după alte Giger-e, care să se potrivească.

– De ce nu te așezi, zise Rydell, mă faci să mă doară gâtul.

Ea umbla încoace și încolo în fața ecranelor. El își scoase ciorapii uzi, îi puse în punga Container City, și și-i trase pe cei uscați. Se gândi să nu încalțe încă ghetele, dar dacă trebuia să plece în grabă? Și le puse în picioare. Și le încheie când ea se așeză alături.

Ea trase fermoarul la scurtă și și-o dădu jos de pe umeri, făcând să zornăie cătușa Baretta liberă. Mânecile tricoului ei negru complet fuseseră decupate și avea brațele netede și albe. Se întinse peste capătul canapelei și-și puse scurta jos, cumva proptită de perete, pielea fiind destul de țeapănă ca să rămână așa, cu mânecile căzute în jos, ca și cum ar fi fost adormită. Cum Rydell și-ar fi dorit să fie el. Ea stătea cu telecomanda în mână.

– Hei, zise Rydell, tipul cu parpalacul, de acolo, cel care l-a împușcat pe...

Era pe punctul de a zice pletosul ăla mare cu bicicleta, dar ea îl prinse de încheietură, zdrăngănind din cătușă.

– Sammy. L-a împușcat pe Sammy, sus, la Skinner... Venise... după ochelari și Sammy îi avea și...

– Stai. Stai o clipă. Ochelarii. Toată lumea vrea ochelarii. Tipul îi vrea. Warbaby îi vrea...

– Cine-i Warbaby?

– Negrul ăla mare care a tras în geamul din spate al mașinii lui, pe care i-o furam eu. Ăla-i Warbaby.

– Tu crezi că *eu* știu ce-i cu ei?

– Nu știi de ce umblă lumea *după* ei?

Ea îi aruncă o privire pe care i-ai arunca-o unui câine care tocmai ți-a zis că era o zi bună să-ți joci toți banii pe-o carte.

– S-o luăm de la cap, sugeră Rydell. Spune-mi de unde *ai* ochelarii.

– De ce să-ți spun?

El stătu să se gândească.

– Pentru că erai moartă până acum dacă nu făceam eu *târnpenia* pe care tocmai am făcut-o, acolo.

Ea stătu să se gândească.

– Okay, zise.

Poate că într-adevăr era ceva în ceaiul Mormon al grasului sau poate că Rydell trecuse deja de punctul acela oboseala în care dispărea pentru o vreme și începeai să te simți mai treaz, într-un fel, decât fusesei vreodată. Dar sfârși prin a sorbi din ceai, ascultând-o, iar când ea se cufunda prea adânc în povestire pentru a-și mai aduce aminte să schimbe imaginile cu tatuaje, o făcea el în locul ei.

Când o luai din aproape în aproape, ea era o fată din Oregon, fără familie, care venise aici și se mutase pe pod cu bătrânul ăla, nebun după cum părea, cu un șold beteag și având nevoie de cineva în preajmă să-l ajute. Apoi își luase o slujbă, să meargă cu bicicleta prin San Francisco și să ducă mesaje. Rydell știa despre mesageri din perioada de patrulă pedestră de stradă, din Knoxville, pentru că trebuia să-i amendezi întruna pentru că mergeau cu bicicleta pe trotuar și pentru nerespectarea regulilor de circulație, și-ți dădeau mare bătaie de cap. Dar făceau bani destul de frumoși dacă se țineau de treabă. Sammy ăsta, despre care ea zicea că fusese împușcat, ucis, era și el tot mesager, un negru care o dusese să se angajeze la Allied, unde lucra ea.

Iar povestirea ei despre cum luase ochelarii din buzunarul tipului la petrecerea aia cu mare beție la care nimerise la Morrisey îl făcuse să înțeleagă mai bine decât orice. Și nu era genul de poveste pe care s-o scornească cineva. Nu ceva de genul că i s-au strecurat ochelarii în mână sau de-astea, îi furase pur și simplu, din impuls, numai pentru că tipul se aflase în fața ei și era nesuferit. Delict minor, numai că se dovedise că erau valoroși.

Dar din descrierea ei, el își dădu seama că frecangiul ei de la Morrisey era același cu cel căruia i se făcuse cravata cubaneză, neamțul născut cetățean costarican, care poate că nici aia nu era, vedeta acelui fax radiografiat de Warbaby și cel asupra căruia făceau cercetări Svobodov și Orlovsky. Dacă făceau.

– Rahat, făcu el în timp ce ea încerca să-i spună ceva.

– Ce?

– Nimic. Zi-i înainte...

Rușii erau mânjiți, iar el o știa. Erau de la Criminalistică, erau mânjiți și punea pariu, dolari contra gogoși, că nici nu se ocupaseră de caz. Îi spuseseră lui Warbaby cum să ajungă la locul crimei, furaseră datele din computerul departamentului lor, dar restul fusese doar praf în ochi, pentru el, Rydell, ajutorul angajat. Și ce era cu ce spusese Freddie despre faptul că DatAmerica și SecurInt erau în esență aceeași companie?

Chevette Washington, însă, își intrase în rol acum, așa cum fac uneori oamenii, când încep să vorbească de nu se mai opresc, și zicea cum Lowell, care era cel cu păr, nu cel ras în cap, și care, se părea, fusese de fapt prietenul ei pentru o vreme, era un tip care putea (mai știi?) să facă fel de fel de lucruri pe computer, dacă aveai bani, și că o cam speria pentru că vorbea întruna despre polițiști și pentru că zicea că n-avea de ce să se teamă de polițiști.

Rydell dădea din cap, schimbând automat imaginile cu tatuaje – o femeie cu garoafe roz care-i urmau linia chilotului – dar asculta de fapt la ceva ce i se învârtea lui prin cap. Că Hernandez era SecurInt, Morrisey era SecurInt, Warbaby era SecurInt, iar Freddie zicea că DatAmerica și SecurInt erau același lucru...

– ... Dorinței...

Rydell clipi. Un tip sfrijit, cu J.D. Shapely, tot îndoliat, pe piept. Dar și tu ai fi în doliu dacă ți-ar crește prin ochi păr de pe piept.

– Ce?

– Republica. Republica Dorinței.

– Ce-i aia?

– De ce zice Lowell că polițiștii n-o să-l deranjeze niciodată, dar eu i-am zis că era tâmpit de murea.

– Măcelarii, spuse Rydell.

– N-ai auzit un cuvânt din ce ți-am zis.

– Nu, spuse Rydell, nu, nu-i adevărat. Dorință. Republica. Pune-o încă o dată pe aia, okay?

Ea luă telecomanda, trecu fără să stăruie peste un cap ras cu un soare în creștet, cu planetele orbitând în jos, până la vârfurile urechilor, peste o mână cu o gură țipând în palmă și peste niște picioare acoperite cu ființe solzoase albastre-verzui.

– Îți *ziceam*, spuse ea, tâmpeniile lui Lowell despre asta, cum are el legături cu Republica Dorinței, asta, cum pot ei face orice le place lor cu computerele, așa că oricine se bagă peste el o încurcă.

– Nu-i nici o tâmpenie, zise Rydell. I-ai văzut vreodată pe tipii ăștia?

– Nu-i *vezi*, spuse ea, nu *la față*. *Vorbești* cu ei, la telefon. Sau cu ochelari RV, și asta-i cel mai ciudat.

– De ce?

– Pentru că arată ca niște *homari*, la naiba. Sau ca vedetele tv. Cam așa ceva. Dar nu știu de ce-ți zic eu.

– Pentru că altfel dau din cap, și apoi cum să lămurim dacă luăm picioarele cu creaturile alea sau garoafele?

– E rândul tău, zise ea și se opri până începu el să vorbească.

Îi spuse cum că era din Knoxville și cum se pregătea să intre la Academie, cum se uita întotdeauna la *Cops in Touble*, iar apoi, când fusese polițist și dăduse de necaz, fusese ca și cum ar fi trebuit să apară în spectacol. Cum îl aduseseră în Los Angeles pentru că nu voiseră ca Supraviețuitorii Adulți ai Satanismului să le fure momentul și apoi apăruseră ucigașii Pookey Bear și își cam pierduseră interesul și trebuise să se bage cu SecurInt și să-l conducă pe Gunhead. Îi spuse despre Sublett și despre cum locuise cu Kevin Tarkovsky în casa de pe Mar Vista și despre cum fentase Republica Dorinței, și despre noaptea în care intrase cu Gunhead în locuința familiei Schonbrunn din Benedict Canyon. Despre cum îl vizitase Hernandez, exact în dimineața următoare, dar păruseră ani, să-i spună că putea veni aici, să conducă mașina

acestui domn Warbaby. Apoi ea voi să știe ce făceau copoii ăia, așa că el îi explică ce trebuiau să facă și ce credea el că *făceau* de fapt, iar ea zise că ei păreau a fi vești proaste.

Când termină, ea rămase uitându-se la el.

– Asta-i tot? Așa ai ajuns aici și așa stăm?

– Da, zise el, așa cred.

– Isuse, zise ea.

Își scutură capul. Se uitară împreună la două costume de baie întregi, unul dintre ele în întregime un model ca de circuite electronice, ca și cum ar fi copiat o placă de circuite, învechită.

– Ți s-au făcut ochii, spuse ea și căscă în mijlocul frazei, ca două găuri lăsate de pișat într-un morman de zăpadă.

Se auzi un ciocănit. Ușa se deschise cu un scârțâit și cineva, nu omul care zdrăngănea când umbla, zise:

– Ați avut noroc să găsiți un model? Harvey pleacă acasă...

– Păi, e atât de greu să te hotărăști, spuse Chevette Washington, sunt atât de multe și vreau să-l luăm pe cel mai potrivit.

– E-n regulă, zise vocea, plictisită. Dați-i înainte cu căutatul.

Ușa se închise.

– Dă-mi să văd ochelarii ăia, zise Rydell.

Ea se întinse și-și luă scurta. Scoase cutia cu ochelarii și telefonul. Îi dădu lui ochelarii. Cutia era făcută din ceva negru, subțire ca o coajă de ou, dură ca oțelul. Rydell o deschise. Ochelarii arătau exact ca ai lui Warbaby. Rame mari, negre, lentilele negre acum. Atârnau ciudat de greu, erau mai grei decât te-ai fi așteptat.

Chevette Washington își deschise telefonul, să formeze un număr.

– Hei, zise Rydell, atingând-o pe mână, au să-ți localizeze numărul, fii sigură. Dacă formezi un număr sau chiar dacă răspunzi, au să fie aici în zece minute.

– N-au numărul ăsta, spuse ea. E un telefon de-al lui Codes. L-am luat de pe masă când s-a stins lumina.

– Credeam c-ai spus că tu nu furi.

– Păi, spuse ea, dacă-l avea Codes, e deja furat. Codes le umflă de la oameni în oraș, apoi Lowell găsește pe careva să le dea peste cap, să le schimbe numerele.

Tastă un număr, duse micul telefon la ureche.

– Mort, zise, ridicând din umeri.

– Ia dă-mi-l, spuse Rydell, punând ochelarii în poală și luând telefonul. Poate s-a umezit sau s-a terminat bateria. Cu ce se-alege bătrânu' Codes pe astea, de fapt?

Umblă cu unghia mare pe capacul din spate al telefonului, căutând locul de unde-l puteai desface.

– Păi, zise ea, diverse chestii.

El deschise carcasa. Văzu un săculeț miniatural, cu fermoar etanș, făcut sul și înghesuit lângă baterie. Depărtase contactele de la locul lor. Îl scoase și-l derulă.

– Chestii?

– Ă-ă.

– Genul ăsta de chestii.

– Ă-ă.

Se uită la ea.

– Dacă asta-i Thiobuscalină-4, e o substanță controlată.

Ea se uită la săculețul cu pudră cenușie, apoi la el.

– Dar tu nu mai ești polițist.

– Tu n-ai luat chestie de-asta, nu?

– Nu. Ei, o dată sau de două ori. Lowell lua, uneori.

– Mă rog, numai să nu mai iei cât sunt eu pe-aici, pentru c-am văzut ce face. Oameni normali iau două doze din asta și-o iau razna.

Bătu cu degetele în săculeț.

– Aici e destul să dea peste cap o jumătate de duzină de oameni de nu ți-ar veni să crezi.

I-l dădu ei și luă telefonul, încercând să pună bateria la locul ei.

– Mi-ar veni, zise ea. Am văzut ce-i făcea lui Lowell...

– Ton, spuse el. Pe cine vrei să suni?

Se gândi, apoi luă telefonul și-l închise.

– Cred că n-am pe cine.

– Bătrânul are telefon?

– Nu, spuse ea și umerii i se gârboviră. Mi-e frică să nu-l omoare și pe el. Din cauza mea...

Rydell nu găsi ce să spună la asta. Era prea obosit să mânuiască telecomanda. Brațul unui tip cu un steag confederat înfășurat, pe el. Exact ca acasă. Se uită la ea. Cu siguranță nu arăta nici pe departe la fel de obosită ca el. Poate că doar din cauza tinereții, se gândi el. Speră din tot sufletul că nu luase nici marijuana nici cocaină sau altceva. Poate că era încă într-un fel de șoc. Zicea că

Sammy ăla fusese ucis, pentru alți doi era îngrijorată. Era clar că-l știa pe tipul care se repezise în Svobodov cu bicicleta aia, dar nu știa că fusese împușcat. Ciudat ce-ți scapă dintr-o încăierare. Ei, nu vedea nici un motiv să-i zică, nu chiar acum.

– Am să-ncerc la Fontaine, zise ea, deschizând iar telefonul.

– Cine?

– El îi face lui Skinner partea electrică și celelalte.

Formă un număr și puse telefonul la ureche.

Lui Rydell i se închiseseră ochii, iar capul îi căzu pe speteaza canapelei atât de greu încât izbitura aproape că îl trezi.

27.

După furtună

– MIROASE-A PIȘAT, zise Skinner., acuzator, trezindu-l pe Yamazaki dintr-un vis în care el stătea alături de J.D. Shapely pe o platformă mare, închisă la culoare, în fața unui perete negru, nesfârșit, pe care erau scrise numele morților.

Yamazaki își înălță capul de pe masă. Încăperea, întunecată. Lumină prin fereastra de biserică.

– Ca cauți aici, Scooter?

Pe Yamazaki îl dureau fesele și șalele.

– Furtuna, zise pe jumătate adormit.

– Ce furtună? Unde-i fata?

– A plecat, zise Yamazaki. Nu-ți aduci aminte? Loveless?

– Ce tot vorbești?

Skinner se chinui să se ridice într-un cot, dând la o parte cu picioarele păturile și sacul de dormit, cu fața nerasă strâmbată de dezgust.

– Îmi trebuie o baie. Haine uscate.

– Loveless. M-a găsit într-un bar.. M-a obligat să-l aduc aici, cred că trebuie să mă fi urmărit mai dinainte, de când am plecat de aici...

– Sigur.. Tacă-ți gura Scooter, okay?

Yamazaki închise gura.

– Acum, avem nevoie de niște apă. Fierbinte. Mai întâi pentru cafea, apoi ceva ca să mă spăl. Știi să umbli cu o lampă Coleman?

– O ce?

– Obiectul ăla verde, de colo, cu bazin roșu în față. Du-te și agită rezervorul ăla, și-am să-ți zic eu cum să pompezi.

Yamazaki se ridică în picioare tresărind la durerea din spate și se împletici către cutia cea verde, din metal, pe care i-o arăta Skinner.

– Iar s-a dus să se reguleze cu prietenul ăla al ei fără cur, țiganul ăla. Inutil Scooter...

Stătea pe acoperișul lui Skinner, cu pantalonii fluturându-i într-o briză care nu amintea deloc de furtuna din noaptea trecută, privind orașul scăldat într-o lumină ciudată, de oțel; crâmpeie din visul avut încă îi mai dădeau târcoale... Shapely îi vorbise, cu vocea lui Elvis Presley tânăr. Zicea că-și iertase asasinii.

Yamazaki se uită la Transamerica, a cărei țepușă verticală fusese bandajată cu legătura pe care i-o aplicaseră după Little Grande, auzind pe jumătate vocea din vis. *N-au fost în stare de altceva, Scooter.*

Skinner înjurând, dedesubt, în vreme ce se spăla cu apa încălzită de Yamazaki pe aragazul Coleman.

Yamazaki se gândi la îndrumătorul lui de teză, din Osaka.

– Nu-mi pasă. Zise Yamazaki în engleză luând San Francisco drept martor.

Întregul oraș era un Thomasson. Poate că întreaga Americă era un Thomasson.

Cum ar putea ei înțelege asta în Osaka, în Tokio?

– Hei! Al' de pe acoperiș! strigă cineva.

Yamazaki se întoarse și văzu un negru subțire, urcat pe hățișul de chingi metalice care fixau partea de sus a liftului lui Skinner. Purta un palton gros din stofă cadrilată și o căciulă împletită.

– Sunteți okay acolo sus? Cum e Skinner?

Yamazaki ezită, amintindu-și de Loveless. Dacă Skinner sau fata aveau dușmani, cum putea el să-i recunoască?

– Fontaine mă cheamă, zise omul. M-a sunat Chevette, mi-a zis să dau pe-aici, să văd dacă s-a descurcat Skinner cu vâjâiala de azi-noapte. Eu am grijă de fire pe-aici, văd dacă-i merge liftul și totul.

– Își face baie, acum, zise Yamazaki. În timpul furtunii a... Nu pare să-și amintească.

– Vă dau ceva curent cam într-o jumătate de oră, zise omul. Aș vrea să pot zice la fel și despre partea dinspre mine. Am pierdut

patru transformatoare. Ne-am ales cu cinci morți, douăzeci de răniți de care știu eu. Skinner are cafea?

– Da, zise Yamazaki.

– Vin și eu acum la o ceașcă.

– Da, vă rog, zise Yamazaki și se înclină.

Negrul zâmbi. Yamazaki se aplecă prin deschizătură.

– Skinner-san! Un om, pe nume Fontaine, e prieten cu dumneavoastră?

Skinner se chinuia să-și tragă pe el un compleu de piele îngălbenit.

– Ticălos inutil. Tot nu are curent...

Yamazaki descuie chepengul din podea și-l trase în sus, deschizându-l. Fontaine apăru în cele din urmă la capătul de jos al scărilor, cu câte un sac de scule, din pânză, burdușit în fiecare mână. Punând unul jos și trecându-l pe celălalt peste umăr, începu să urce.

Yamazaki turnă cafeaua rămasă în cea mai curată ceașcă.

– S-a belit transformatorul, zise Skinner, când Fontaine își împinse sacul înaintea lui, prin deschizătură.

Skinner era acum învelit în cel puțin trei flanele, roase până la urzeală, cu poalele băgate prost într-o pereche antică de pantaloni militari din lână.

– Lucrăm la el, șefu', zise Fontaine, în picioare, netezindu-și paltonul. Am avut furtună tare mare.

– Ce zice și Scooter, spuse Skinner.

– Păi, nu te prostește, Skinner. Mulțumesc.

Fontaine acceptă ceașca aburindă de cafea neagră și suflă în ea. Se uită la Yamazaki.

– Chevette zice că s-ar putea să nu se întoarcă aici, un timp. Știi ceva despre asta?

Yamazaki se uită la Skinner.

– Inutil, zise Skinner. S-a dus iar cu cap-sec ăla.

– N-a zis nimic despre asta, spuse Fontaine. N-a prea spus multe deloc. Dar dacă n-o să fie ea prin preajmă, ai să ai nevoie de careva să aibă grijă de lucruri pentru tine.

– Îmi văd singur de grijă, spuse Skinner.

– Știu asta șefu', îl asigură Fontaine, dar avem vreo doi serveri prăjiți la liftul tău, colo jos. Îmi ia câteva zile să ți-l fac să meargă,

cu alimentarea asta cu curent. Ai nevoie de cineva să urce și să coboare pe trepte. Să-ți aducă mâncare și totul.

– Poate s-o facă Scooter, zise Skinner.

Yamazaki clipi.

– Așa-i? înălță Fontaine sprâncenele către Yamazaki. Stați aici sus și aveți grijă de domnul Skinner?

Yamazaki se gândi la apartamentul lui închiriat în casa înaltă, victoriană, cu baia cu marmură neagră mai spațioasă decât garsoniera lui din Osaka. Se uită de la Fontaine la Skinner și înapoi.

– Aș fi onorat, să stau cu Skinner-san, dacă dorește.

– Fă ce-ți place, zise Skinner și începu, meticulos, să scoată cearșafurile de pe salteaua lui.

– Chevette mi-a zis că s-ar putea să fiți aici sus, spuse Fontaine. Ceva de pe la universitate...

Puse ceașca pe masă, se aplecă să-și ia sacul cu scule, și-l puse alături.

– Zice că poate sunteți îngrijorați de oaspeți nepoftiți.

Desfăcu cele două catarame ale sacului și-l deschise. Luceau scule înăuntru, role de sârmă izolată. Scoase ceva înfășurat într-o cârpă unsuroasă, se uită să nu-l observe Skinner și strecură obiectul în spatele borcanelor din sticlă de pe raftul de deasupra mesei.

– Ne putem asigura destul de bine că în următoarele două zile nu o să urce aici nici un necunoscut, îi zise el lui Yamazaki, coborând vocea. Ăla-i un 38 Special, șase cartușe cu vârf crestat. Îl folosiți, dar faceți-mi un serviciu și aruncați-l peste parapet, okay? E, ăă, Fontaine zâmbi larg, de proveniență dubioasă.

Yamazaki se gândi la Loveless. Înghiți.

– O să fiți okay aici sus? întrebă Fontaine.

– Da, zise Yamazaki, da, mulțumesc.

28.

UVA[1]

SE FĂCU ZECE-TREIZECI până să trebuiască, în cele din urmă, să iasă în stradă și atunci numai pentru că Laurie, pe care Chevette o știa din acea primă zi când intrase aici, zicea că șeful, Benny Singh, avea să se arate și că nu mai puteau sta înăuntru, și mai ales cu prietenul ei adormit așa, ca și cum și-ar fi dat duhul. Chevette zise că înțelegea și-i mulțumi.

– Dacă-l vezi pe Sammy Sal, zise Laurie, zi-i salut din partea mea.

Chevette dădu din cap, tristă și începu să-l zguduie pe tip de umăr. El mormăi și încercă să-i dea mâna la o parte

– Trezește-te. Trebuie să plecăm.

Nu-i venea să creadă că-i spusese toate alea, dar trebuise să le spună cuiva, altfel ar fi înnebunit. Nu că spunând făcuse totul să fie mai de înțeles decât înainte; dimpotrivă, cu ce-i spusese Rydell ăsta, era chiar mai încurcată. Știrea că cineva se dusese și-l ucisese pe frecangiu pur și simplu nu-i părea adevărată, dar dacă era, presupunea ea, se afla într-un rahat mai mare decât fusese vreodată.

– Trezește-te!

– Isuse...

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

– Trebuie să plecăm. Acum vine șeful. Prietena mea te-a lăsat să dormi puțin.

– Să mergem unde?

Chevette se gândi la asta.

---

1 Vehicul de agrement, cf. RV (engl.) (n. trad.).

– La Cole, pe Panhandle, sunt locuri unde se închiriază camere cu ora.

– Hoteluri?

– Nu tocmai, zise ea. Pentru oameni care n-au nevoie decât de pat, pentru puțin timp.

El căută cu mâna în spatele canapelei, după scurtă.

– Uită-te și tu, zise el băgându-și degetele în gaura de la umăr. Cumpărată nouă, aseară.

Locurile unde viața se desfășura mai ales noaptea aveau un fel de a arăta și mai rău dimineața. Până și cerșetorii arătau mai rău în acest moment al zilei, ca tipul de colo, cu bube, care încerca să vândă jumătate de conservă de sos de spaghete. Ea îl ocoli. Încă un bloc sau două și aveau să se piardă în mulțimea de turiști ce se îndreptau către Skywalker Park; mai bună acoperire în mulțime, dar și mai mulți polițiști. Încercă să-și amintească dacă polițiștii particulari din Skywalker erau de la SecurInt, compania despre care vorbea Rydell.

Se întreba dacă se dusese Fontaine la Skinner, cum îi spusese. Nu voise să spună prea multe la telefon, așa că la început îi spusese doar că lipsea pentru o vreme și să se ducă Fontaine să vadă ce făcea Skinner și, poate, studentul japonez care rămăsese până târziu. Dar Fontaine își dăduse seama că era îngrijorată, așa încât o cam descususe, și ea îi spusese că își făcea griji pentru Skinner și că poate aveau să vină niște oameni acolo sus, să-l necăjească.

– Nu vrei să zici că oamenii de pe pod, spusese el, iar ea-i spusese că nu, dar că asta era tot ce putea spune.

Telefonul rămăsese tăcut pentru câteva secunde și-l putuse auzi pe unul dintre copiii lui Fontaine cântând pe fundal, un cântec din acelea africane, cu gâlgâieli ciudate.

– Okay, spusese Fontaine în cele din urmă, am să-mi arunc privirile, pentru tine.

Iar Chevette spusese mulțumesc, repede, și închisese. Fontaine îi făcea o mulțime de servicii lui Skinner. Nu-i vorbise niciodată Chevettei despre asta dar părea să-l fi cunoscut pe Skinner de o viață sau, oricum, de când era pe pod. Erau mulți asemenea oameni, iar Chevette știa că Fontaine putea aranja astfel încât oamenii să supravegheze turnul și liftul. Să-l păzească de străini.

Oamenii făceau asta unii pentru alții, pe pod și lui Fontaine întotdeauna îi erau mulți îndatorați, pentru că el era unul dintre principalii electricieni.

Acum treceau pe lângă patiseria care avea afară un fel de cușcă din bare de fier sudate, unde te puteai așeza la niște măsuțe să bei cafea și să mănânci cornulețe, iar mirosul de cuptor al dimineții o făcu să leșine, aproape, de foame. Se gândea că poate mai bine intrau să ia vreo duzină într-o pungă, poate și niște smântână cu brânză, să le ia cu ei, când Rydell îi puse mâna pe umăr.

Ea se întoarse și văzu că VA-ul ăla mare și alb, strălucitor, tocmai cotise din Haight, în fața lor, luând-o în același sens cu ei. Ca și cum ai vedea oameni bogați mergând cu mașinile în Oregon, cu convoiul, trăgând după ei remorci cu bărci mici jeepuri, motociclete atârnând în spate, ca bărcile de salvare; oprindu-se pentru noapte în taberele alea speciale, cu sârmă ghimpată de jur împrejur, cu câini, cu inscripții TRECEREA OPRITĂ, care nu erau vorbă goală.

Rydell se uita la RV-ul ăla ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, iar acum mașina trăgea exact lângă ei, doamna căruntă de la volan lăsând geamul în jos și întinzându-se afară pe partea șoferului și spunând:

– Tinere! Scuză-mă, sunt Danica Elliott și cred că ne-am întâlnit ieri în avionul de Burbank.

Danica Elliott era doamna pensionară din Altadena, care era din SoCal și zburase până sus la San Francisco, zicea ea, cu același avion cu Rydell, să-l mute pe soțul ei într-un alt dispozitiv frigorific. Ei, nu tocmai pe soțul ei, numai creierul lui, pe care și-l congelase când murise.

Chevette auzise despre oameni care făceau așa, dar nu înțelegea deloc de ce o făceau și, evident, nici Danica Elliott nu înțelegea. Dar venise aici să arunce bani buni pe apa sâmbetei, zicea ea, și să mute creierul soțului ei, David, într-un loc mai scump, unde îl țineau la gheață în propriul lui container mic, separat și nu la grămadă, într-unul mare, cu o grămadă de creiere congelate ale altor oameni, unde stătuse până atunci. Chevettei i se păru a fi o doamnă cu adevărat drăguță, dar sigur o putea ține tot așa cu chestia asta, încât, după un timp, Rydell doar conducea

și încuviința dând din cap ca și cum ar fi ascultat, iar Chevette, care indica drumul, era mai mult atentă la ecranul cu harta de la bordul VA-ului, uitându-se și după mașini de poliție.

Doamna Elliott avusese grijă să redepună creierul soțului ei încă din seara trecută și spunea că o cam marcase, așa că se hotărâse să închirieze VA-ul acesta și să conducă înapoi, până la Altadena, ca să aibă vreme să se bucure de călătorie. Necazul era că nu cunoștea San Francisco. Îl luase de dimineață de la agenția aceea de închiriere de pe al Șaselea[1] și se rătăcise căutând o autostradă. Se trezise că se învârtea prin Haight, care, zicea ea, nu arăta deloc a cartier sigur, dar era fără îndoială foarte interesant.

Cătușa liberă cădea întruna din mâneca scurtei lui Skinner, dar doamna Elliott era prea ocupată ca să observe. Rydell conducea. Chevette era în mijloc, iar doamna Elliott era pe locul din dreapta. VA-ul era japonez și avea în față trei locuri, cu ajustare automată și cu perne pentru cap cu difuzoare încorporate.

Doamna Elliott îi spunea lui Rydell că se rătăcise și nu cunoștea el orașul și nu voia el s-o conducă până unde putea ea să o ia pe autostrada către Los Angeles? Rydell se tot holbase la ea vreun minut, apoi se scuturase și-i spusese că îi făcea plăcere și că ea era prietena lui, Chevette, care cunoștea orașul, iar el era Berry Rydell.

Doamna Elliott zise că Chevette era un nume drăguț. Și așa se făcu de se îndreptau acum spre ieșirea din San Francisco, iar Chevette avusese ideea grozavă ca Rydell să încerce să-i spună doamnei Elliott să-i lase să meargă cu ea. Era tot ce-i trecuse prin cap și iată, ieșiseră de pe străzi și se îndepărtau de tipul care-l împușcase pe Sammy și de Warbaby ăla și de polițiștii ăia ruși, ceea ce i se părea a fi idee bună, și în afară de faptul că își simțea stomacul ca și cum ar fi fost gata s-o mănânce pe ea însăși, se simțea ceva mai bine.

Rydell trecu de un local numit ÎNĂUNTRU ȘI-AFARĂ, FRUGAL unde se serveau mâncăruri rapide și ea își aminti de băiatul ăla pe care-l chema Franklin, din Oregon, care luase un pistol de tir și trăsese în R și în L și rămăsese doar ÎNĂUNTRU ȘI-AFARĂ, FUGA. Îi spusese lui Lowell despre asta, dar nu i se

[1] Bulevardul alșaselea; în San Francisco, în partea vestică, arterele N-S sunt numerotate (n. trad.).

păruse amuzant. Acum se gândi cum îi spusese lui Rydell despre Lowell chestii despre care Lowell, dacă ar afla, ar cădea pe spate iar Rydell era aproape polițist. Dar o enervase cum se purtase Lowell, seara trecută. Stătea acolo, rece și important cu toate legăturile lui și restul, și ea-i spunea că a intrat în belea și că cineva tocmai l-a împușcat pe Sammy Sal și au s-o caute, cu siguranță, iar el și Codes stăteau pur și simplu acolo aruncându-și privirile alea, de parcă i-ar fi plictisit poveștile ei, apoi intră jigodia aia de polițist în impermeabil, iar aproape se cacă pe ei.

Și-a făcut dreptate. Nu avusese un singur prieten care să-l placă pe Lowell, iar lui Skinner îi fusese nesuferit de cum îl văzuse. Zicea că Lowell avea capul atât de sus față de cur, încât putea foarte bine să se urce după el și să dispară cu totul. Dar ea nu mai avusese nici un prieten înainte, nu așa, și fusese atât de drăguț cu ea, la început. Dacă n-ar fi început cu drogurile, pentru că asta îl transformase într-un frecangiu, într-adevăr repede, și după aia Codes, care nu o plăcuse niciodată putuse să-i bage în cap că ea nu era decât o fată de la țară. La naiba cu asta.

– Știi, zise ea, dacă nu mănânc repede ceva, cred că am să mor.

Iar doamna Elliott începu să se agite cum că Rydell trebuia să oprească imediat să ia ceva pentru Chevette, și cât de rău îi părea că nu se gândise să-i întrebe dacă-și luaseră micul dejun.

– Păi, făcu Rydell, încruntându-se în oglinda retrovizoare, ca să fiu cinstit, mi-ar plăcea să nu prind, ăă, înghesuiala, de la ora prânzului...

– Ah, zise doamna Elliott.

Apoi se lumină.

– Chevette, dragă, dacă treci în spate, găsești acolo frigider. Sunt sigur că cei de la închirieri au pus acolo un coș cu o gustare. Aproape întotdeauna pun.

Chevettei îi sună bine. Își desfăcu centura de siguranță și se strecură în spate printre scaunul ei și al doamnei Elliott. Era o ușiță acolo și când o deschise se aprinse lumina.

– Hei, zise ea, aici în spate e o căsuță întreagă.

– Simte-te bine! spuse doamna Elliott.

Lumina rămase aprinsă când închise ușa în urma ei. Nu mai văzuse niciodată interiorul unei asemenea mașini și primul gând care îi veni în minte fu că avea aproape la fel de mult spațiu cât camera lui Skinner, și în plus era de vreo zece ori mai confortabil.

Totul era gri, covor gri, plastic gri și imitație de piele gri. Iar frigiderul se vădi a fi lucrul acela mic și drăguț mascat într-un dulăpior, cu un coș înăuntru, învelit în plastic cu o bentiță deasupra. Scoase plasticul și găsi în el niște vin, porții mici de brânză, un măr, o pară, biscuiți și câteva batoane de ciocolată. În frigider mai era și Coka și apă îmbuteliată. Se așeză pe pat, mâncă o porție de brânză, un pachet de biscuiți, un baton de ciocolată făcută în Franța și bău o sticlă cu apă. Apoi încercă televizorul, care avea douăzeci și trei de canale.

Când fu gata, puse sticla goală, ambalajul și resturile într-un mic coș de gunoi încastrat în perete, închise televizorul, își scoase ghetele și se întinse pe pat.

Era ciudat să te întinzi pe pat într-o cămăruță care se mișca, ea nu știa încotro, și se întrebă unde avea să fie mâine.

Înainte să o ia somnul, își aminti că încă avea punguța lui Codes, cu droguri, băgată în pantaloni. Mai bine-ar scăpa de asta. Își închipuia că era destul ca să facă pușcărie.

Se gândi cum te face să te simți și ce ciudat era ca oamenii să cheltuie atâția bani să se simtă așa.

Își dori ca lui Lowell să nu-i fi plăcut să se simtă așa.

Se trezi când el se întinse lângă ea; VA-ul se mișca, dar trebuia să se fi oprit mai înainte. Lumina era stinsă.

– Cine conduce? zise ea.

– Doamna Armbruster.

– Cine?

– Doamna Elliott. Doamna Armbruster era profesoara mea, semănau.

– Încotro conduce?

– Los Angeles. I-am spus că o înlocuiesc eu când obosește. I-am spus să nu se deranjeze să ne trezească la granița de stat. Doamnă cum e, dacă le zice că nu duce nici un produs agricol, poate o lasă să treacă fără să mai verifice aici.

– Și dacă o fac?

El era destul de aproape de ea, în patul strâmt, ca să-l simtă când ridică din umeri.

– Rydell?

– Ă.

– Cum se face că rușii-s polițiști?

– Cum adică?

– Dacă te uiți la televizor, la o emisiune cu polițiști, jumătate din polițiștii mari sunt ruși. Sau tipii ăia de pe pod. De ce ruși?

– Păi, zise el, cam exagerează la tv, din cauza chestiei ăleia, Organizatsiya, cum că oamenilor le place să vadă emisiuni din astea. Adevărul însă este că s-a ajuns în situația că rușii constituie cea mai mare parte a bandelor de gangsteri, așa că ai nevoie de niște polițiști ruși...

Ea îl auzi căscând. Îl simți cum se întinde.

– Toți sunt ca ăia care au venit la Dizidenți?

– Nu, zise el. Întotdeauna sunt și polițiști corupți, dar asta e...

– Ce facem când ajungem la Los Angeles?

Dar el nu-i răspunse și după un timp, începu să sforăie.

29.
Artera părăsită

RYDELL deschise ochii. Mașina nu se mișca.

Își ridică Timex-ul în fața ochilor și apăsă pe butonul pentru lumină 3:15 p.m. Chevette Washington era făcută colac lângă el, în scurta ei de biciclist. Ca și cum ar fi dormit lângă un bagaj.

Se suci și se întinse până ce reuși să găsească perdeluța trasă peste fereastra de lângă el și o ridică puțin. La fel de întuneric afară ca și înăuntru.

Visase despre orele doamnei Armbruster, din clasa a cincea, la Școala generală Oliver North. Erau cât pe ce să fie lăsați să stea acasă pentru că Rețeaua de Învățământ zicea că erau prea multe cazuri de gripă de Kansas City ca să-i țină la școală în acea săptămână pe copiii din Virginia și din Tennessee. Purtau toți măști din hârtie albă creponată pe care li le lăsaseră pe bănci asistentele în acea dimineață. Doamna Armbruster tocmai le explicase înțelesul cuvântului *epidemic*. Poppy Markoff, care stătea lângă el și căreia deja îi crescuseră țâțele, îi spunea doamnei Armbruster că tatăl ei zicea că gripa KC[1] te putea ucide în cât timp îți lua să te duci la autobuz. Doamna Armbruster, care avea propria ei mască, tipul micropor, de la farmacie, începu să explice cuvântul *panică*, legându-l de *epidemie* din cauza rădăcinii[2], dar tocmai atunci Rydell se trezi.

Se scula în capul oaselor. Avea o durere de cap și începutul unei răceli. Gripa Kansas City. Poate febra Mokola.

---

1 Kansas City (n. trad.).

2 În lb. engleză, epidemic, *pandemic* și panică, panic, se aseamănă, vag (n. trad.).

– Nu intra în panică, își spuse încet.

Dar cam avea sentimentul acesta.

Se sculă și bâjbâi drumul către partea din față VA-ului. Un fir de lumină, venind pe sub ușă de acolo. Găsi clanța. O apăsă și crăpă ușa.

– Salut.

Aur în capetele unui zâmbet. Mic automat pătrățos îndreptat către ochii lui Rydell. Sucise invers scaunul din dreapta și-l lăsase pe spate. Își ținea cizmele pe scaunul din mijloc. Dăduse la mic lumina din plafon.

– Unde-i doamna Elliott?

– Doamna Elliott a plecat.

Rydell deschise ușa cu totul.

– Lucrează pentru tine?

– Nu, zise omul. Ea-i de la SecurInt.

– Au pus-o în avionul ăla să nu-mi piardă urma?

Omul înălță din umeri. Rydell observă că arma nu se clinti când făcu asta. Purta mănuși chirurgicale și același pardesiu lung pe care-l purta când ieșise din mașina rușilor, semănând cu un impermeabil australian făcut din micropor negru.

– Cum de-a știut să ne culeagă de lângă salonul ăla de tatuaje?

– Warbaby trebuia să fie și el bun la ceva. A avut doi oameni pe urmele voastre.

– N-am văzut pe nimeni.

– Nici nu trebuia.

– Zi-mi ceva, spuse Rydell. Tu l-ai aranjat pe Blix ăla, sus în hotel?

Omul îl privi pe deasupra țevii. O gură de armă atât de mică de obicei nu putea provoca prea mari stricăciuni, așa că Rydell se gândi că muniția trebuia să fi fost aranjată cumva.

– Nu văd ce are-a face cu tine, zise.

Rydell se gândi.

– Am văzut o poză. Nu pari chiar atât de sărit.

– Asta mi-e *meseria*, zise.

O-ho, se gândi Rydell, exact cum ai zice Bună ziua. De partea dreaptă a ușii era un frigider și o chiuvetă, așa că își dădu seama că nu putea mișca pe-acolo. Dacă o lua la stânga se gândi că tipul avea să tragă prin peretele despărțitor, probabil lovind-o și pe fată.

– Nici nu te gândi.

– La ce?

– Să faci pe eroul. Sau pe polițistul.

Își luă picioarele de pe scaunul din mijloc.

– Fă doar ce-ți zic eu. Încet pe locul șoferului și pune mâinile pe volan. Ora nouă și ora două. Ține-le acolo. Dacă nu le ții acolo, te împușc exact în spatele urechii drepte. Dar n-ai s-auzi.

Avea tonul ăla așezat, egal, care-i aminti lui Rydell de un veterinar vorbind unui cal.

Rydell făcu ce i se spuse. Nu putea vedea nimic afară. Doar întuneric și reflexiile plafonierei.

– Unde suntem? întrebă.

– Îți plac arterele comerciale, Rydell? Aveți în Knoxville?

Rydell se uită lateral spre el.

– Privirea înainte, te rog.

– Da, avem artere comerciale.

– Asteia nu i-a mers prea bine.

Rydell strânse buretele în care era înfășurat volanul.

– Relaxează-te.

Rydell îl auzi lovind cu călcâiul cizmei în peretele despărțitor.

– Domnișoară Washington! Răsari și strălucește, domnișoară Washington! Fă-ne favoarea prezenței dumitale.

Rydell auzi dubla bufnitură când Chevette, sărind din somn, încercase să sară în picioare, se lovise la cap, căzuse din pat. Apoi îi văzu fața albă reflectată în parbriz, în pragul ușii. O văzu văzându-l pe tip, arma.

Nu era genul care țipă.

– Tu l-ai împușcat pe Sammy Sal, zise ea.

– Tu ai încercat să mă electrocutezi, zise omul, ca și cum și-ar fi putut permite acum să vadă partea nostimă a lucrurilor. Vino încoace, întoarce-te și încalecă pe consola centrală. Foarte încet. Exact. Acum apleacă-te înainte și cuprinde cu brațele scaunul.

Ea se trezi lângă Rydell, cu picioarele de fiecare parte a consolei instrumentelor, cu fața înainte. Ca și cum ar fi călărit un scaun de bar.

Ceea ce îi lăsa lui cam cinci centimetri diferență de arc între împușcarea unuia și a celuilalt în cap.

– Vreau să-ți scoți scurta, îi zise, așa că va trebui să-ți iei mâinile de pe scaun ca să faci asta. Vezi dacă reușești să ții măcar o mână pe spătarul scaunului tot timpul. Nu te grăbi deloc.

Când ajunse în punctul în care o putu împinge de pe umărul stâng, îi căzu omului peste picioare.

– Ai ceva ace hipodermice pe-aici, zise el, ceva taine, obiecte solide periculoase de orice tip?

– Nu, zise ea.

– Dar încărcături electrice? N-ai un dosar prea grozav la capitolul ăsta.

– Numai ochelarii frecangiului și un telefon.

– Vezi, Rydell, zise el, frecangiul. Cum își va aduce lumea aminte de el. Fără nume. Alt frecangiu fără nume...

Umblă prin scurtă cu mâna liberă. Dădu peste casetă și peste telefon și le puse pe bordul lat, capitonat al VA-ului. Rydell avea acum capul întors și-l privea, deși-i spusese să nu. Se uită cum mâna cu mănușa deschide caseta pe pipăite, scoate ochelarii negri. Fu singura dată când îl părăsiră ochii aceia, pentru a verifica ochelarii, și asta dură cam o secundă.

– Ăștia-s, zise Rydell. Acum îi ai.

Mâna îi puse înapoi în cutia lor, pe care o închise.

– Da.

– Și acum?

Zâmbetul pieri. Când se duse, părea că omul nu are buze deloc. Apoi reveni, mai larg și mai forțat.

– Crezi că mi-ai putea da o Coke din frigider? Toate ferestrele, ușile din spate sunt încuiate.

– Vrei o *Coke*?

Ca și cum nu l-ar fi crezut.

– Vrei să mă împușți. Când mă ridic.

– Nu, zise el, nu neapărat. Pentru că vreau o Coke. Am gâtul cam uscat.

Ea întoarse capul către Rydell, cu ochii măriți de frică.

– Dă-i o Coke, zise Rydell.

Ea se ridică de pe consolă și se strecură în spate, însă doar până lângă ușă, unde era frigiderul.

– Uită-te-n față, îi aminti el lui Rydell.

Rydell văzu aprinzându-se lumina frigiderului, reflectată în parbriz, îi prinse imaginea aplecându-se pe vine.

– D-dietetică sau normală? zise ea.

– Dietetică, zise el, te rog.

– Clasică sau decaf?

– Clasică.

Scoase un sunet ușor, care, se gândi Rydell, putea fi râs.

– Nu-s pahare.

El scoase iarăși sunetul.

– Cutia.

– F-fac mizerie, zise ea, î-îmi tremură m-mâna...

Rydell se uită lateral, îl văzu luând cutia roșie, cu puțină cola scurgându-se pe margine.

– Mulțumesc. Acum îți poți da pantalonii jos.

– Ce?

– Aia negri, pe care-i ai pe tine. Trage-i jos, încet. Dar ciorapii îmi plac. Să zicem că păstrăm ciorapii.

Rydell surprinse o strâmbătură pe fața ei, reflectată în parbrizul negru, apoi văzu cum devine inexpresivă. Ea se aplecă, dându-și jos pantalonii strânși.

– Acum întoarce-te pe consolă. Bun. Exact cum ai stat. Lasă-mă să te privesc. Vrei să te uiți și tu Rydell?

Rydell se întoarse, o văzu ghemuindu-se acolo, cu picioarele goale netede și musculoase, alb palid în licărirea platformei. Omul luă o sorbitură lungă de Coke, supraveghindu-l pe Rydell pe deasupra cutiei. Puse cutia pe bord și se șterse la gură cu dosul mâinii înmănușate.

– Nu-i rea, ă, Rydell? cu un semn din cap către Chevette Washington. E ceva potențial acolo, aș zice.

Rydell îl privi.

– Te deranjează asta, Rydell?

Rydell nu răspunse.

Omul scoase sunetul care trebuie să fi fost un râs. Bău niște Coke.

– Crezi că mi-a plăcut că a trebuit să-l masacrez pe tâmpitul ăla așa cum am făcut-o, Rydell?

– Nu știu.

– Dar crezi că da. Știu că te gândești că mi-a făcut plăcere. Și mi-a *plăcut*. Dar știi care-i diferența?

– Diferența?

– Nu mi s-a sculat când am făcut-o. Asta-i diferența.

– L-ai cunoscut?

– Ce?

– Adică, a fost ceva personal, de ce-ai făcut-o?

– A, cred c-ai putea zice că l-am cunoscut. L-am cunoscut. L-am cunoscut cum n-ai să cunoști pe nimeni, Rydell. Știam tot ce făcea. Mă culcam, nopțile, ascultându-l cum respiră. Ajunsesem să pot spune câte trăsese, numai după cum respira.

– Trăsese?

– Bea. Sârb. Ai fost polițist, nu-i așa?

– Da.

– A trebuit vreodată să urmărești pe cineva, Rydell?

– N-am ajuns până acolo.

– E un lucru amuzant, să urmărești pe cineva. Să călătorești cu ei. Ei nu te cunosc. Nu știu că ești acolo. A, bănuiesc. Presupun că ești acolo. Dar nu știu cine ești. Uneori îi surprinzi uitându-se la cineva, în holul hotelului, să zicem, și știi că-și închipuie că ești tu, cel care-l urmărești. Dar nu-i niciodată. Și când îi urmărești, Rydell, timp de luni de zile, începi să-i *iubești.*

Rydell văzu un fior trecând prin coapsele albe, încordate, ale Chevettei Washington.

– Dar apoi, după alte câteva luni, douăzeci de zboruri, două duzini de hoteluri, ei bine, totul începe să se întoarcă invers...

– Nu-i mai iubești?

– Nu. Nu-i mai iubești. Începi să-i aștepți să o zbârcească, Rydell. Începi să-i aștepți să trădeze încrederea. Pentru că încrederea unui curier e un lucru teribil. Un lucru teribil.

– Curier?

– Uită-te la ea, Rydell. Ea știe. Chiar dacă ea nu duce decât acte confidențiale prin San Francisco, este curier. În ea se are *încredere*, Rydell. Datele devin un lucru fizic. Ea le transportă. Nu le transporți, iubito?

Ea era tot ca un sfinx, cu degetele albe adâncite în materialul gri al scaunului din mijloc.

– Cu asta mă ocup, Rydell. Îi urmăresc transportându-le. Îi supraveghez. Uneori, oamenii încearcă să li le ia.

Își termină Coke.

– Pe oamenii ăștia îi ucid. De fapt asta-i partea cea mai plăcută a meseriei. Ai fost vreodată la San Jose, Rydell?

– Costa Rica?

– Exact.

– Niciodată.

– Oamenii știu să trăiască, acolo.

– Lucrezi pentru porturile alea de date, zise Rydell.

– Eu n-am spus asta. Altcineva trebuie s-o fi spus.

– El asta făcea, zise Rydell. Ducea ochelarii ăia la cineva, în Costa Rica, iar ea i i-a luat.

– Iar eu am fost bucuros c-a făcut-o. Foarte bucuros. Eram în camera alăturată cu a lui. Am intrat la el pe ușa dintre ele. M-am *prezentat*. L-a cunoscut pe Loveless. Prima dată. Ultima dată.

Arma nu se mișcase din loc, dar el începu să se scarpine în cap cu mănușa chirurgicală. Se scărpina de parcă ar fi avut păduchi.

– Loveless?

– *Nom* meu. *Nom de lucru.*

Apoi o rafală lungă pe care Rydell o bănui a fi în spaniolă, dar nu prinse decât *nombre de* ceva. Omul o privi pe Chevette Washington.

– Ce crezi, e încordată, Rydell? Mie-mi place încordată.

– Ești american?

Capul îi tresări oarecum, într-o parte, puțin, când Rydell zise asta și ochii i se tulburară pentru o clipă, dar apoi își reveniră, limpezi ca buza cromată a țevii armei lui.

– Tu știi cine a început porturile, Rydell?

– Cartelurile, zise Rydell, columbienii.

– Exact. Ei au adus primele sisteme expert în America Centrală, în anii o mie nouă sute optzeci, să-și coordoneze îmbarcările. Cineva trebuia să meargă acolo, să le instaleze sistemele. Război pentru droguri, Rydell. Mulți americani de ambele părți, acolo.

– Păi, zise Rydell, acum noi ne facem propriile noastre droguri aici, nu?

– Dar ei au acolo porturile alea. Ei nici măcar n-au nevoie de afacerile alea cu droguri. Au ajuns ce era Elveția odată. Au ajuns singurul loc din lume unde se ține ceea ce oamenii nu-și pot permite să țină nicăieri în altă parte.

– Pari puțin cam tânăr să fi dat o mână de ajutor la asta.

– Tatăl meu. Îți *cunoști* tatăl, Rydell?

– Sigur.

Oarecum, totuși.

– Eu nu l-am cunoscut niciodată. A trebuit să fac multă *terapie*, pentru asta.

Bucuros nevoie mare că reușise, se gândi Rydell.

– Warbaby, el lucrează pentru porturi?

Un strop de sudoare apăruse pe fruntea omului. De data aceasta și-l șterse cu dosul mâinii care ținea arma, dar Rydell văzu arma trecând înapoi în poziție ca și cum ar fi fost trasă de un magnet.

– Aprinde farurile, Rydell. E okay. Mâna stângă părăsește volanul.

– De ce?

– Că dacă nu, ești mort.

– Păi, de ce?

– Tu fă-o, okay?

Sudoarea alunecându-i în ochi.

Rydell luă mâna stângă de pe volan, aprinse farurile, mai apăsă o dată pentru faza lungă. Două conuri de lumină mușcară dintr-un rând de magazine goale, firme stinse, praf pe plastic. Cel din dreptul farului din stânga se numea GOLUL.

– De ce-or fi denumit așa un magazin? zise Rydell.

– Încerci să mă zăpăcești, Rydell?

– Nu, zise Rydell, doar că e un nume ciudat. Se pare că *toate* locurile astea sunt goale, acum...

– Warbaby e angajat doar ca ajutor, Rydell. SecurInt îl bagă când lucrurile se precipită prea tare. Și se precipită, mereu se precipită.

Se aflau cu mașina într-un fel de piațetă, pe o arteră comercială acoperită, cu zidurile și vitrinele năruite.

– Deci când ea a furat ochelarii dintr-un hotel care era păzit de SecurInt, l-au adus pe Warbaby? se uită Rydell la Chevette Washington.

Ea arăta ca o figură din aceea cromată, de pe botul mașinilor vechi, numai că i se făcuse pielea de găină pe coapse. Nu era prea cald acolo înăuntru, ceea ce îl făcu pe Rydell să își închipuie că locul putea fi de fapt subteran.

– Știi ceva, Rydell?

– Ce?

– Habar n-ai despre nimic. Oricât ți-aș spune, tot n-ai să-nțelegi situația. E pur și simplu prea *mare* pentru unul ca tine să înțeleagă. Nu știi să gândești în termenii ăștia. SecurInt *aparține* companiei care deține informațiile din ochelarii ăștia.

– Singapore, zise Rydell. Singapore deține și DatAmerica?

– N-o poți dovedi, Rydell. N-a putut nici Congresul.

– Uită-te la șobolanii ăia...

– Mă doare, fir-ar să fie, *capul*...

Rydell se uită cum dispar ultimii trei șobolani în magazinul care se numise Golul. Printr-o gaură pentru ventilație sau ce-o fi fost. Un gol.

– Nu-u. I-am văz't.

– Ți-a trecut prin minte că tu nu te-ai fi aflat aici dacă Lucius la naiba Warbaby nu și-ar fi luat patine cu rotile luna trecută?

– Cum adică?

– Și-a zdrobit genunchiul. Warbaby-și zdrobește genunchiul, nu poate conduce, *tu* te trezești *aici*. Ia gândește-te. Ce-ți zice *asta* despre stadiul final al capitalismului?

– Despre ce să-mi spună?

– Nu te-au învățat nimic la Academia aia de poliție?

– Sigur că da, zise Rydell, o grămadă de chestii.

Gândindu-se: cum să le vorbești ticăloșilor demenți când ești ținut ostatic, numai că nu prea reușea să-și amintească exact ce ziceau. Ține-i de vorbă și nu-i contrazice prea mult, ceva de genul ăsta.

– Da' cum se face că toată lumea își vâră coada în chestia asta cu ochelarii?

– Au de gând să reconstruiască San Francisco. De la zero, în principiu. La fel cum fac în Tokio. Au să-nceapă prin nivelarea unei rețele de șaptișpe complexe din cadrul infrastructurii existente. Optzeci de etaje birouri/locuințe și magazine/locuințe la bază. Complet independente, cu tot ce le trebuie. Cu antene parabolice variabile, generatoare cu aburi. Construcții *noi*, omule; au să-și înghită propriile deșeuri.

– Cine are să-nghită deșeurile?

– *Clădirile*. Au să le *crească*, Rydell. La fel cum fac acum în Tokio. Ca tunelul maglev.

– Sunflower, zise Chevette Washington, apoi păru că regretă.

– Cineva s-a *uitat*...

Dinți de aur lucind.

– Ăă, hei...

Dă-i înainte cu vorbitul-cu-nebunul-înarmat.

– Da?

– Deci care-i problema? Dacă ei vor s-o facă, lasă-i.

– Problema, zise Loveless, începând să-și descheie nasturii la cămașă, e că un oraș ca San Francisco știe cam tot atât cât știi și *tu încotro* vrea s-o apuce, încotro *trebuie* s-o apuce. Ceea ce înseamnă mai deloc. Sunt oameni, milioane, care vor *obiecta* faptul că un asemenea plan nici măcar nu există. Apoi sunt afacerile imobiliare...

– Imobiliare?

– Știi cele mai importante trei considerente în orice cumpărare de imobile, Rydell?

Pieptul lui Loveless, fără păr și pigmentat artificial, lucea de transpirație.

– Trei?

– Locul de amplasare, zise Loveless, locul de amplasare și *locul de amplasare*.

– Nu mă prind.

– Și nici n-ai să te prinzi vreodată. Dar oamenii care știu unde să cumpere, oamenii care au văzut unde vin amplasate turnurile, ei au să se *prindă*, Rydell. Ei or să înțeleagă *tot*.

Rydell stătu pe gânduri.

– Tu te-ai uitat, ă?

Loveless dădu din cap.

– În Mexico City. I-a lăsat în cameră. Nu trebuia niciodată, *vreodată* să facă așa ceva.

– Dar nici tu nu trebuia să te uiți, îi scăpă.

Pielea lui Loveless se acoperise cu pârâiașe de sudoare acum, în ciuda răcorii. Eraca și cumîntregul sistem vegetativ l-arfi lăsat. Clipea întruna, gonindu-și transpirația ce-i curgea în ochi.

– *Mi*-am făcut meseria. *Făcut* meseria. Misiuni. Ani. Și toate, la fel. Tu nu i-ai văzut cum *trăiesc* acolo. Complexurile private. Oamenii de pe-aici n-au deloc idee despre ce pot face *banii*, Rydell. Nu știu ce *sunt* cu adevărat banii. Ei trăiesc ca niște *zei*, în complexurile lor private. Unii dintre ei au peste o sută *de ani*, Rydell...

Loveless avea spume ușoare albe în colțurile zâmbetului, iar Rydell era înapoi în apartamentul prietenei lui Turvey, privindu-l pe Turvey în ochi și-i căzu fisa, ce făcuse ea.

Vărsase tot pachețelul de drog în cola pe care i-o adusese. Nu reușise să-l verse pe tot înăuntru, așa că dăduse Coke pe partea de sus a cutiei, să-l bage înăuntru și o învârtise, s-o amestece.

El avea acum toți nasturii de la cămașă descheiați, țesătura întunecată, mai întunecată din cauza transpirației, iar fața i se înroșea.

– Loveless..., începu Rydell, fără să aibă idee cum să continue, dar Loveless țipă atunci, un sunet subțire, neomenesc, ca un iepure prins cu picioarele în laț și se porni să-și lovească cu patul pistolului șlițul umflat al blugilor, ca și cum l-ar fi strâns ceva îngrozitor acolo, ceva ce trebuia ucis. De fiecare dată când arma cobora, se descărca, făcând în dușumeaua carpetată găuri de mărimea unei monede de cinci dolari.

Chevette Washington sări de pe consolă ca și cum ar fi fost pe o trambulină din cauciuc, drept peste marginea de sus a locului din mijloc, în cabina din sapte.

Loveless îngheță, tremurând, ca și cum toți atomii din el se decuplaseră dintr-o dată, învârtindu-se pe niște orbite strânse, de urgență. Apoi zâmbi, ca și cum ar fi omorât lucrul aflat sub șliț, țipă iar și începu să tragă prin parbriz. Tot ce-și amintea Rydell era un instructor care le spunea că o supradoză de drog făcea ca fenciclidina să semene cu o aspirină pusă în Coke. În Coke.

Iar Chevette Washington era și ea pe cale să înnebunească și ea la rândul ei, auzindu-l și încerca să-și croiască drum către partea din spate VA-ului.

– Sute de ani, ticăloșii ăia, zise Loveless și scoase un fel de suspin, dând afară încărcătorul gol și băgând unul prospăt și *tot* le mai...

– Acolo, zise Rydell. Lângă Golul...

– Cine?

– Svobodov, zise Rydell ghicind că asta ar merge.

Gloanțele țâșniră din mica armă precum cuburile din cauciuc dintr-un pușcoci. Până la al treilea, Rydell reușise să se întindă și să dezactiveze siguranța ușii și se prăvăli afară. Ateriză cu spatele pe niște cutii goale de conserve și ceva ce se simțea ca și cum ar fi fost niște bureți. Se rostogoli. Continuă să se rostogolească până ce se izbi de ceva.

Gloanțele alea mici, făcând găuri mari în geamurile date cu var ale magazinelor părăsite. O bucată întreagă se prăbuși cu zgomot.

O auzea pe Chevette Washington izbind în ușa din spate a VA-ului și vru s-o facă să înceteze.

– Hei! Loveless!

Tirul se opri.

– Svobodov e la pământ, omule!

Chevette tot izbind în ușă. Isuse.

– Are nevoie de o ambulanță!

În patru labe, lipit de o fântână joasă, placată, mirosind a clor și praf, îl văzu pe Loveless coborând cu dificultate pe partea șoferului, cu pieptul și fruntea strălucind de sudoare. Omul era atât de bine antrenat, își dădu seama Rydell, încât lucrul se vădea și sub efectul drogului. Pentru că tot se mai mișca în felul în care te învățau să te miști la SAAF., cu pistolul înainte, în ambele mâini, pe jumătate ghemuit, cu ușoare măturări ale arcurilor potențiale de tragere.

Iar Chevette, ea tot mai încerca, izbind cu picioarele, să-și croiască drum afară prin hexacelul sau oricare-ar fi fost materialul din care era făcut VA-ul. Loveless băgă două gloanțe în el, iar ea se opri dintr-o dată.

30.

Carnavalul sufletelor

LA ORA PATRU, Yamazaki coborî treptele pe care le urcase cu Loveless pe întuneric, seara trecută.

Fontaine plecase cu douăzeci de minute înainte să vină curentul, luând cu el, cu toată împotrivirea lui Skinner, o legătură enormă de rufe pentru spălat. Skinner își pierduse toată ziua aranjând și rearanjând conținutul trusei verzi cu scule, pe care o răscolise când se chinuise să dea de foarfecul de bolțuri.

Yamazaki privise mâinile bătrânului atingând fiecare unealtă în parte și-și imaginase că el vedea oarecare putere sau scop momentan străbătându-le sau poate numai amintiri ale unor lucrări întreprinse, abandonate, terminate.

– Întotdeauna găsești cui să vinzi scule, murmurase Skinner pierdut, poate către Yamazaki, poate pentru el însuși. Cineva le cumpără întotdeauna. Dar după aia, întotdeauna ai nevoie iar de ele, exact de aia pe care-ai vândut-o.

Yamazaki nu știa denumirile englezești ale celor mai multe dintre sculele de acolo, iar unele dintre ele îi erau complet necunoscute.

– Dorn în T, zise Skinner ridicând pumnul strâns cu o țepușă ruginită ieșindu-i amenințător printre cel de-al doilea și cel de-al treilea deget. Acum, e un lucru la îndemâna oricui, Scooter, dar cei mai mulți n-au văzut unul în viața lor.

– Scopul lui, Skinner-san?

– Lărgește o gaură rotundă. O menține și rotundă, dacă-l folosești cum trebuie. Tablă, în general, da' merge și la plastic, la sintetice. Orice subțire, nu prea tare. Mai puțin sticlă.

– Ai multe scule, Skinner-san.

– N-am învățat niciodată să le folosesc ca lumea, totuși.

– Dar ți-ai construit singur camera?

– Te-ai uitat vreodată cum lucrează un dulgher, Scooter?

– O dată, da, zise Yamazaki, amintindu-și o demonstrație la un festival, securile zburând, mirosul de cedru tăiat.

Își aminti cum arăta lemnul, albicios și fără noduri. Se ridicase un chioșc pentru ceremonia ceaiului, să fie utilizat pe durata festivalului.

– Lemnul este foarte rar în Tokio, Skinner-san. N-ai să-l vezi aruncat, nici măcar așchiile mici.

– Nu-i chiar simplu să-l găsești nici pe-aici, zise Skinner, frecându-și buricul degetului mare cu vârful unei dălți.

Voise să spună că în America, San Francisco sau pe pod?

– Noi puneam pe foc rumegușul, înainte să avem curent. Primăriei nu-i plăcea deloc. Rău pentru aer, Scooter. Nu prea mai facem așa ceva acum.

– E printr-o înțelegere?

– Doar bun simț...

Skinner puse dalta într-o cârpă unsuroasă și o așeză cu grijă înapoi în cutia verde.

Pe platforma superioară a podului își făcea drum, îndreptându-se către San Francisco, o procesiune și Yamazaki regretă imediat că își lăsase agenda în camera lui Skinner. Aceasta era prima manifestare, văzută de el, a unui ritual public.

În spațiul strâmt, era imposibil de văzut procesiunea altfel decât ca pe o succesiune a participanților, câte unul sau câte doi, dar era totuși o procesiune, și clar funerară, probabil memorială, ca scop. Mai întâi veneau copiii, șapte, după numărătoarea lui grăbită, unul în urma celuilalt, în haine zdrențăroase, presărate cu cenușă. Fiecare copil purta o mască din ipsos pictat, intenționând în mod limpede să-l reprezinte pe Shapely. Dar nu era nimic funerar în înaintarea lor; câțiva țopăiau, încântați de atenția ce li se acorda.

Yamazaki, în drumul lui pentru a cumpăra supă fierbinte, se oprise între un cărucior de anticar de cărți și un stand în care atârnau colivii cu păsărele. Se simțea stânjenit acolo, foarte nelalocul lui, cu canistra lui îmbrăcată în pânză, de formă neobișnuită,

sub braț. Dacă era o înmormântare, erau niște gesturi ce se impuneau, o anumită atitudine pe care ar trebui s-o adopți? Își aruncă privirile la vânzătoarea de cărți, o femeie înaltă, într-o vestă unsuroasă din piele de oaie, cu părul cărunt prins la spate într-un coc fixat cu două scobitori din plastic.

Marfa ei, care consta mai ales din cărți în ediții ieftine, îngălbenite, în diferite stadii de dezintegrare, fiecare în câte o pungă de plastic transparent, era stivuită în fața ei, pe cărucior. Își lăudase marfa în gura mare până să-i vadă pe copiii mascați în Shapely; strigase expresii ciudate, care, își imaginase el că erau titluri: „Valea păpușilor, meridianul sângelui, mânuirea drujbei..." Yamazaki, izbit de ciudățenia poeziei americane, fusese pe punctul de a cere *Mânuirea drujbei*. Apoi ea rămăsese mută, și văzuse și el copiii.

Dar nu era nimic în atitudinea ei de acum care să indice că procesiunea îi cerea altceva decât atenție, câtă i-ar fi plăcut să-i acorde. Își controla automat marfa expusă, văzu el, în vreme ce-i urmărea pe copii trecând, plimbându-și mâinile pe deasupra cărților din pungi.

Tipul cu păsărelele, un om palid, cu o mustață neagră aranjată cu grijă, se scărpina pe burtă, cu un aer blând și neutru.

După copii veniră cinci dansatori în costumele de schelet din La Noche de Muerte[1], deși Yamazaki văzu că unele măști erau doar pe jumătate măști, aparate de respirat micropor în formă de maxilare rânjite de hârcă. Aceștia erau adolescenți, evident, bâțâindu-se pe o muzică interioară a plăgii și a haosului. Era un puternic sub-curent erotic, o violență, în coapsele negre, cu oase pictate pe ele, în pelvisurile albe schematic mâzgălite pe fesele abia acoperite cu doc. În timp ce treceau dansatorii, unul îl fixă pe Yamazaki cu o privire pătrunzătoare, ochi albaștri de adolescent deasupra nărilor negre, modelate, ale respiratorului alb.

Apoi două figuri înalte, negri cu fețele pictate cu un bej urât, costumați în chirurgi, cu halate verde deschis și mănuși lungi din latex roșu aprins. Erau ei doctorii, mai ales albi, care dăduseră greș în a-i salva pe atât de mulți înainte de apariția lui Shapely, sau reprezentau firmele biocomerciale braziliene care prevăzuseră cu atâta succes și folos transformarea lui Shapely, prostituatul analfabet devenit minunată sursă de câștiguri? Iar după ei, primul

[1] Noaptea morții (în span. în orig.) (n. trad.).

dintre cele șapte cadavre, înfășurate și legate în foi de plastic lăptos, fiecare purtate pe un căruț cu două roți, de genul celor meșterite pe aici pentru transportul bagajelor sau al alimentelor voluminoase. Căruțurile, temporar prevăzutecu platforme înguste din placaj, erau cârmuite, din față și din spate, de bărbați și femei fără nici un costum sau comportament special, deși Yamazaki observă că nu priveau nici la dreapta, nici la stânga și păreau a nu lua contact vizual cu privitorii.

– E Nigel, zise vânzătoarea de cărți, și probabil că el a construit căruțul cu care-l duc.

– Sunt victimele furtunii, îndrăzni Yamazaki.

– Nigel nu, zise femeia, îngustându-și ochii când văzu că era străin. Nu cu găurile alea în el...

Șapte cu toții, fiecare pe căruțul lui, apoi o femeie și un bărbat, în halate identice din hârtie, purtând între ei o litografie a lui Shapely, unul dintre acele portrete dulcege, larg în ochi și supt în obraji, care, invariabil, îl făcea pe Yamazaki să se simtă ușor tulburat.

Și după ei o figură măruntă, roșie, zburdalnică. Un diavol probabil, fără coadă și fără coarne, dansând cu o armă enormă, un vechi AK-47, cu închizătorul de mult pierdut, cu încărcătorul curbat cioplit din lemn, și cufundat, cândva, cu totul în email roșu, acum ros de mâini, de procesiuni.

Și Yamazaki știu, fără să întrebe, că dansatorul roșu reprezenta fielul în care se dusese Shapely, ca o prostie de o josnicie îngrozitoare ascunsă în inima lucrurilor.

– Skinner-san?

Carnetul pregătit.

– Am văzut o procesiune astăzi. Cadavre duse de pe pod. Morții de pe urma furtunii.

– Nu-i pot ține aici. Nu-i pot arunca în apă. Primăria veghează la asta. Îi ducem dincolo, să-i ardă. Unii oameni nu-s de acord cu focul și îi îngroapă pe Treasure. Cu ce oameni trăiesc pe Treasure, te cam întrebi dacă are vreun rost.

– În procesiune erau multe referiri la Shapely, la povestea lui.

Skinner dădu din cap, pe deasupra micului televizor.

– Copii mascați în J.D. Shapely, doi negri vopsiți ca doctori albi, portretul lui Shapely...

Skinner mormăi. Apoi, de departe:

– De când n-am mai văzut așa ceva.

– Iar în coadă o figură mică, roșie. Dansând. Cu o pușcă automată de asalt.

– Ăhă.

Skinner dădu din cap.

Yamazaki activă funcția de transcriere a carnetului.

Eu, știi, nu l-am căpătat niciodată. De la el vreau să spun. Părticica aceea din el, acum în fiecare. N-am reușit să pricep, la vârsta mea și, oricum, n-am fost niciodată adeptul medicinii. S-a întâmplat că n-am căpătat nici celălalt fel, nu că n-aș fi avut o grămadă de ocazii. Tu ești prea tânăr să-ți aduci aminte cum era totuși. A, știu, știu că voi toți credeți că trăiți în toate timpurile deodată, totul înregistrat pentru voi, totul la îndemână să fie salvat. Digital. Asta-i tot ce e, care va să zică: playback. Tot nu-ți aduci aminte cum era, privindu-i cum se îngrămădeau. Aici nu chiar așa, cât a fost de rău, dar în Thailanda, Africa, Brazilia, Isuse, Scooter. Lucrul ăla pur și simplu se arunca asupra noastră. Dar încet, încet, un lucru domol. Retrovirușii. Mi-a spus mie odată un ins, el avea tipul vechi și a și murit din cauza lui, cum am trăit noi în perioada aia scurtă și frumoasă de timp când o grămadă de oameni simțeau că o bucățică de cur n-avea cum să omoare pe nimeni, nici măcar o femeie. Vezi, ele întotdeauna a trebuit să se îngrijoreze, oricum, fiecare dată e o posibilitate, o încasează și pot să moară la naștere, să moară scăpând de sarcină și oricum viața nu-ți mai e ca înainte. Dar în perioada aia, atunci, erau pilule pentru asta, ca să nu, injecții pentru alte lucruri, chiar dacă ăia omorâseră oameni ca la naiba, înainte. Ăla a fost un timp, Scooter. Așadar vine lucrul ăsta azi, întoarce totul pe dos. Și ajungem în 2000, se schimbă rahatul pretutindeni, războaie

civile în Europa, și hop și chestia asta cu SIDA. Știi că au încercat să spună că era din cauza homosexualilor, ziceau că era CIA, ziceau că era U.S. Army prin vreun port din Maryland. Ziceau că erau oameni care puneau la saramură maimuțe verzi. Jur pe Dumnezeu. Știi ce a fost? Oameni. Numai că al naibii de mulți, Scooter. Zburând peste tot și umblând pe-aici. Pun rămășag că vreunul a luat un virus sau doi. Orice de pe afurisita asta de planetă e la numai câteva ore de oricare alt loc. Și vine amărâtul ăla de poponar„ Shapely, care are mutantul ăla, de nu te ucide. Nu-ți face nici pe naiba, numai îl mănâncă pe cel vechi la masa de dimineață. Și la mine nu ține nici o tâmpenie de-aia, că el era Isus, Scooter. N-am crezut nici c-a existat Isus, de altfel.

– A mai rămas ceva cafea?

– Am să mai pompez, la lampă.

– Scapă o picătură de Trei-în-Unu în gaura de pe tubul pompei, Scooter. E o garnitură din piele acolo. O ține moale.

31.

Partea șoferului

NU VĂZU PRIMUL GLONȚ, dar probabil că el a atins o sârmă, sau ceva, pătrunzând înăuntru, pentru că se aprinse lumina. Pe cel de-al doilea îl văzu sau, oricum, zări gaura pe care o făcu în plasticul-imitație de piele. Ceva se opri în ea, învățând despre gloanțe așa: acolo unde nu este nici o gaură, în secunda următoare, este. Nimic între. Vezi că s-a întâmplat, dar nu poți vedea întâmplându-se.

Apoi căzu în patru labe și începu să se târască. Pentru că nu putea sta pur și simplu acolo așteptându-l pe următorul. Când ajunse la ușă, își văzu pantalonii cei negri mototoliți pe jos, lângă, un set de chei aflat pe o etajeră gri, din plastic. Mirosea de la găurile făcute când trăsese în podea. Poate că și de la covorul ars, pentru că se vedeau marginile arse și cumva topite.

Acum îl auzea țipând pe undeva pe afară, răgușit și spart și îngânat de ecouri. Își ținu respirația. Țipând cum au făcut ei cel mai bun PR[1] din lume, cum au vândut-o ei pe Hunnis Millbank, iar acum aveau să-l vândă și pe Sunflower. Dacă auzea ea bine.

– Jos, pe ușă, încoace. Pe partea șoferului.

Era Rydell; ușa de pe partea aceea deschisă.

– A lăsat cheile aici înăuntru, zise ea.

– Cred că s-a dus acolo unde-au fost Zidurile Visului, biroul ăla al lor.

– Dacă se întoarce?

– Probabil că oricum se întoarce, așa că ne pitim și noi pe aici. Te târăști până acolo și-mi arunci alea?

[1] Public relations(n. trad.).

Ea se strecură prin *ușă* și printre scaune. Văzu capul lui Rydell acolo, lângă ușă. Puse mâna pe chei și i le aruncă, fără să se uite. Își înhăță pantalonii și se retrase repede, cu spatele, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să se ascundă în frigider.

– Întinde-te pe jos, acolo în spate...

Vocea lui se auzea de pe locul șoferului.

– Să mă întind pe jos?

– Profil minim.

– Ăă?

– O să-nceapă să tragă. Mai ales dacă fac *asta*...

Zgomot de aprindere. Sticlă zburând din găuri proaspete în parbriz. Se făcu una cu podeaua. VA-ul țâșni înapoi scurt și-l auzi cum pipăie consola căutând o comandă care-i trebuia, în timp ce alte gloanțe veniră, fiecare distinct, urmate de o bufnitură, ca și cum ar fi dat careva cu un ciocan invizibil, având grijă să țină ritmul.

Rydell trebuia s-o fi pus în poziția pe care o dorea încă de atunci, pentru că făcuse lucrul ăla, pe care-l făceau băieții, în Oregon, cu frânele și transmisia.

Își dădu seama că țipa. Nu cuvinte sau altceva. Doar țipa.

Apoi luară o curbă care aproape îi răsturnă și ea se gândi că probabil VA-urile astea nu fuseseră gândite să meargă foarte repede. Acum se mișcau chiar prea repede, se părea, în sus.

– Fir-ar să fie, îl auzi pe Rydell exclamând cu vocea aia ciudată, apoi izbiră ușa sau poarta sau ce-o fi fost și fu ca atunci când încerca să-și pună pe cap un bongo, în parcul Lafayette și trebuiseră să-i tot explice cum că o să cadă în cap cu el și de fiecare dată uita.

Era înapoi în camera lui Skinner, citind în *National Geographic* despre cum se despărțise Canada în cinci state. Bând lapte rece din cutia de carton și mâncând sărățele. Skinner în pat cu televizorul, uitându-se la una dintre emisiunile care-i plăceau lui, despre istorie. Afirma că filmele astea istorice se făcuseră din ce în ce mai bune și mai frumoase. Începuseră săltărețe, alb-negru, cu soldați alergând prin împrejurimi ca și cum ar fi avut furnici în pantaloni, și cu punctele alea îngrozitoare pe ei și cerul plin de zgârieturi. Cum încet-încet se domoliseră până la felul în care se

mișcă oamenii în mod normal și după aia au fost colorate, punctele devenind tot mai mărunte iar zgârieturile dipărând. Și era un rahat, zicea el, pentru că fiecare făcea din ele o aproximare, părerea cuiva despre cum trebuia să fi arătat rezultatul unei anumite decizii, un anumit buton fiind apăsat. Dar tot era ceva, o noutate, cum era când ascultai Billy Holiday fără toată pârâiala aia.

Billy Holiday era probabil un tip ca Elvis, se gândi Chevette, cu franjuri pe haine, un Elvis mai tânăr și nu atât de gras.

Skinner îi trăgea înainte cu ce știa el despre istorie. Cum se transformase în plastic. Dar ei îi plăcea să-i arate că îl asculta când îi zicea ceva, pentru că altfel putea să nu-i mai vorbească zile întregi. Așa că își ridică privirile din revistă și de pe poza cu fete fluturând steaguri alb-albastre în Republica Quebec, iar pe marginea patului lui Skinner era așezată mama ei, arătând frumoasă și tristă, dar cam obosită, așa cum putea să arate după ce ieșea de la muncă și era încă machiată.

– Are dreptate, zise mama Chevettei.

– Mami?

– În legătură cu istoria, cum au schimbat-o.

– Mami, tu...

– Toată lumea face asta, iubito. Nu-i nimic neobișnuit. Numai că filmele păstrează amintirea, asta-i tot.

Chevette începu să plângă.

– Chevette-Marie, zise mama ei, cu vocea aceea îngânată, venind de departe, te-ai lovit la cap.

32.
Fallonville

– CÂT DE BINE zici că-l cunoști pe tipul ăsta? întrebă ea.

Gheata SWAT a lui Rydell scrâșnea pe fragmentele de geam securizat de fiecare dată când folosea frâna. Dacă ar fi avut timp și o mătură, ar fi făcut el curățenie. Așa, trebuise să dea jos ceea ce mai rămăsese din parbriz cu un capăt de bară ruginită găsită la marginea drumului. Patrula Rutieră ar fi văzut găurile lăsate de gloanțe și l-ar fi oprit. Oricum, avea tălpile bune.

– Am lucrat cu el în L.A., zise, frânând ca să poată ocoli niște bucăți sfâșiate din cauciucuri de trailer, care zăceau pe asfalt, împrăștiate pe două benzi, ca pielea lepădată a unor monștri.

– Mă întrebam dacă se dovedește și el a fi ca doamna Elliott. Ziceai că o cunoșteai și pe ea.

– N-o cunoșteam, zise Rydell, am întâlnit-o, în avion. Dacă și Sublett e vreo lucrătură, atunci întreaga *lume* e un complot.

Ridică din umeri.

– În cazul ăsta, aș putea să-mi fac griji și pentru *tine*, să zicem.

Spre deosebire, să zicem, de grijile în legătură cu faptul că poate Loveless sau doamna Elliott se osteniseră să planteze un locator de plosnițe în rulota asta și poate că Steaua Morții îi supraveghea, chiar acum, și-i puteau înhăța de aici. Se zicea că Steaua Morții putea citi titlurile dintr-un ziar sau putea stabili ce fel de pantofi purtai și mărimea, doar după o urmă ca lumea.

Atunci, o cruce din lemn păru să răsară, în bătaia farurilor, înaltă de vreo patru metri, cu ACORDEAZĂ-TE LA NEPRIHĂNITA LUI TRANSMISIE, cu un televizor portabil prăfuit țintuit la nivelul la care ar fi trebuit să se afle capul lui Isus. Careva luase la țintă ecranul cu un 22, după cum părea.

– Trebuie că ne apropiem, zise Rydell.

Chevette Washington scoase un fel de mormăit. Apoi bău puțin din apa luată de la stația Shell și-i dădu și lui sticla.

Când trecuse prin poartă crezuse că sunt în apropierea unei autostrăzi importante. Pe dinafară, artera comercială nu era decât o dărăpănătură joasă, din cărămidă arsă de soare, cu ferestre înfundate cu plăci din acelea urâte foc, din material reciclat presat la cald, făcute din rumeguș, de culoarea vomei veche de o zi. Dăduse ocol, scrâșnind din pneuri, parcării pustii, doar câțiva cioroi morți și niște saltele vechi în drum, până ce găsise pe unde să iasă, pe o alee de legătură.

Dar nu era nici o autostradă acolo, doar câteva piste cu patru benzi și se părea că Loveless nimerise cu un glonte în dispozitivul de navigație, pentru că harta era blocată pe centrul Santa Anei iar cursorul stătea neclintit, pâlpâind ușor. Locul unde se aflau avea aerul acela de oraș de frontieră, tipul de loc decăzut după implozia Euro-banilor.

Chevette Washington era ghemuită lângă frigider, cu ochii închiși, și nu-i răspundea. Îi era frică să nu o fi nimerit și pe ea Loveless, dar știa că nu-și poate permite să oprească înainte să pună măcar o mică distanță între ei și artera comercială subterană. Și nici nu se vedeau pe ea urme de sânge sau altceva.

În cele din urmă, ajunsese la stația de alimentare Shell. Îți dădeai seama că fusese Shell după forma tablei prinsă pe stâlpii din lemn care susținuseră firma. Ușa de la toaleta bărbaților era smulsă din țâțâni; la femei era încuiată cu un lacăt. Careva trăsese în tonomat cu o armă automată, așa se părea. Ocoli cu VA-ul, să ajungă în spate, și văzu o rulotă Airstream cu adevărat veche, de genul celei în care locuia un vecin al tatălui lui, în Tampa. Era un om acolo, îngenuncheat lângă o sobiță cu mangal, umblând cu o oală, și doi Labradori negri care îl priveau.

Rydell opri, se uită să vadă dacă Chevette Washington respira și coborî din cabină. Se duse la omul de lângă plita cu mangal, care se ridicase de-acum în picioare și-și ștergea palmele de cracii salopetei roșii. Avea pe cap o șapcă de pescuit de culoare kaki, cu un cozoroc de vreo douăzeci de centimetri, care stătea ridicat în

sus. Emblema Shell brodată pe salopetă se uzase și se cam scămoșase.

– Te-ai rătăcit, zise omul, sau ai vreo problemă?

Rydell își dădu seama că trebuia să aibă cel puțin șaptezeci de ani.

– Nu, domnule, n-am probleme, dar m-am rătăcit complet.

Rydell se uită la Labradorii negri.

– Câinii ăștia ai dumneavoastră, nu par fericiți să mă vadă.

– Nu văd prea mulți străini, îi apără omul.

– Nu, domnule, zise Rydell, nu cred că văd.

– Am și vreo două pisici. Chiar acum îi hrănesc pe toți cu resturi uscate. Pisicile mai prind o pasăre, un șoarece. Deci, te-ai rătăcit?

– Da, domnule. Nici măcar n-aș putea să spun în ce stat ne aflăm acum.

Omul scuipă pe pământ.

– Bine-ai venit la clubul blestemat, fiule. Când eram de vârsta ta, asta era Californiia, ce Dumnezeu o fi însemnat. Acum e „de Sud", așa mi se spune, dar știi ce-i de fapt?

– Nu, domnule. Ce?

– Exact aceeași balegă fericită. Ca și femeia aia, de-și petrece noaptea în blestemata de Casă Albă.

Își scoase șapca de pescuit, dând la vedere câteva bube alb-argintii, de cancer, își tamponă fruntea cu o batistă pătată cu grăsime, apoi își îndesă șapca înapoi.

– Zici că te-ai rătăcit, da?

– Da, domnule. Mi s-a stricat harta.

– Știi să citești una de hârtie?

– Da, domnule, știu.

– Ce naiba și-a făcut în cap?

Uitându-se pe lângă Rydell.

Rydell se răsuci și o văzu pe Chevette Washington aplecată peste scaunul șoferului, privindu-i.

– Așa se tunde ea, zise Rydell.

– Să fiu al naibii, zise omul. Ar putea arăta destul de bine, altfel.

– Da, domnule.

– Vezi acolo cutia de Cream O'Wheat? Crezi că poți turna o ceașcă din ea în apa asta când fierbe?

– Da, domnule.

– Ei, atunci mă duc să-ți găsesc o hartă pe care să te uiți. Sheeter și Whitey ăștia au să-ți țină companie.

– Da, domnule...

PARADISE, SO. CALIFORNIA
COMUNITATE CREȘTINĂ
CINCI KILOMETRI
NU PUNEȚI CORTURI
CĂSUȚE DIN BETON
CU TOATE FACILITĂȚILE
PERIMETRU PROTEJAT ELECTRIC
ÎNOTUL PERMIS
SUPRAVEGHERE CREȘTINĂ PENTRU COPII,
AUTORIZATĂ
(STATUL SO. CAL.)
327 CANALE PRIN SATELIT

Și o cruce și mai înaltă, din șină de tren sudată, un fel de cadru plin cu televizoare vechi, privind cu toate ecranele lor moarte către drum.

Chevette Washington dormea de-acum, așa că pierdu asta.

Rydell se gândi la cum folosise telefonul lui Codes ca să dea de numărul lui Sublett, din L.A., și primise apelul ăla ciudat care aproape îl făcuse să închidă imediat, dar se dovedise că era Sublett, plecat în concediu, să stea cu mama lui, care se simțea rău.

– Adică ești în Texas?

– Paradise, Berry. Mama-i bolnavă, așa că ea, împreună cu alți câțiva, s-a mutat aici, în SoCal.

– Paradise?

Sublett îi explicase unde era, în vreme ce Rydell se uita pe harta omului de la Shell.

– Hei, spusese Rydell, când își făcuse o idee generală despre locul unde se afla, ce-ai zice dacă aș veni până acolo, să te văd?

– Credeam că ți-ai luat o slujbă în San Francisco.

– Păi, îți zic eu despre asta când ajung acolo.

– Știi că pe-aici se zice că-s apostat?

Sublett nu păruse prea fericit de asta.

– Ce?

– Apostat. Că i-am pus lu' mama filmul ăla al lui Cronenberg. Berry? *Videodromul*? Au spus că-i de la Diavolul.

– Eu credeam că toate filmele îl au pe Dumnezeu în ele.

– Sunt filme care-s clar de la Diavolul, Berry. Oricum, asta spune Revrendul Fallon. Zice că toate filmele lui Cronenberg sunt.

– E și el în Paradise?

– Doamne, nu, spusese Sublett, e prin tunelele alea, pe Insulele Canalului, între Anglia și Franța. Nu poate pleca de acolo, de fapt, pentru că are nevoie de acoperire.

– Pentru ce?

– Impozite. Știi cine a mai săpat așa tunele, Berry?

– Cine?

– Hitler, cu munca sclavilor.

– N-am știut, spusese Rydell imaginându-și-l pe omulețul ăla înfricoșător, cu mustață neagră, cocoțat pe un bolovan și plesnind dintr-un bici mare.

Acum urma alt anunț, nu chiar atât de meseriaș, făcut ca primul, numai litere negre, scrise cu spray pe două scânduri.

EȘTI TU GATA PENTRU VEȘNICIE?
EL TRĂIEȘTE! DAR TU AI SĂ TRĂIEȘTI?
UITĂ-TE LA TELEVIZOR!

– Uită-te la televizor?

Se trezise și ea de-acum.

– Păi, zise Rydell, faloniții cred că Dumnezeu *acolo* e. La televizor, vreau să zic.

– Dumnezeu e la televizor?

– Da, cumva pe fundal sau cam așa ceva. Mama lui Sublett face și ea parte din biserică, dar Sublett este excomunicat.

– Deci ei se uită la televizor și se roagă, sau cum?

– Păi, cred că-i mai degrabă ca o meditație, știi? Se uită acolo, mai ales la filmele alea vechi, și-și închipuie că dacă văd destule, un timp îndelungat, îi pătrunde cumva spiritul.

– Noi în Oregon aveam Nazareeni Arieni Revelați, zise ea. Prima Biserică a lui Isus Supraviețuitorul. Te împușcă de cum te văd.

– Răi creștinii de genul ăsta..., fu Rydell de acord, iar VA-ul urcă pe creasta unui delușor.

Atunci se văzu Paradise, în vale, luminat în întregime de becuri prinse pe stâlpi din lemn.

Perimetrul de securitate anunțat nu era decât de vreun acru[1], un acru și jumătate, încercuit cu rotocoale de sârmă ghimpată. Rydell se îndoia că era într-adevăr electrificată, dar văzu că de ea erau atârnate, cam din trei în trei metri, scrimeri care la orice atingere începeau să țipe, ceea ce putea fi destul de eficient, oricum. Era un fel de gheretă-cu-poartă amplasată acolo unde drumul pătrundea înăuntrul împrejmuirii, dar tot ceea ce părea a fi protejat erau vreo duzină de dubițe, rulote și căsuțe așezate pe insule de ciment în jurul a ceea ce semăna cu o antenă radio de tip vechi, în vârful căreia era fixat un buchet de antene parabolice pentru satelit, din cele ieftine, care arătau ca un fel de nalbe gigant, din plastic cenușiu. Cineva zăgăzuise un pârâu pentru a face un fel de helești pentru scăldat, dar pârâul însuși arăta ca un fel de canal de deversare industrială în preajma căruia n-ai fi găsit nici insecte, ca să nu mai vorbim de păsări.

Locul era luminat în întregime, iar Rydell auzi duditul unor generatoare mari când coborî panta.

– Isuse, zise Chevette Washington.

Rydell trase alături de ghereta portarului și acționă coborârea automată a geamurilor din partea lui, bucuros că mai funcționa. Un bărbat într-o jachetă din lână netoarsă, de culoare portocaliu-aprins, și cu o căciulă din același material se arătă, purtând o armă cu pat metalic.

– Proprietate privată, spuse el, uitându-se acolo unde ar fi trebuit să fie parbrizul. Ce s-a întâmplat cu parbrizul dumneavoastră, domnule?

– O căprioară, îi zâmbi Chevette Washington.

– Am venit să ne vizităm prietenii, familia Sublett! îl liniști Rydell, sperând să-i poată distrage atenția înainte să observe găurile de gloanțe sau altceva. Ne așteaptă, dacă vrei să te duci să-i chemi.

– N-aș putea zice că arătați a creștini.

Chevette Washington se întinse peste Rydell și-i aruncă paznicului o privire lungă.

[1] 1 acru = 0,4 ha (n. trad.).

– Nu știu ce ești *tu*, frate, dar noi suntem Nazareeni Arieni, din Eugene. Nici măcar n-am fi vrut să venim încoace pentru că se zvonește că voi acceptați orice nespălat, *orice* corcitură. Trădători de rasă *peste tot*, în zilele noastre.

Paznicul o privi.

– Dacă sunteți Nazareeni, cum se face că nu sunteți rași în cap?

Ea își atinse bretonul frizurii aiurite, partea scurtă, țepoasă.

– Următorul lucru pe care-ai să mi-l spui e că Isus a fost jidan. Tu nu știi ce înseamnă *asta*?

El arăta acum ceva mai mult decât doar îngrijorat.

– Am adus cu noi, în spate, niște cuie sfințite. Poate că asta îți face o idee.

Rydell văzu că paznicul ezită, înghiți.

– Hei, omule bun, zise Rydell, îl chemi pe Sublett sau nu?

Omul intră înapoi în gheretă.

– Ce-i chestia aia cu cuiele? întrebă Rydell.

– Ceva despre care mi-a spus Skinner, odată, zise ea. M-a speriat.

Dora, mama lui Sublett, bea Coka și vodcă mexicană. Rydell mai văzuse oameni bând așa ceva, dar niciodată la temperatura camerei. Iar Coka era răsuflată, pentru că ea o cumpărase, împreună cu vodca, în sticle de-alea mari, din plastic, de la supermarket, și arătau deja de parcă ar fi fost ținute desfăcute o vreme. Rydell hotărî că nu se simțea în stare să bea nimic.

Sufrageria rulotei Dorei avea o canapea și un fotoliu extensibil, asortate. Dora stătea întinsă în fotoliu, cu picioarele mai sus, pentru circulație, zicea ea, Rydell și Chevette Washington stăteau alături, pe canapea, care era mai mult un fotoliu pentru două persoane, iar Sublett stătea pe dușumea, cu genunchii trași până aproape sub bărbie. Erau o mulțime de lucruri pe pereți și pe micile etajere decorative, dar totul era foarte curat. Rydell își imagină că din cauza alergiilor lui Sublett. Totuși, erau o mulțime de gioarse: plachete și fotografii și figurine și lucruri care, își imagină Rydell, trebuiau să fie cărticelele alea de rugăciuni. Era și o hologramă, genul plat, a reverendului Fallon, care aducea mai mult ca niciodată a oposum, dar un oposum care se bronzase și

probabil că-și făcuse operație estetică. Era și un cap, mărime naturală, al lui J.D. Shapely, care lui Rydell nu-i plăcu pentru că ochii lui păreau că te urmăresc. Cele mai multe dintre lucrurile bune păreau a fi grupate în jurul televizorului, care era mare și strălucitor, dar de tip vechi, dinainte de a fi început să fie cu adevărat mari și plate. Acum era deschis, prezentând un film alb-negru, dar sunetul era dat la minim.

– Ești sigur că nu vrei să bei nimic, domnule Rydell?

– Da, doamnă, mulțumesc, zise Rydell.

– Joel nu bea. Are alergii, știi.

– Da, doamnă.

Rydell habar nu avusese care era prenumele lui Sublett.

Sublett purta jeanși noi, albi, un tricou alb, ciorapi albi din bumbac și papuci de spital, din hârtie, de unică folosință.

– A fost întotdeauna un băiat sensibil, domnule Rydell. Îmi aduc aminte că o dată a supt butonul Celui Mare. Ei bine, parcă i se întorsese gura în afară.

– Mamă, zise Sublett, știi că doctorul a spus că ar trebui să dormi mai mult.

Doamna Sublett oftă.

– Da, bine, Joel, știu că voi, tinerii, de abea așteptați să stați de vorbă.

Se uită la Chevette Washington.

– E o rușine ce-i cu părul tău, dragă. Ești cât se poate de drăguță și să știi că o să-ți crească frumos. Am încercat să aprind aragazul pe care-l aveam în Galveston, asta s-a întâmplat când Joel era bebeluș, era atât de sensibil, și mașina aia de gătit aproape a sărit în aer. Tocmai îmi făcusem un permanent, dragă și, ei bine...

Chevette Washington nu răspundea nimic.

– Mamă, spuse Sublett, acum, că ți-ai sorbit scumpa băutură...

Rydell îl privi pe Sublett conducându-și mama dincolo, la culcare.

– Isuse Cristoase, sări Chevette Washington, ce are la ochi?

– E sensibil la lumină, spuse Rydell.

– E înspăimântător, asta e.

– N-ar face rău nici unei muște, zise Rydell.

Sublett reveni, se uită la ecranul televizorului, apoi oftă și-l stinse.

– Știi că nu trebuie să părăsesc rulota, Berry?

– Cum așa?

– E o condiție a apostaziei mele. Ei spun că aș putea corupe comunitatea prin contact.

Se cocoță pe marginea fotoliului, astfel încât să nu trebuiască să se așeze efectiv în el.

– Credeam că l-ai lăsat pe Fallon când ai venit în L.A.

Sublett păru stânjenit.

– Păi, ea se simțea rău, Berry, așa că am venit încoace și le-am zis că-s aici să mă pocăiesc. Să meditez la cutie și restu'.

Își răsuci mâinile lungi și palide.

– După care m-au prins uitându-mă la *Videodromul* Ai văzut-o vreodată pe, ăă, Deborah Harry , Rydell?

Sublett oftă și se cutremură oarecum.

– Cum te-au prins?

– Au aranjat să poată supraveghea la ce te uiți.

– Cum de sunt izolați aici, totuși?

Sublett își trecu degetele spre spate prin părul uscat, de culoarea spicului copt.

– Greu de zis, dar cred că-i ceva în legătură cu problemele fiscale ale reverendului Fallon. Aproape tot ce face în ultima vreme e în legătură cu asta. Nu ți-a mers slujba din San Francisco, Berry?

– Nu, oftă Rydell, n-a mers.

– Vrei să-mi povestești?

Rydell spuse că da.

– Cred că a atins cu un glonte și ceva care are legătură cu afurisitul ăla de radiator, zise Rydell.

Se aflau iarăși în VA, în afara perimetrului.

– Îmi place prietenul tău, zise ea.

– Și mie.

– Nu, vreau să spun că îl interesează cu adevărat ce-o să se întâmple cu tine. Îl interesează de-adevăratelea.

– Ia tu patul, zise el. Eu dorm pe bancheta din față.

– Nu-i parbriz. Ai să-ngheți.

– O să-mi fie okay.

– Dormi aici, în spate. Am mai făcut-o. E okay.

Se trezi în întuneric și-i ascultă respirația, scârțâitul scurtei din piele veche, rigidă, care-i acoperea umerii.

Sublett îi ascultase povestea, dând uneori din cap, punând câte o întrebare când și când, lentilele lui de contact cu oglindă reflectând mici imagini convexe, printre care și a lor așa cum erau așezați pe fotoliul pentru două persoane. La sfârșit, doar fluierase ușor și spusese:

– Berry, mi se pare că ești într-adevăr la ananghie acum. Mare ananghie.

Cu adevărat la ananghie.

Rydell își lăsă mâna în jos, atingând-o pe a ei din întâmplare, și își pipăi umflătura portofelului din buzunarul de la spate. Toți banii pe care-i avea erau acolo, dar tot acolo era și cartea de vizită a lui Wellington Ma. Sau ce mai rămăsese din ea. Ultima oară când se uitase, era spartă în trei.

– *Mare* ananghie, zise el în întuneric, iar Chevette Washington își ridică poalele scurtei și se cuibări mai bine, fără să i se modifice respirația, așa că el își dădu seama că dormea în continuare.

Stătu acolo, gândindu-se, iar după un timp începu să i se contureze o idee. Cea mai nebunească idee pe care o avusese vreodată.

– Prietenul ăla al tău, îi zise lui Sublett în bucătărioara rulotei, Lowell ăla.

– Ce-i cu el?

– Ai un număr unde putem da de el?

Ea își turnă laptele peste fulgii de porumb. Lapte din lapte praf. Avea aspectul ăla, ușor cretos. Singurul din care avea mama lui Sublett. Sublett era alergic la lapte.

– De ce?

– Mă gândesc că poate vreau să vorbesc despre ceva cu el.

– Despre ce?

– Despre ceva cu care cred că m-ar putea ajuta.

– Lowell? Lowell n-o să te-ajute. Lowell nu dă un scuipat pe nimeni.

– Păi, zise Rydell, atunci de ce nu mă lași să vorbesc cu el?

– Dacă-i spui unde suntem, sau dacă l-a conectat înapoi în rețea, ne dă de gol. Sau ar face-o, dacă ar ști că e careva pe urmele noastre.

– De ce?

– Pentru că *așa*-i el.

Dar îi dădu lui Rydell numărul de telefon.

– Hei, Lowell?

– Cine naiba ești?

– Ce mai faci?

– Cine ți-adat...

– Nu închide.

– Ascultă, freca...

– DPSF Criminalistică.

Îl auzi pe Lowell trăgând din țigară.

– Ce-ai zis? spuse Lowell.

– Orlovsky. DPSF Criminalistică, Lowell. Barosanul ăla cu arma aia barosană? Care-a intrat atunci în bar? Îți aduci aminte. Exact înainte să se stingă lumina. Eu eram lângă bar, vorbeam cu Eddie Rahat.

Lowell mai trase un fum din țigară, mai puțin adânc, după sunet.

– Uite ce-i, nu știu...

– Nu-i nevoie. Poți să închizi în momentul ăsta, Lowell. Dar dacă-o faci, băiatule, ia-ți deja adio de la curu' tău. Pentru că l-ai văzut pe Orlovsky intrând acolo după fată, Lowell, nu-i așa? L-ai văzut. El nu voia să-l vezi. Nu era acolo cu nici o treabă de-a DPSF Criminalistică, Lowell. El era acolo cu treaba lui. Iar ăsta-i un ofițer rău de tot, Lowell. Rău ca și cancerul.

Tăcere.

– Nu știu despre ce tot vorbești.

– Atunci ascultă-aici, Lowell. Fii atent. Nu asculți, îi zic lui Orlovsky că l-ai *văzut*. Am să-i dau numărul ăsta. Am să-i dau descrierea ta și-a lui cap-ras ăla. Îi spun c-ați vorbit despre el. Și știi ce-o să facă, Lowell? O să vină acolo și-o să te-mpuște, asta o să facă. Și n-o să-l poată opri nimeni. Criminalistică, Lowell. După aia, poate să facă *el însuși* investigațiile, dacă vrea. Omu-i greu, Lowell, tre' să-ți zic.

Lowell tuși de vreo două ori. Își drese vocea.

– Asta-i o glumă, nu?

– Nu te-aud râzând.

– Okay, zise Lowell, zici că-i pe bune. Atunci? Ce-ți trebuie?

– Aud că știi oameni care se pricep la aranjat lucrurile. Cu computerele și restul.

Îl auzi pe Lowell aprinzându-și o altă țigară.

– Ei, zise Lowell, cam așa ceva.

– Republica Dorinței, zise Rydell. Am nevoie de tine să-i faci să-mi împlinească o dorință.

– Fără *nume*, zise Lowell repede. Sunt scannere aranjate să prindă lucruri din trafic...

– *Ei*, okay? Am nevoie de *tine* să-i convingi pe *ei* să facă ceva pentru *mine*.

– O să te coste, zise Lowell, și n-o să fie ieftin.

– Nu, zise Rydell, o să te coste pe *tine*.

Apăsă pe butonul care întrerupea convorbirea. Să-i dea micuțului Lowell vreme să cugete; poate o să-l caute pe Orlovsky pe Lista Civilă, să vadă că figura acolo și că lucra la Criminalistică. Închise micul telefon și se întoarse în rulotă. Mama lui Sublett ținea aerul condiționat cam cu vreo două gradații prea sus.

Sublett stătea pe fotoliul dublu. Hainele lui albe îl făceau să arate ca un pictor, un ipsosar, ceva, numai că era prea curat.

– Știi, Berry, mă gândesc că poate-i mai bine să mă întorc la Los Angeles.

– Și mamata?

– Păi, doamna Baker e acum aici, s-a întors de la Galveston. Au fost vecine ani de zile. Doamna Baker poate să aibă grijă de mama.

– Rahatul ăla cu apostazia, te mai ține?

– Sigur, zise Sublett, răsucindu-se să se uite la hologramă lui Fallon. Eu tot cred în Domnul, Berry, și știu că I-am văzut chipul pe ecran, exact cum propovăduiește reverendul Fallon. Am văzut. Dar restul, o jur, s-ar putea să fie numai gargară.

Sublett arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Ochii lui argintii se rotiră, îi întâlniră pe ai lui Rydell.

– Și m-am gândit la SecurInt, Berry. Ce mi-ai zis azi-noapte. Nu văd cum m-aș întoarce acolo la slujbă știind genul de lucruri pe care le fac. Credeam că măcar eram de ajutor să protejez

oamenii de câteva dintre relele lumii ăsteia, Berry, dar acum știu că n-aș face decât să lucrez pentru o companie lipsită cu totul de morală.

Rydell se duse și se uită mai îndeaproape la cărticelele de rugăciuni. Se întrebă care dintre ele ar fi trebuit să păzească de SIDA.

– Nu, zise el în cele din urmă, te duci înapoi la lucru. Tu *protejezi* oamenii. Partea asta-i reală. Trebuie să ai din ce trăi, Sublett.

– Dar tu?

– Ei, ce-i cu mine?

– Au să te găsească și-au să te omoare, Berry. Și pe tine și pe ea.

– Și pe tine, probabil, dacă află că am vorbit cu tine. N-ar fi trebuit să fac asta, Sublett. Ăsta-i motivul pentru care Chevette și cu mine trebuie să plecăm de-aici. Așa n-o să aveți necazuri nici tu și nici mama ta.

– Păi, zise Sublett, eu nu mai lucrez pentru ei, Berry. Dar plec de aici. Trebuie, pur și simplu.

Rydell se uită la Sublett, văzându-l, cumva, în uniforma completă SecurInt, cu glock-ul și celelalte, și deodată ideea aia cu totul nebunească se înălță și se zgudui, se rostogoli, relevându-și toate noile fațete. *Dar pe el nu-l poți implica*, își zise Rydell sieși, *pur și simplu n-ar fi corect*.

– Sublett, se auzi Rydell spunând după vreun minut, pun pariu că am aici o perspectivă profesională la care tu nici măcar nu te-ai gândit.

– Care-i aia? zise Sublett.

– Să ajung la ananghie, zise Rydell.

33.
Carnetul

orez
strecurătoare
mătură
detergent lichid
sac de dormit
combustibil pentru lampa de gătit
ulei/vaselină

Acum doarme. Orez cu sos de curry de la rulota Thai. Întreabă unde s-a dus fata. Îi spun că Fontaine a primit vești de la ea, dar nu știe unde e sau de ce. Pistolul e pe raft. Nu-mi place să-l ating (rece, greu, mirosind a ulei, finisajul albastru închis ros până la gri-argintiu pe părțile laterale ale gurii țevii, de jur împrejurul cilindrului cu adâncituri. „SMITH & WESSON". Thomasson). În seara asta a vorbit iarăși despre Shapely.

Cum l-au aranjat, Scooter, asta-i o mare rușine. Același rahat pretutindeni. De fiecare dată, unii dintre ei oricum te fac să te și întrebi cum de durează atât de mult afurisitele astea de religii sau ce le-a pornit la început. Poate c-o să fie și el așa într-o zi, cu ticăloși nebuni care să ucidă oameni pentru el, sau să spună că-i pentru el. Erau tipii ăia, de la Isus Crucificatul, care nu vorbeau deloc, decât lunea, și aia era ziua în care se duceau și scoteau câte o

lopată de mizerie din morminte, Scooter. La mici intervale de timp, convingeau pe câte unul dintre ei că a pătrus spiritul în el și chiar o făceau, o făceau cu niște cuie speciale din crom pe care le purtau fiecare, în săculețe din piele atârnate la gât, vezi tu, trebuia să fie piele de miel nenăscut. La naiba, ai zice că erau mai nebuni decât ăia de care l-au curățat pe el, Scooter. I-au vârât pe toți la răcoare, până la urmă. După 1988 nu mai rămăsese nici unul.

34.

Evadând din Paradise

– *ANVELOPA*, DRAGĂ, spuse doamna Sublett, Talitha Morrow, Todd Probert, Gary Underwood 1996.

Se lăsase pe spate în fotoliu, cu un șervet de vase umed pe frunte. Avea aceeași culoare albastră ca și papucii ei, care erau și ei tot din material flaușat.

– Nu l-am văzut, zise Chevette, răsfoind o revistă dedicată reverendului Fallon.

Era o actriță cam trecută, Gudrun Weaver, și era acolo, îmbrățișându-l pe Fallon undeva pe o scenă. Dacă s-ar fi rotit, se gândi Chevette, nasul lui ar fi ajuns cel puțin până în osul pieptului ei. Părea că-și injectase un fel de ceară roz, pe sub toată pielea; avea cel mai sculat păr pe care-l văzuse în viața ei, ca o perucă scurtă, dar arăta de parcă s-ar fi putut ridica, s-o ia la plimbare, razna.

– Numai despre televiziune, zise doamna Sublett, deci, natural, e de o semnificaie deosebită pentru Biserică.

– Despre ce-i vorba?

– Talitha Morrow e o reporteră, iar Todd Probert e un spărgător de bancă. Dar el e un spărgător *bun*, pentru că nu vrea decât banii cu care să plătească un transplant de inimă pentru nevasta lui. Carrie Lee. Ți-o amintești? Într-un rol matur, dragă. Mai mult ca o camee. Ei bine, Garry Underwood e „fostul" Talithei, dar tot mai e leșinat după ea, rău. De fapt, el a căpătat – cum îi 'ce? – erotomanie, adică numai la asta-i e gândul și, dragă, iese rău. Prima oară el îi trimite niște păpuși Barbie ciopârțite; îi trimite un șoarece alb mort, după care numai lenjerie scumpă plină de sânge...

Chevette o lăsă pe bătrâna doamnă să vorbească. Ea putea să se detașeze, să n-o mai audă, la fel cum făcea uneori cu propria ei mamă,. Se întreba cu ce erau atât de ocupați Rydell și Sublett. Puneau ceva la cale; pe șoptite., în bucătărie.

Urmări o muscă ce dădea târcoale lucrurilor de pe rafturile doamnei Sublett. Era leneșă, ca și cum aerul condiționat ar fi fost prea încins pentru ea.

Se întrebă dacă nu cumva începea să se îndrăgostească de Rydell. Poate că era doar pentru că-și făcuse duș și se bărbierise și-și pusese haine curate din valiza aia a lui cu înfățișare idioată. Hainele erau exact la fel cu cele pe care le purtase înainte. Poate că nu purta niciodată altceva. Dar, trebuie să recunoască, avea un fund drăguț în jeanșii ăia. Mama lui Sublett zicea că arăta ca un Tommy Lee Jones tânăr.. Cine era Tommy Lee Jones? Sau poate era din cauză că îi intrase în cap ideea că el avea să-i facă ceva nasol lui Lowell. Crezuse că tot îl mai iubea pe Lowell, sau cam așa ceva, dar acum nu mai gândea în felul ăsta, deloc. Dacă Lowell nu s-ar fi apucat de droguri. Se gândise cum avea să facă Loveless ăla când îi turnase tot drogul în Coke. Îl întrebase pe Rydell dacă atât era destul ca să-l omoare, iar Rydell spusese că nu. Zicea că era destul ca să-l facă să fie complet nebun un timp, iar când avea să își revină, avea să-l doară. Apoi îl întrebase pe Rydell de ce făcuse așa urât Loveless, izbindu-se cu pistolul între picioare. Rydell se scărpinase în cap și spusese că nu era sigur., dar credea că era ceva în legătură cu ce-ți făcea la sistemul nervos. Zicea că provoca priapism. Ea întrebase ce era aia. Păi, spusese el, atunci când bărbatul e, cum ar veni, supraexcitat. Ea nu știa de așa ceva, dar lui Lowell îi dăduse nesimțirea aia totală, care nu mai voia să cedeze. Și asta ar fi fost foarte bine sau, oricum, okay., numai că el se mai dădea și mare cu ea, așa că i se făcea lehamite și atunci el o ocăra în fața celor cu care umbla el, cum era Codes. Oricum, ea nu avea să mai piardă timpul făcându-și probleme în legătură cu ce avea de gând Rydell cu Lowell. Asta era sigur.. Își făcea ea griji, dar în legătură cu Skinner, dacă era okay sau dacă era îngrijorat. Îi cam era frică acum să-l sune pe Fontaine; de fiecare dată când dădea Rydell un telefon, ei îi era frică să nu fie interceptat. Și o apuca tristețea când se gândea la bicicleta ei. Era sigură că i-o luase careva până acum. Nu-i prea plăcea să recunoască, dar asta începea s-o facă să se simtă aproape la fel de tristă ca pentru

felul în care fusese omorât Sammy. Iar Rydell credea că fusese împușcat și Nigel.

– Și atunci, continuă mama lui Sublett, Gary Underwood sare pe fereastră. Și cade pe un gard din alea, cum le spune? Cele cu țepușe în vârf.

– Hei, mami, strigă Sublett, i-ai împuiat urechile Chevettei.

– Tocmai îi ziceam de *Anvelopa*, spuse doamna Sublett de sub prosop.

– 1996, zise Sublett. Păi, Rydell și cu mine avem nevoie de ea pentru ceva.

Sublett îi făcu semn să vină după el, în bucătărie.

– Nu cred că-i o idee bună să iasă afară, îi zise el lui Rydell. Nu în timpul zilei.

Chevette se uită în jos, la cătușa ei. Rydell i-o tăiase pe cealaltă și lanțul cu un ferăstrău, pe care-l împrumutase din vecini. Muncise vreo două ore.

Rydell ședea la masa din plastic la care își luase și ea masa de dimineață.

– Păi, tu nu poți merge, Sublett, din cauza apostazei. Și nu vreau să stau acolo de unul singur, nu cu capul băgat într-un videofon din ăla. Ar putea intra părinții lui. Ar putea trage el cu urechea.

– Nu-i poți suna de la un telefon obișnuit, Berry?

Sublett părea nefericit.

– Nu, zise Rydell, nu pot. Nu le place asta. El zice că au să vorbească cu mine dacă îi sun cel puțin printr-un echipament videofonic.

– Care-i problema? zise Chevette.

– Sublett are un prieten aici, care are o pereche de videofoane.

– Buddy, zise Sublett.

– Buddy[1] al tău? întrebă ea.

– Îl cheamă Buddy, zise Sublett, dar VR-ul ăla, videofoanele și celelalte chestii sunt interzise de legea Bisericii. I s-a revelat reverendului Fallon că realitatea virtuală e un vicleșug al Satanei, că nu te mai uiți destul la televizor după ce te apuci de ea...

– Doar nu crezi una ca asta, zise Rydell.

[1] Amic (n.trad.).

– Nici Buddy, zise Sublett, dar tatăl lui o să-i dea după ceafă dacă-i găsește VR-ul pe care-l ține sub pat.

– Sună-l, zise Rydell, și spune-i ce ți-am zis eu. Două sute de dolari, bani gheață, plus timpul și taxa.

– Au s-o *vadă* oamenii, zise Sublett, aruncându-și timid privirea argintie în direcția Chevettei, apoi la Rydell.

– Cum adică să mă „vadă"?

– Ei, tunsoarea ta, explică Sublett. E prea neobișnuită pentru ei, crede-mă.

– Deci, Buddy, îi spuse Rydell băiatului, am să-ți dau astea două bancnote de o sută de dolari. Așadar, când ziceai că trebuie să se întoarcă tatăl tău?

– Nu mai devreme de două ore, îl încredință Buddy cu vocea spartă, alterată de nervozitate.

Luă banii de parcă ar fi avut râie pe ei.

– Dă o mână de ajutor la turnarea unei platforme pentru rezervoarele de combustibil aduse de la Phoenix cu avionul Bisericii.

Buddy rămase cu ochii la Chevette. Își pusese pe cap o pălărie de soare din pai ce aparținea mamei lui Sublett, o pălărie cu boruri mari și moi și o pereche de ochelari de soare ciudați, de doamnă bătrână, cu rame galben ca lămâia, cu ramele ridicate în sus spre tâmple. Chevette încercă să-i zâmbească, dar nu fu de prea mare folos.

– Sunteți prieteni cu Joel, nu?

Buddy era tuns, nu chiar la piele, avea o sârmă în gură, să-i îndrepte dinții și un măr al lui Adam cam cât o treime din capul lui. Chevette îl studie din cap până-n picioare.

– Veniți L.A.?

– Exact, zise Rydell.

– V-vreau să m-merg acolo, spuse Buddy.

– Bun, zise Rydell. Asta-i un pas în direcția cea bună, crede-mă. Acum așteaptă afară, cum am zis, și anunț-o pe Chevette dacă vine cineva.

Buddy ieși din micul lui dormitor, închizând ușa după el. Chevettei nu-i făcu impresia că mai trăia pe acolo și altcineva de vârsta lui Buddy. Prea cochet, cu posterele alea, al lui Isus și al lui

Fallon. Îi fu milă de el. Era un aer închis și încins și simți lipsa aerului condiționat al mamei lui Sublett. Își scoase pălăria.

– Okay, zise Rydell, luând casca din plastic, stai aici și tragi din priză dacă suntem întrerupți.

Buddy băgase deja în priză. Rydell se așezase pe dușumea și-și puse casca, așa că nu-i putea vedea ochii. Apoi își trase o mănușă din acelea pe care le folosești când formezi numărul și umblă prin ea.

Ea îi privi degetul arătător apăsând pe o tastă care nu exista acolo. Apoi îl ascultă vorbind computerului companiei despre comunicarea duratei convorbirii și a taxelor.

După care, mâna începu iar să i se miște.

– Merge, zise el și începu să tasteze cu degetul prin aer numărul pe care zicea că i-l dăduse Lowell.

Când fu gata, schiță din încheietură un fel de răsucire, apoi își lăsă mâna cu mănușa în poală.

Stătu preț de câteva secunde, rotindu-și capul cu cască cu tot, ca și cum s-ar fi uitat la ceva, apoi se opri.

– Okay, zise el, cu vocea oarecum amuzată, fără să i se adreseze ei, dar nu-i nimeni *aici*?

Chevette simți cum i se ridică părul pe ceafă.

– O, făcu el, întorcându-se cu casca pe cap, Isuse...

35.

Republica Dorinței

LUI RYDELL ÎI PLĂCUSERĂ Zidurile de Vis când era pușți în liceu. Erau sub licență japoneză și le instalau prin fel de fel de spații, cel mai adesea în vechile artere comerciale; unele erau în foste săli de cinema, altele în vechi magazine universale. El se dusese o dată la unul pe care-l amenajaseră într-o sală veche de bowling; era lung și îngust și totul cam distorsionat dacă încercai să-l deplasezi prea rapid.

Erau o mulțime de moduri de a te distra, cel mai popular joc în Knoxville fiind luptele cu pistoale, unde primeai niște arme și trăgeai în tot felul de tipi răi, iar ei trăgeau și ei, după care ți se calcula scorul. Un fel de SAAF de la Academie, dar cu numai jumătate din rezoluție. Și nici un fel de culoare.

Dar lui Rydell îi plăcuse cel mai mult acolo unde doar intrai și luminile apăreau din nimic, din norul acela de pixeli sau poligoane sau ce erau și puteai vedea ce făceau alții, în același timp, și chiar să-ți pui laolaltă cu ei ce aveai tu, dacă erați toți de acord. Îi fusese oarecum rușine de asta, deoarece părea că mai ales fetele îl jucau. Iar fetele făceau întotdeauna și curcubee și altele la fel, iar lui Rydell îi plăcea să facă mașini, un fel de mașini-de-vis, ca și cum el ar fi fost un proiectant undeva în Japonia și ar fi putut construi orice și-ar fi dorit. Îți puteai scoate la imprimantă imaginile în culori, când erai gata, sau pe o casetă, dacă le animai. Erau întotdeauna acolo două fete, în capătul îndepărtat, care-și făceau operații de chirurgie plastică pe propriile lor imagini, agitându-se cu chipurile și părul lor pe-acolo, și-și trăgeau copii dacă făceau ceva care chiar le plăcea.

Rydell stătea mai aproape de intrare, modelând rețelele alea de lumină verde în jurul cadranului pe care-l desenase tot el, așezând culoare și textură deasupra, ca să vadă în ce măsură se deosebeau.

Dar ceea ce-și aminti când păși în spațiul videofonului fu sentimentul pe care-l aveai făcând asta, despre cum era spațiul *din jurul* Zidurilor de Vis. Și era un lucru ciudat, pentru că, dacă-ți ridicai privirile de la ceea ce făceai, într-adevăr nu era nimic acolo; nimic anume, în orice caz. Dar când o făceai, când îți proiectai mașina sau orice altceva, aveai impresia stranie că te lăsai în afară, peste marginile lumii și că spațiul de dincolo se pierdea cumva pentru totdeauna.

Și te simțeai ca și cum n-ai fi stat pe podeaua unei foste săli de cinematograf sau de bowling, ci pe un fel de câmp de sticlă, pe care-l simțeai ca și cum s-ar fi întins în spatele tău kilometri și kilometri, fără capăt.

Așa că, atunci când văzu că emblema companiei de telefoane era acolo, în planul acela sticlos, spuse doar „O", pentru că îi putea vedea marginile și pentru că atârna acolo, netedă, iar în jur și sub ea un nor de ceață sau cer, care nu avea nici o culoare și toate culorile în același timp, ca un fel de clocot.

Și apoi apărură figurile alea, mai mari decât zgârie-norii, mai mari decât orice, cu piepturile aproape până la marginile planului, astfel încât Rydell se simți ca o muscă sau ca o jucărioară.

Unul dintre ele era un dinozaur, un fel de T. Rex[1] cu labele din față scurte, numai că se terminau cu ceva ce semăna mai mult cu niște mâini. Alta era un fel de statuie, părea, sau mai degrabă era, un capriciu al naturii, o formațiune străbătută toată de crăpături și fisuri, dar avea forma unui de cap de om, cu față lată și părul împletit în codițe, cu chipul senin și pleoapele întredeschise. Dar toată numai piatră și mușchi, părul cumva alcătuit din munți întregi de șisturi.

Apoi se uită și-o văzu pe cea de-a treia, și nu spuse decât „Isuse".

---

[1] *Tyranosaurus rex*, specia cea mai fioroasă și mai mare de dinozaur carnivorcare a dispărut, o dată cu toate reptilele uriașe, la sfârșitul erei cretacice (cca. -65 mil.ani) (n. trad.).

Era tot o figură, la fel de mare, dar alcătuită din televizoare, imaginile mișcătoare șerpuind și zvârcolindu-se împreună și reușind cu greu să-și păstreze forma pe care o luaseră: ceva ce putea fi o femeie sau un bărbat. Îl dureau ochii încercând să se uite prea îndeaproape la fiecare parte a ei. Era ca și cum ar fi încercat să se uite la un milion de canale deodată, iar zgomotul tălăzuia ca o cascadă izbindu-se de stânci, un fel de șuierat care nu era deloc un sunet articulat.

– Bine-ai venit în Republica Dorinței, zise dinozaurul, cu vocea unei femei frumoase.

Zâmbi, cu fildeșul colților sculptat sub formă de templu. Rydell încercă să se uite la sculpturi; preț de o secundă, fură clare, apoi ceva se întâmplă.

– Nu ai nici o treime din lățimea benzii de frecvență care-ți trebuie, zise muntele pletos, cam cu vocea la care te-ai fi așteptat de la un munte. Ești în spațiu K-Tel...

– Ai putea închide comutatorul, sugeră lucrul alcătuit din televizoare, cu vocea modulată mai sus decât șuieratul cascadei.

– Nu te osteni, zise dinozaurul. Nu cred să fie cine știe ce conversație.

– Numele, i se adresă muntele.

Rydell ezită.

– Codul Asigurărilor Sociale, continuă dinozaurul părând plictisit și, fără să știe de ce, Rydell se gândi la tatăl lui, la cum se încăpățâna el să tot spună ce însemnase asta cândva și ce însemna acum.

– Numele și numărul, zise muntele, sau ne-am dus.

– Rydell, Stephen Berry, și urmă șirul de cifre.

Abia o rostise pe ultima, când dinozaurul zise:

– Fost polițist, înțeleg.

– Dragul de el, zise muntele, care-i tot amintea lui Rydell de ceva.

– Ei, zise dinozaurul, cam într-una „fost", după cum pare. Ai lucrat pentru SecurInt după aceea.

– O țeapă, zise muntele și înălță o mână să arate înspre Rydell, numai că era un clește gigantic de homar din granit acoperit cu licheni.

Păru să acopere jumătate din cer, ca bordul exterior al unei nave spațiale.

– Partea *ascuțită* a lamei?

– Nu se apropie ei prea mult, după părereamea, afirmă furtuna de televizoare. Pari a te bucura de întreaga atenție a lui Lowell al nostru, Rydell. Iar *el* nici măcar nu ne-a spus cum te cheamă.

– Nu știe, zise Rydell.

– Nu-i deosebești curul de o gaură în pământ, hă-hă, făcu muntele lăsând cleștele în jos.

Rydell încercă să se uite mai bine; prinse o lucire de lacuri albastre și adânci, ferigi unduitoare, un rozător gălbui îndepărtându-se țopăind, înainte ca imaginea să-și piardă claritatea.

– Oameni ca Lowell își imaginează că noi avem mai multă nevoie de ei decât au ei de noi.

– Zi care ți-e problema, Stephen Berry, îl repezi dinozaurul.

– S-a întâmplat ceva, în Benedict Canyon...

– Da, da, zise dinozaurul, tu erai la volan. Și ce are-a face cu *noi*?

Atunci i se limpezi lui Rydell că dinozaurul, sau ei toți, puteau vedea toate înregistrările care existau despre el, exact în aceeași clipă, oriunde s-ar fi aflat ele. Îi dădu un sentiment ciudat.

– Vă uitați la tot ce-i în legătură cu mine, se trezi el.

– Și *nu*-i foarte interesant, spuse dinozaurul. Benedict Canyon?

– Voi ați *făcut*-o, se dumiri Rydell.

Muntele își înălță sprâncenele. Rafale de vânt, venind una după alta, stânci se prăbușiră. Totul undeva la marginea câmpului vizual al lui Rydell.

– La valoarea ei, n-am fost *noi*, nu tocmai. Noi am fi urmat o cale mai elegantă.

– Dar de ce-ați făcut-o?

– Păi, zise dinozaurul, în măsura în care a făcut-o cineva, sau a avut grijă să fie făcută, îmi imaginez că te-ai putea uita la soțul doamnei, care între timp a intentat divorț. Pe motive foarte serioase se pare.

– S-o fi pus el la cale? Cu grădinarul și restul?

– Lowell are de dat niște explicații serioase, cred, zise muntele.

– Nu ne-ai spus ce vrei, domnule Rydell.

Forma din televizoare.

– O treabă ca asta. Făcută. Am nevoie de voi să *faceți* așa ceva. Pentru mine.

– Lowell, zise muntele și-și scutură pletele împletite.

Cascade de șisturi la periferia imaginii lui Rydell. Praf înălțându-se pe o pantă în depărtare.

– Genul ăsta de lucruri este periculos, spuse dinozaurul. Lucrurile periculoase costă foarte scump. Tu nu ai nici un ban, Rydell.

– Dar dacă vă plătește Lowell?

– Lowell, rosti fața aceea imensă, inexpresivă, din imagini răscolite, *ne* este dator.

– Okay, zise Rydell, vă aud. Și cred că știu pe altcineva care v-ar putea plăti.

Nu era chiar sigur dacă spunea sau nu o prostie.

– Dar va trebui să mă ascultați. Să-mi auziți povestea.

– Nu, zise muntele și Rydell își aminti cu cine își imaginase el că trebuia să semene lucrul, cu tipul pe care îl vedeai uneori în emisiunile istorice, cel care inventase videofonul și celelalte. Iar dacă Lowell își închipuise că el era singurul pește de pe acolo, s-ar putea să se înșele.

După care începură să-și piardă contururile, dezmembrându-se în imaginile acelea scămoșate, multicolore, fractale iar Rydell își dădu seama că îi pierde.

– Stați, strigă el. Locuiește vreunul din voi în San Francisco?

Dinozaurul reveni, licărind.

– Și dacă locuim?

– Păi, zise Rydell, vă *place*?

– De ce întrebi?

– Pentru că *totul* se va schimba. Au să-i facă ceea ce fac în Tokio.

– Tokio?

Furtuna televizoarelor întorcându-se acum înapoi, ca o minge mare, ca hologramă din barul Dizidenților Cognitivi.

– Cine ți-a zis așa ceva?

Acum se întorsese și muntele.

– În Tokio nu mai avem de ce *pierde timpul*, acum...

– Spune-ne, zise dinozaurul.

Așa că Rydell le spuse.

Ea își pusese deja pălăria înapoi când el își dădu casca jos, dar ținea ochelarii de soare în mână. Îl privea.

– Nu cred că am înțeles mare lucru, zise ea.

Nu putuse auzi decât ceea ce spusese el, însă mai mult el vorbise către sfârșit.

– Dar cred că ești nebun de legat.

– Poate că sunt, murmură el.

Apoi i se comunică durata și costul convorbirii. Făcea aproape cât toți banii care-i mai rămăseseră.

– Nu văd de ce au trebuit să pună chestia asta afurisită tocmai prin Pris, zise el.

Ea își puse ochelarii înapoi la ochi și clătină încet din cap, fără să spună nimic.

36.
Carnetul (2)

Orașul în lumina soarelui, de pe acoperișul cutiei din vârful turnului. Chepengul deschis. Zgomotele făcute de Skinner aranjându-și și rearanjându-și avutul. O cutie din carton, ce se umple încet cu obiecte pe care am să le duc jos, la vânzătorii de nimicuri, cu bunurile întinse pe pături, pe bucăți unsuroase de pânză veche. Osaka e departe. Vântul aduce zgomote de ciocănituri, cântece. Skinner în dimineața asta, întrebându-mă dacă am văzut știuca în Steiner Aqvarium?

– Nu.

– Nu mișcă, Scooter.

Sigur asta-i tot ce-a zis Fontaine? Dar îi găsise bicicleta? Asta nu-i bine. N-ar fi putut ajunge prea departe fără ea. Costă o mână și-un picior prăpădit, lucrul ăla. Făcută din hârtie, pe dinăuntru. Inutil, Scooter. La naiba, vorba ta. Uităm mai repede decât... Un tub din hârtie de-aia, apoi o înfășoară în aramid sau ceva. Nu, n-ar fi lăsat-o. În ziua când a adus-o acasă, trei ore acolo jos, vopsindu-i rugina aia falsă, poți crede una ca asta? Rugină falsă, Scooter. Și învelind-o în cârpe vechi, cauciucurile, totul. Ca să nu arate nouă. Ei, e mai deștept decât s-o încui, chiar că este. Știi cum să spargi o închizătoare din kriptonit, Scooter? Cu un cric Volvo. Cricul Volvo intră exact acolo, ca și cum ar fi fost făcut

pentru el. Dă-i un brânci, două, zdrang. Dar nu se mai folosesc lacătele alea. Unii tot le mai cară, totuși. E unu' în'untru, ai să observi... Pur și simplu am găsit-o într-o zi. Voiau s-o care jos, în capăt, să se ocupe primăria de ea. Ziceau că avea să moară înainte să o ducă ei, oricum. Le-am zis că pot să se ducă naibii. Am adus-o aici, sus. Încă mai puteam. De ce? La naiba. De-aia. Vezi omul murind și tu treci ca și cum te-ai uita la televizor?

37.

Century City

CHEVETTE NU ȘTIA ce să creadă despre Los Angeles.

Totuși, credea că palmierii ăia erau siniștri.

Pe drum, mașina electrică a lui Sublett trăsese în urma ei o remorcă mare, albă cu INSTALAȚII DE SALVARE-A, VEGETAȚIE NANOTRONICĂ, scris transversal pe partea din spate și cu vârfurile palmierilor artificiali ieșind în afară, înfășurate în plastic.

Văzuse odată la televizor, cu Skinner, cum puneau copacii ăștia în locul celor pe care-i omorâse virusul, un virus mexican. Erau cam ca maglevul din Golf, sau ca ceea ce ziceau Rydell și Sublett că avea de gând compania aia, Sunflower, să facă în San Francisco; lucrurile astea *creșteau* oarecum, dar numai pentru că erau făcute dintr-o mulțime de mașinării micuțe. Într-o emisiune care o văzuse cu Skinner, vorbeau despre cum fuseseră proiectați acești noi copaci, astfel încât toate genurile de păsări și șobolani și așa mai departe își puteau face cuib în ei, exact ca și în cei care muriseră. Skinner spunea că intrase odată cu un Jeep într-un palmier adevărat, în L.A., și vreo zece șobolani căzuseră, îi aterizaseră pe capotă și rămăseseră acolo, până ce se speriaseră și fugiseră.

Nu semăna deloc cu San Francisco. Erau două feluri în care îl percepea. Ca fiind pur și simplu o îngrămădire de *de toate*, răspândite cam la întâmplare, și apoi ca pe un loc într-adevăr *mare*, cu munții undeva în spate și toată energia aia curgând prin el, luminând lucrurile. Poate din cauză că ajunseseră noaptea.

Sublett avea un automobil mic, european, numit Montxo. Știa, pentru că trebuise să se uite la emblema de pe bord tot drumul

de la Paradise încoace. Sublett zicea că rimează cu poncho. Era fabricat în Barcelona și-l puneai pur și simplu la priză, la curent normal, de uz casnic, și-l lăsai până se încărca. Nu făcea mai mult de șaizeci pe oră, pe autostradă, dar lui Sublett nu-i plăcea să conducă nimic altceva, din cauza alergiilor lui. Ea zicea că era norocos că existau mașini electrice; el îi explicase pe larg despre cât de îngrijorat era din cauza câmpurilor electromagnetice și a cancerului și așa mai departe.

O lăsaseră pe mama lui cu doamna Baker, urmărind la televizor *Vânătorul spațial*. Erau amândouă foarte emoționate pentru că ziceau că era primul film făcut de Molly Ringwald. Se emoționaseră mai mult decât pentru orice altceva, iar Chevette nici n-avea habar despre cine vorbeau.

Se uită la cătușă. O acoperise cu lipici negru epoxi și o mulțime de biluțe roz și albastre pe care le luase de la mama lui Sublett; arăta de fapt ca naiba, dar măcar nu mai semăna atât de mult cu o cătușă.

Rydell petrecea tot mai mult timp la telefon și trebuiră să se oprească de două ori din drum ca să-i cumpere baterii noi, pe banii lui Sublett.

O cam enerva faptul că nu-i mai acorda nici o atenție. Și dormiseră iar în același pat, în cameră la hotel, dar nu se întâmplase nimic, deși Sublett dormise afară în Montxo, pe scaunele lăsate pe spate.

Acum Rydell nu mai făcea decât să vorbească cu cei pe care-i știa Lowell de la Republica Dorinței, dar de la telefonul obișnuit, și încerca să lase mesaje la robotul cuiva. Domnul Mama sau cam așa ceva. Ma. Dar nu credea că le recepționa cineva, așa că-i suna pe cei de la Dorință și le tot spunea iar și iar povestea, tot ce li se întâmplase, iar ei înregistraseră și trebuiau să pună totul pe poșta vorbită a domnului Ma. Rydell zicea că aveau să i-o înghesuie acolo, astfel încât să nu mai aibă loc altă corespondență. Zicea că asta ar trebui să-i atragă atenția.

Când ajunseră în L.A. și-și luară o cameră la motel, Chevette fu destul de emoționată, pentru că întotdeauna își dorise asta. Pentru că mama ei găsea de fiecare dată că se simțea foarte bine când se ducea la moteluri. Ei, se vădise a fi un fel de camping fără rulote, cu căsuțe din beton împărțite în camere mai mici, și erau străini care făceau grătare în ceea ce fusese bazinul de înot. Sublett

se supărase de-a binelea din cauza asta, cum nu putea el umbla cu hidrocarburi și restul, dar Rydell spusese că era numai pentru o noapte. După care Rydell se dusese la străini și vorbise puțin cu ei și se întorsese spunând că erau tibetani. Făcuseră și ei un grătar bun, dar Sublett nu mâncase decât mâncarea rece pe care și-o adusese cu el, apă la sticlă și batoanele alea galbene, care semănau cu săpunul, și se dusese să doarmă în Montxo-ul lui.

Acum, Chevette se plimba prin locul numit Century City II și încerca să pară că se află acolo să facă o predare. Era ceva verzuliu, țuguiat, pe trei picioare. Le zăreai pentru că zidurile erau dintr-un fel de sticlă prin care puteai vedea. Era aproape cel mai mare lucru din jur; îl vedea de oriunde. Rydell îi zicea Picătura.

Era cu adevărat select, cam ca Bazinul China din San Francisco, de lână Pod, cu același gen de oameni, din care vedeai mai ales în cartierul financiar, sau pe arterele comerciale acoperite, sau când duceai mesaje.

Ei bine, avea insignele și-și făcuse un duș bun la motel, dar locul începea s-o strivească, oricum. Toți copacii de acolo, piciorul ăla uriaș, gol pe dinăuntru, și tot ce mai era sub lumina ciudată, filtrată, se vedea prin pereți. Și iat-o stând în picioare pe o scară rulantă de vreun kilometru și jumătate lungime, mergând în sus și tot în sus, iar în jurul ei toți oamenii ăștia care păreau a fi de-ai locului. Existau lifturi, zicea Rydell, prin celelalte două picioare, care urcau pe un plan înclinat, le fel ca liftul lui Skinner. Dar prietenul lui Sublett spusese că de obicei erau mai mulți oameni de la SecurInt care le supravegheau.

Știa că Sublett era în urma ei, undeva, sau în orice caz așa fusese până să-i lase Rydell în fața intrării. Îl întrebase unde se ducea, iar el nu spusese decât că trebuie să meargă să împrumute un bliț. Începea să-i placă de el. O enerva oarecum. Se întreba cum ar fi el dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea situație. Se întreba cum ar fi *ea* dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea situație.

El și Sublett lucraseră amândoi pentru compania care asigura paza în clădirea asta, SecurInt, și Sublett îl sunase pe un prieten al lui și-l întrebase despre cât era de strict. Pusese problema ca și cum ar fi vrut o altă slujbă în companie. Dar el și cu Rydell aranjaseră ca ea să poată pătrunde înăuntru, mai ales că se ținea și el pe urmele ei, să n-o piardă din ochi.

Ceea ce o deranja la Sublett era că se comporta de parcă s-ar fi sinucis sau cam așa ceva. O dată ce fusese de acord cu programul, cu planul lui Rydell, începuse să plutească peste lucruri. Tot vorbea despre apostazia lui și despre filmele care-i plăceau și despre unul, pe nume Cronenberg. Avea calmul ăla ciudat, ca al unuia care era sigur că avea să moară; ca și cum s-ar fi împăcat cu el însuși, numai că tot mai era supărat din cauza alergiilor.

Verde. Sus prin el.

Îi confecționaseră un pachet la motel. În el erau ochelarii. Adresat Karenei Mendelshon.

Închise ochii, își spuse că Bunny Malatesta i-ar trage câteva scaltoace după cap dacă n-ar face predarea și apăsă pe buton.

– Da?

Era unul dintre computere.

– Mesageria Allied, pentru Karen Mendelsohn.

– Un pachet?

– Tre' să semneze pentru el.

– Autorizație pentru barcod...

– Cu mâna ei. Tre' să fie *mâna* ei. Personal. Știi?

Liniște.

– Natura trimiterii?

– Crezi că le deschid, sau ce?

– Natura trimiterii?

– Păi, spuse Chevette, zice „Curtea de Apel", e din San Francisco și dacă nu deschizi ușa, domnule Vrăjitor, se întoarce înapoi cu avionul următor.

– Așteptați, vă rog, zise computerul.

Chevette se uită la plantele din ghivecele de lângă ușă. Erau mari, păreau naturale și știa că Sublett stătea ascuns după ele, dar nu-l putea vedea. Cineva aruncase o țigară într-unul, între rădăcini.

Ușa se crăpă.

– Da?

– Karen Mendelsohn?

– Ce e?

– Mesageria Allied, San Francisco. Vreți să semnați pentru ăsta?

Numai că nu era nimic, nici o chitanță de semnat.

– San Francisco?

– Așa zice.

Ușa se deschise ceva mai mult. O femeie brunetă într-un halat albicios, flaușat. Chevette o văzu că se uită la insignele de pe scurta lui Skinner.

– Nu înțeleg, zise Karen Mendelsohn. Noi facem toate expedițiile prin GlobEx.

– Sunt prea înceți, spuse Chevette, în timp ce Sublett păși din spatele plantei, purtând o uniformă neagră.

Chevette se văzu reflectată în lentilele lui de contact, cumva îndoită de la mijloc.

– Doamnă Mendelsohn, zise el, mă tem că avem de-a face cu o problemă de securitate.

Karen Mendelsohn se uită la el.

– Problemă?

– Nimic îngrijorător, zise Sublett.

Puse mâna pe umărul Chevettei și o conduse înăuntru, pe lângă Karen Mendelsohn.

– Situația e sub control. Vă apreciem cooperarea.

38.

Ca prin minune

WALLY DIVAC, proprietarul sârb al lui Rydell, nu voise de fapt să-i împrumute blițul, dar Rydell îl mințise promițându-i că-i va face rost de ceva mult mai bun, de la SecurInt, și că-i va aduce minunea când îi va înapoia blițul. Poate un baston telescopic radio, cu capăt laser, spusese el; ceva serios în orice caz, profesional și, poate, cvasi-ideal. Wally era un fel de fan polițist. Îi plăcea să se simtă pus bine cu puterea. Ca mulți oameni, nu prea făcea deosebire între DP-ul adevărat și o companie ca SecurInt. Avea și el în curtea din fața casei un semn din acela, al intervențiilor operative, dar Rydell fu bucuros să vadă că nu era al SecurInt-ului. Wally nu-și putea permite chiar tipul acela de servicii, la fel după cum mașina lui era la mâna a doua, deși el ți-ar fi spus că *fusese în proprietatea anterioară a cuiva*, ca și cum tipul dinainte ar fi fost un ucenic, ceva, care avusese menirea să-i facă safteaua pentru el.

Stăpânea casa asta, în care locuia, placată cu plastic albastru-deschis, care arăta cam ca lemnul vopsit, și avea în față o pajiște artificială care arăta mai naturală decât Astro-Iarba. Și mai avea și casa din Mar Vista și încă vreo alte două. Sora lui sosise aici prin 1994, după care venise și el, ca să scape de toate treburile de acolo. Nu-i păruse rău niciodată. Zicea că asta e o țară excepțională, numai că primeau prea mulți imigranți.

– Ce mașină-i aia? întrebase el, de pe treptele Artizanatului renovat, două blocuri mai sus de Melrose.

– Un Montxo, răspunsese Rydell. Din Barcelona. Electric.

– Tu trăiești în America, zise el, cu părul lui cărunt pieptănat cu grijă spre spate, lăsându-i liberă fruntea scobită. De ce conduci așa ceva?

BMW-ul lui, imaculat, se odihnea pe alee; pierduse cinci minute ca să-l descuie și să-i dezactiveze sistemele de securitate pentru a scoate blițul pentru Rydell. Rydell își amintise de întâmplarea din Knoxville, când în ziua de Crăciun noile aparate de transmisie ale Brigăzii Narcotice declanșaseră toate alarmele mașinilor pe o rază de cincisprezece kilometri.

– Păi, zise Rydell, este foarte bună pentru mediul înconjurător.

– E rău pentru țara voastră, spuse Wally. Chestie de imagine. Un american ar trebui să conducă o mașină de care să fie mândru. O mașină bavareză. Sau măcar japoneză.

– Am să ți-l aduc înapoi, Wally.

Ridicând marele bliț negru.

– Și încă ceva. Ai zis.

– Nu-ți face griji.

– Când plătești chiria la Mar Vista?

– O să se îngrijească Kevin de asta.

Ser urcă în micul Montxo și porni motorul. Stătea pe loc, trepidând ușor pe suspensii, în vreme ce volantul prindea viteză.

Wally îi făcu semn cu mâna, ridică din umeri, apoi intră înapoi în casă și închise ușa. Rydell nu-l mai văzuse niciodată fără pălăria tiroleză.

Rydell se uită la bliț, să-și dea seama unde avea piedica. Nu era mare lucru, dar se simțea de parcă ar fi avut ceva. Și nu era mortal. Nu era atât de greu de cumpărat arme, pe stradă, dar nu voia, cu adevărat, să aibă nevoie de vreuna astăzi. Făceai pușcărie pe cu totul altfel de termene, dacă era la mijloc o armă.

Apoi se întoarse la Picătura, lăsând-o foarte încet în intersecții, pentru a rămâne pe străzile care aveau stabilite benzi pentru circulația vehiculelor electrice. Scoase telefonul Chevettei și apăsă pe butonul programat pe numărul-fantomă din Utah, dat de Mâncătorul de Zei, în Paradise. Mâncătorul de Zei era cel care arăta ca un munte. Rydell îl întrebase ce fel de nume era ăla. Spusese că era indian get-beget. Rydell se cam îndoia.

Nici măcar una dintre vocile lor nu era reală; totul era făcut digital. Mâncătorul de Zei putea fi la fel de bine o femeie sau trei persoane diferite, sau toți cei trei pe care-i văzuse puteau fi o singură persoană. Se gândi la femeia din scaunul cu rotile din Dizidenții Cognitivi. Putea fi ea. Oricine putea fi. Asta era lucrul lunecos cu toți pirații rețelelor de calculatoare. Auzi numărul

fantomă sunând în Utah. Mâncătorul de Zei ridica întotdeauna la al cincilea apel, în timp ce suna.

– Da?

– Paradise, zise Rydell.

– Richard?

– Nixon.

– Ai bunurile plasate, Richard. O mică strigare și o apăsare de buton.

– Mi-ați fixat un preț?

Stopul se schimbă. Cineva claxona, enervat de neputința Mantxo-ului de a face un lucru precum pornitul de pe loc.

– Cincizeci, zise Mâncătorul de Zei.

Cincizeci de mii de dolari. Rydell tresări.

– Okay, zise, destul de rezonabil.

– Bine-ar fi, spuse Mâncătorul de Zei. Putem să te facem să te simți destul de prost în închisoare. De fapt, putem face să te simți *foarte* prost în închisoare. Baremul e mai *coborât*, acolo.

Pun pariu că aveți o mulțime de prieteni și acolo, se gândi Rydell.

– Cam cât credeți că durează cu răspunsul, din momentul în care sun?

Mâncătorul de Zei rânji, îndelung și deliberat.

– Puțin. Zece, cincisprezece, maximum. Am băgat-o așa cum am vorbit. Prietenii tăi au s-o fețelească. Dar, pe bune, nu ți-aș dori să fii în pielea lor. Va fi ceva ce nu s-a mai văzut. Figura pe care tocmai o pun la cale.

– Așa sper, zise Rydell și întrerupse.

Îi dădu supraveghetorului parcării numărul apartamentului lui Karen. După asta, chiar că nu mai conta. Avea blițul băgat la spate, în jeanși, sub jacheta din doc pe care i-o împrumutase Buddy. Probabil că era a tatălui lui Buddy. Îi spusese lui Buddy că avea să-l ajute să-și găsească un loc când avea să ajungă în L.A. Cumva spera ca Buddy să nu încerce niciodată asta, pentru că își imagina că puștii ca Buddy nu făceau mai mult de un bloc de la stația de autobuz până să-i aranjeze un prădător de oraș cu adevărat rapid, doar o învolburare de roți și dinți și nici un Buddy despre care să mai vorbești. Dar pe de altă parte, trebuia să te gândești cum ar fi

să te afli în locul lui, al lui Buddy, în dormitorul lui de unu pe doi din rulota aia, cu postere cu Fallon și cu Isus, luând pe furiș VR-ul de sub pat, când nu-l putea vedea taică-su. Dacă nu încercai măcar să ieși, cum ajungeai să te simți? Și de asta trebuia să-l apreciezi pe Sublett, pentru că el se smulsese de acolo, cu alergiile lui cu tot.

Dar era îngrijorat în privința lui Sublett. Destul de aiurea să-ți mai faci griji pentru cineva într-o asemenea situație, dar Sublett se comporta de parcă era deja mort sau cam așa ceva. Trecea numai de la un lucru la altul, ca și cum n-ar fi contat. Singurul lucru care îi mai stârnea oarecare atenție erau alergiile lui.

Și Chevette, Chevette Washington, numai că ceea ce-l preocupa pe el era pielea albă de pe spatele ei, imediat de deasupra beteliei pantalonilor ei negri, de ciclist, când era făcută covrig în pat, lângă el. Cum îi mai venea s-o atingă. Și cum îi împungeau sfârcurile prin tricou când se trezea dimineața, și cârlionții ăia mici, întunecați, de păr de la subraț. Și în acest moment, îndreptându-se spre spațiul faianțat unde se putea bea o cafea, aflat la baza scării rulante, cu capul dreptunghiular al blițului cu ardei iute al lui Wally împungându-l în șira spinării, știu că putea să nu mai aibă vreodată o altă ocazie. Putea fi mort în jumătate de oră sau pe drum către închisoare.

Comandă un latte, doză dublă, plăti cu aproape toți banii pe care-i avea și se uită la Timex-ul de la mână. Trei fără zece. Când sunase la numărul telefonului portabil personal al lui Warbaby, de la motel, seara trecută, el îi spusese ora trei.

Mâncătorul de Zei îi dăduse numărul. Mâncătorul de Zei îți putea obține absolut orice număr.

Warbaby păruse foarte trist să-l audă. Cam dezamăgit.

– Nu ne-am așteptat niciodată la așa ceva din partea ta, Rydell.

– Îmi pare rău, domnule Warbaby. Nemernicii ăia de ruși și fute vânt ăla de cowboy, Loveless. Mă călcau pe nervi.

– Nu-i nevoie de obscenități. Cine ți-a dat numărul ăsta?

– Îl am de la Hernandez, dinainte.

Tăcere.

– Ochelarii sunt la mine, domnule Warbaby.

– Unde ești?

Chevette Washington privindu-l de pe pat.

– În Los Angeles. M-am gândit să plec cât mai departe posibil de rușii ăia.

O pauză. Poate Warbaby acoperise receptorul cu mâna. Apoi:

– Ei, cred că-ți pot înțelege comportarea, deși nu pot zice c-o aprob...

– Puteți veni până aici să-i luați, domnule Warbaby? Și chiar să ne întâlnim?

O pauză mai lungă.

– Ei bine, Rydell, spuse el trist. N-aș fi vrut să uiți cât sunt de dezamăgit de tine, însă, da, pot face asta.

– Dar numai dumneavoastră și Freddie, da? Nimeni altcineva.

– Desigur, spusese Warbaby.

Rydell și-l închipui uitându-se la Freddie, care tot clămpănea pe tastatura unui alt laptop, să dea de urma telefonului. Până la o centrală din Oakland, apoi către un număr fantomă.

– Să fiți aici mâine, domnule Warbaby. Vă sun la același număr, să vă zic unde să veniți. La trei. Punct.

– Cred că ai luat hotărârea corectă, Rydell, spusese Warbaby.

– Sper, spusese Rydell și închise.

Acum își privi Timex-ul. Sorbi o gură de cafea. Trei. Fix. Puse cafeaua pe tejghea și scoase telefonul. Formă numărul lui Warbaby.

Avură nevoie de douăzeci de minute să ajungă. Sosiră în două mașini, din direcții opuse; Warbaby și Freddie într-un Lincoln negru, cu o antenă-satelit albă pe capotă, cu Freddie la volan, apoi Svobodov și Orlovsky într-o Lada combi, gri-metalizat, pe care Rydell o crezu închiriată.

Îi urmări întâlnindu-se, toți patru, apoi intrând înăuntru, în piața de sub Picătură, trecând de sculpturile cinetice, îndreptându-se către cel mai apropiat lift. Warbaby părând mai trist ca niciodată și sprijinindu-se în baston. Warbaby avea același pardesiu măsliniu și Stetson-ul, Freddie purta o cămașă largă cu mult roz pe ea, avea un laptop sub braț, iar rușii de la Criminalistică aveau costume gri, cam de culoarea și textura mașinii pe care o conduceau.

Mai stătu puțin, să vadă dacă nu avea să se arate și Loveless, apoi începu să formeze numărul din Utah.

– Te rog, Isuse, spuse el, numărând apelurile.

– E okay, băutura?

Puștiul asiatic de la bar, privindu-l.

– E-n regulă, zise Rydell, tocmai când Mâncătorul de Zei ridica receptorul.

– Da?

– Paradise.

– E Richard?

– Nixon. Sunt aici. Patru, dar nu și Zâmbărețul.

– Rușii tăi, Warbaby și șoferul lui?

– I-am adus.

– Dar nu și pe celălalt?

– Nu-l văd...

– Are descrierea în pachet, oricum. Okay, Rydell. Îi dăm drumul.

Clic.

Rydell își bagă telefonul în buzunarul jachetei, se întoarse și se îndreptă, mergând repede, spre scara rulantă. Băiatul de la bar își închipui probabil că era ceva în neregulă cu zeama pe care i-o turnase în pahar.

Mâncătorul de Zei și prietenii lui, dacă nu erau toți o singură persoană, ca de pildă vreo bătrână doamnă nebună, locuind pe colinele din Oakland, cu echipament de vreo două milioane de dolari și o atitudine total răuvoitoare, i se păruseră lui Rydell a fi aproape o gogoriță. Nu era nimic, dacă aveai timp să-i crezi, pe care ei să nu-l poată face. Dar dacă erau chiar atât de puternici, cum se făcea că trebuiau să se ascundă așa și să facă bani comițând crime?

Rydell participase la Academie la vreo două cursuri despre delictele pe computer, dar fusese destul de anost. Istoria, cum că pirați de date prin computer erau mai ales puștani al naibii de deștepți, care o frecau cu companiile de telefoane. În mare, spusese Fed[1]-ul, orice delict care era ceea ce se numea odată „guler alb" avea să devină oricum delict pe computer, pentru că oamenii din birouri făceau totul la computer. Dar erau alte delicte pe care le puteai numi în continuare delicte pe computer în sens vechi, pentru că în ele erau implicați în general criminali profesioniști,

[1] Ofițer federal (n. trad.).

iar acești criminali se gândeau pe ei înșiși tot ca piraţi de date. Publicul, le spusese Fed-ul, încă mai avea tendința de a se gândi la piraţii de date ca la un fel de năstrușnicie romantică, ceva gen puștii la closetul din curte. Glume proaste nevinovate. Pe timpuri, zicea el, mulți oameni încă nu știau că *era* un closet în curte care trebuia mutat, nu până când nu ajungea mizeria sus. Clasa lui Rydell râdea conștiincios. Dar nu azi, zicea Fed-ul; piratul tău de date pe computer era cam tot atât de romantic cât și un ucigaș de profesie sau un traficant de droguri. Și mult mai dificil de prins, deși dacă puneai mâna pe unul pe care să te sprijini, puteai de obicei să fii sigur că mai prindeai și alți câțiva. Dar erau organizați în celule, celulele alcătuind grupuri mai largi, așa că cei mai mulți pe care-i puteai lichida erau, de obicei, membri ai aceleiași celule, nici măcar nu știau cine erau membrii celorlalte celule și aveau grijă să nu afle.

Mâncătorul de Zei și prietenii lui, oricât de mulți erau ei sau nu erau, trebuiau să fie o asemenea celulă, una dintre multele unități a ceea ce se numea Republica Dorinței. Și dacă aveau într-adevăr să meargă înainte și să facă treabă pentru el, Rydell își făcu socoteala că trei erau motivele: nu le plăcea ideea ca San Francisco să fie reconstruit deoarece lor le convenea o infrastructură cu o mulțime de găuri în ea, îi încasau bani buni – bani pe care el nu-i avea – și își imaginaseră o cale de a face ceva ce nu mai făcuse nimeni până atunci. Și ultimul argument părea să-i fi pus într-adevăr în mișcare, odată ce se hotărâseră să-l ajute.

Iar acum, urcând pe scara rulantă, printre toate genurile de oameni care trăiau sau lucrau aici, stăpânindu-se să nu o rupă la fugă, lui Rydell îi venea greu să creadă că Mâncătorul de Zei și ceilalți făceau ceea ce spuseseră că pot face. Iar dacă n-o făceau, ei bine, el era pur și simplu terminat.

Nu, își spuse el, făceau. Obligatoriu. Undeva, în Utah, o antenă parabolică se rotea, orientată către coastă, către cerul Californiei. Și din ea, alimentate de oriunde s-ar fi aflat Mâncătorul de Zei și prietenii lui, soseau pachete de semnale. Pachețele, așa le numise Mâncătorul de Zei.

Și undeva, deasupra Picăturii, sau deasupra întregului bazin L.A., era Steaua Morții.

Rydell trecu pe lângă un băiat cu păr argintiu și o luă la fugă în sus pe treptele scării rulante. Ieși sub cupola din cupru. Oameni

intrând și ieșind din mica arteră comercială de aici. O fântână cu apă prelingându-se pe suprafețe colțuroase din sticlă verde. Și trecură rușii, spinările lor gri, late, îndreptându-se către zidurile albe ale complexului în care se afla apartamentul Karenei Mendelsohn. Nu-i văzu nici pe Warbaby, nici pe Freddie.

3:32.

– Rahat, exclamă dându-și seama că nu mersese, că ticălosul de Mâncător de Zei îl prostise, că îi condamnase pe Chevette Washington și pe Sublett și chiar și pe Karen Mendelsohn și că el încercase încă o dată marea cu degetul, greșind, de data asta pentru ultima oară.

Și atunci apărură *lucrurile* alea printr-o deschizătură lungă în peretele din sticlă, exact la sud de locul unde erau plasate terenurile de tenis, și nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Erau multe, poate zece sau douăsprezece, și erau negre. Abia dacă făceau vreun zgomot și parcă pluteau. Treceau ușor, ca nimic. Jucătorii aflați pe terenurile de tenis se opriră să le privească.

Erau elicoptere, dar prea mici ca să poarte pe cineva. Mai mici decât cele mai mici modele. În formă de farfurie. Platforme armate aerospațiale franțuzești, din cele pe care le vedeai la buletinele de știri din Mexico City, și-și dădu seama că erau sub control SOCCC, Sistemul Operativ de Comandă și Control al Comunicațiilor, care administra Steaua Morții. Unul dintre ele îi trecu la vreo șase-șapte metri pe deasupra capului și văzu mănunchiul de țevi al unui fel de mitralieră sau lansator de rachete.

– La naiba, zise el, privind la viitorul intervențiilor armate.

– OPERAȚIUNEA POLIȚIEI. PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL.

O femeie începu să țipe de undeva din cealaltă parte a arterei comerciale, iar și iar, mecanic.

– PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL.

Și cei mai mulți o făcură, chipurile alea, chipuri de locuitori ai acestui loc sus-pus, cu bărbiile ferm desenate, cu hainele lor moi fluturând în curentul descendent al aerului dansând sub elicele elicopterelor.

Rydell începu să alerge.

Trecu în fugă pe lângă Svobodov și Orlovsky, care se uitau la cele trei elicoptere aflate mult mai jos acum, escortându-i. Rușii aveau gurile căscate și ochelarii jumătate-ramă ai lui Orlovsky păreau gata să cadă.

– PE BURTĂ, ACUM, SAU DESCHIDEM FOCUL.

Rezidenții însă, supli și cu precădere blonzi, rămaseră nemișcați, privind, ținându-și în mâini rachetele de tenis sau pungile lucioase din hârtie închisă la culoare, de la magazine. Privind la elicoptere. Uitându-se la Rydell care alerga pe lângă ei, cu priviri ușor curioase și dure.

Trecu fugind pe lângă Freddie, care era întins pe dalele de granit, cu mâinile deasupra capului și cu laptop-ul între ele.

– PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL.

Apoi îl văzu pe Warbaby lăsat pe spate pe o bancă din fier forjat ca și cum ar fi stat acolo de când lumea, privind numai cum trece viața. Warbaby îl văzu și el.

– OPERAȚIUNEA POLIȚIEI.

Bastonul îi era alături, sprijinit de bancă. Îl luă leneș și hotărât, iar Rydell fu sigur că avea să tragă.

– PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL.

Dar Warbaby, ca întotdeauna trist, duse bastonul numai la borul Stetsonului, într-un fel de salut.

– ARUNCĂ BASTONUL ĂLA.

Vocea amplificată a unui polițist SWAT, adăpostit jos, în nivelurile inferioare întărite ale Primăriei de Est, mânuind micul aparat aerospațial printr-un dispozitiv de teleprezență. Warbaby ridică din umeri, încet, și aruncă bastonul.

Rydell o ținu într-o fugă, trecând prin porțile deschise, în sus, către ușa Karenei Mendelsohn. Care era întredeschisă, iar Karen și Chevette stăteau amândouă acolo, cu ochii aproape ieșiți din orbite.

– Înăuntru, țipă el.

Ele se holbară la el.

– Intrați înăuntru!

Lângă ușă se afla o tufă de plante mari, într-un vas de pământ ars, înalt cam până la piept. Îl văzu pe Loveless pășind de după el, ridicându-și micul pistol; Loveless avea pe el un trening argintiu, iar mâna stângă îi era bandajată; pe față era dat cu fard micropor., care nu avea nuanța potrivită, așa că arăta de parcă ar fi avut lepră sau altceva. Zâmbea cu zâmbetul ăla al lui.

– Nu! țipă Chevette Washington. Ucigaș *ticălos*!

Loveless ridică arma aducând-o la vreo treizeci de centimetri de capul ei și Rydell văzu cum îi piere zâmbetul. Fără el, observă el, Loveless părea că nu avea buze deloc.

– PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL, amintiră tuturor elicopterele în timp de Rydell scoase blițul lui Wally.

Loveless nu mai apucă să apese pe trăgaci, ceea ce trebuia să recunoști că era destul de impresionant. Ardeiul iute avu un efect rapid.

– Țicnitule, ticălos *țicnit*, spunea într-una Karen Mendelsohn, cu ochii umflați de parcă ar fi nimerit într-un roi de bărzăuni.

Ea și Chevette fuseseră atinse amândouă de spray-ul cu ardei iute, iar Sublett era atât de îngrijorat de reziduuri încât intrase într-o debara din dormitorul lui Karen și nu mai voia să iasă de acolo.

– Țicnitule, ticălos scandalos. Tu știi ce-ai *făcut*?

Rydell stătea doar acolo, într-unul din fotoliile ei albe, Retro Agresiv, ascultând elicopterele care țipau afară. Mai târziu, când totul se liniști, aveau să afle că Republica Dorinței îi denunțase, pe Warbaby și pe ei, ca fiind mercenari-pirotehniști, care lucrau pentru Frontul Separatist Sonoran, având depozitat în apartamentul Karenei suficient explozibil pentru a arunca în aer sfârcul mamelonului, ca apoi s-o șteargă în Malibu. Și mai elaboraseră și scenariul luării de ostatici, pentru a se asigura că băieții de la SWAT aveau să aibă o intervenție cu mănuși, dacă era cazul. Dar când Echipa Antitero își făcuse apariția pe viu, ar fi fost destul de neplăcut, cel puțin în cazul în care Karen n-ar fi fost avocat la *Cops in Trouble*. Polițiștii erau mânioși și deveneau tot mai mânioși, la început, dar oamenii lui Pursley păruseră a avea metodele lor de a-i liniști.

Lucrul caraghios era că ei, DPLA, nu admiteau, în ruptul capului, că le pătrunsese cineva în computer și le aranjase Steaua Morții. O țineau una și bună că li se telefonase, și basta; era prea important pentru ei, evident, încât până la urmă fură dispuși să treacă cu vederea o mulțime de alte lucruri.

Dar când stătea acolo, ascultând-o pe Karen, și fiind tot mai convinși de ideea că, da, era genul de ticălos țicnit care-i *plăcea* ei, continuă să se gândească la Artizanatul de Coșmar și la femeia aia,

cum s-o mai fi numit și ea, sperând că era bine, pentru că Mâncătorul de Zei avusese nevoie de un număr de telefon din L.A., prin care să strecoare pachețelul lui de date, un număr prin care trebuia să fi sosit sesizarea. Iar Rydell nu dorise să le dea numărul lui Kevin, și atunci găsise numărul Coșmarului în portofel, pe o bucată de copertă din *People*, așa că i-l dăduse Mâncătorului de Zei.

Și atunci apăru și Chevette, cu fața umflată toată din cauza ardeiului iute, și-l întrebă dacă treaba mergea sau fuseseră trași în piept? Iar el îi zise că mergea și că nu fuseseră, și atunci intrară polițiștii și *nu mai era* okay, dar se arătă și Aaron Pursley cam cu tot atâția avocați câți polițiști erau, și după aia și Wellington Ma, într-o bluză de uniformă a marinei militare, cu butoni aurii.

Așa că Rydell îl întâlni, în sfârșit.

– E întotdeauna o plăcere să cunoști personal un client, zise Wellington Ma, strângându-i mâna.

– Încântat de cunoștință, domnule Ma, spuse Rydell.

– N-am să te întreb ce i-ai făcut robotului meu poștal, zise Wellington Ma, dar sper să nu se mai întâmple. Povestea ta, totuși, e fascinantă.

Rydell își aminti de Mâncătorul de Zei și de cele cincizeci de mii și speră ca Ma și Karen și ceilalți să nu fie iritați de asta. Dar nu credea una ca asta, pentru că Aaron Pursley spusese deja, de două ori, cum avea el să fie mai mare decât Pookey Bear, iar Karen tot amintea cât de telegenică era Chevette și cum aveau să se înghesuie Chrome Koran să facă muzica.

Iar Wellington Ma îi și trecuse pe listă pe Chevette și pe Sublett, dar trebuise să treacă hârtiile prin debara, pentru că Sublett tot nu voia să iasă afară.

Rydell putea deduce din ceea ce spunea Karen că Chevette îi spusese întreaga poveste în timp ce o ținuse acolo, împreună cu Sublett și nu o lăsase să apese pe vreun buton de alarmă, ca să cheme SecurInt. Iar Karen, evident, știa totul despre ochelarii ăia LV și cum să umbli cu ei ca să revezi lucrurile alea, așa că își petrecuse cea mai mare parte din timp ocupându-se cu asta, iar acum știa totul despre Sunflower sau cum se numea. Și-i tot spunea lui Pursley că aici era tot șpilul, pentru că-l puteau implica pe Cody Harwood, dacă-și jucau bine cartea, și o merita din plin ticălosul.

Rydell nici măcar nu avusese ocazia să vadă chestia aia, pe ochelari.

– Domnule Pursley? îl abordă Rydell.

– Da, Berry?

– Acum ce se întâmplă?

– Păi, zise Pursley trăgându-se de buza de sus, tu și cu cei doi prieteni ai tăi aici de față veți fi arestați și puși la popreală.

– Vom fi?

Pursley se uită la ceasul lui mare, de la mână. Era bătut în diamante, de jur împrejurul cifrelor, și avea câte o bucată mare de turcoază de fiecare parte.

– Cam în cinci minute. Acum facem aranjamentele ca să ținem prima conferință de presă în jur de șase. Vouă vă convine sau ați vrea mai întâi să mâncați? Putem chema să vă aducă ceva aici.

– Dar suntem arestați.

– Cauțiune, Berry. De cauțiune ai auzit? Vei ieși mâine dimineață.

Pursley îi zâmbi.

– O să fim okay, domnule Pursley?

– Berry, zise Pursley, ești la ananghie, fiule. Polițist. Și încă unul cinstit. La ananghie. În negru, spectaculos și, te rog, *trebuie* s-o spun clar, *eroic* rahat.

Îl bătu pe Rydell pe umăr.

– *Cops in Trouble* este *aici* pentru tine, băiete și, dă-mi voie să te asigur, noi toți vom ieși basma *curată* din asta.

Chevette zise că pușcăria i se părea destul de potrivită pentru ea, dar, putea, vă rog, să sune și ea pe cineva în San Francisco, pe nume Fontaine?

– Poți suna pe oricine vrei, păpușă, o îndemnă Karen, tamponând-o pe Chevette la ochi cu o bucată de tifon. Au să înregistreze tot, dar vom avea și noi o copie. Cum îl chema pe prietenul tău, tipul negru, cel care a fost împușcat?

– Sammy Sal, zise Chevette.

Karen se uită la Pursley.

– Mai bine l-am lua pe Jackson Cole, spuse ea.

Rydell se întrebă pentru ce, deoarece Jackson Cole era tânărul ăla care juca în filmele-pentru-tv.

Apoi Chevette se apropie să-l îmbrățișeze, lipindu-se toată de el, și privindu-l așa, pe sub bretonul ăla trăsnit. Iar lui îi plăcu, deși ea avea ochii roșii și-i curgea nasul.

39.

Sărbătoare într-o zi cenușie

SÂMBĂTĂ, CINCISPREZECE NOIEMBRIE, în dimineața care urmă celei de-a patra nopți petrecute cu Skinner, Yamazaki, purtând o haină enormă ca o pelerină, din material de pătură, plină de petece și mirosind a seu, coborî cu liftul galben să se târguiască cu negustorii de mărunțișuri. Ducea cu el o cutie din carton conținând mai multe fragmente de lemn pietrificat, cornul stâng al unui cerb, cincisprezece compact-discuri, o noutate promoțională Victoriană sub forma unei căni din porțelan cu pereții ondulați, ornată cu litere „OXO" și un exemplar umflat de umezeală din *The Columbia Literary History of the United States*.

Vânzătorii își expuneau bunurile, dimineața era cenușie ca fierul și umedă, iar el era recunoscător pentru haina împrumutată, cu buzunarele burdușite cu rumeguș și bucățele mici, neindentificate din diverse piese. Fusese curios în legătură cu modul corect de a-i aborda, dar ei luară inițiativa, îngrămădindu-se în jurul lui, cu numele lui Skinner pe buze.

Lemnul pietrificat obținu prețul cel mai bun, apoi cana, apoi opt dintre compact-discuri. Se duseră toate, până la urmă, cu excepția istoriei literare, care fusese deteriorată rău. Pe aceasta o expedie, cu coperțile ei albastre răsucite de aerul sărat, pe o grămadă de gunoi. Cu banii îndoiți în mână, porni s-o caute pe bătrâna care vindea ouă. Le mai trebuia și cafea.

Era în preajma locului unde se prăjea și măcina cafea când îl văzu pe Fontaine venind prin forfota dimineții, cu gulerul hainei lui lungi din tweed ridicat să-l apere de ceață.

– Ce mai face bătrânul, Scooter?

– Întreabă tot mai des despre fată...

– E în pușcărie, în L.A., zise Fontaine.

– Pușcărie?

– Iese pe cauțiune în dimineața asta, sau asta-i ce mi-a spus aseară. Tocmai venisem să vă aduc ceva.

Scoase din buzunar un telefon și i-l dădu lui Yamazaki.

– Are numărul ăsta. Numai să nu suni de prea multe ori acasă, auzi?

– Acasă?

– În Japonia.

Yamazaki clipi.

– Nu. Înțeleg.

– Nu știu ce-a făcut de când cu furtuna aia, dar am fost prea ocupat să-mi bat capul cu asta. Am dat iar drumul la curent, dar am mai avut un accidentat de care nimeni nu s-a deranjat încă să întrebe. A dat el gata ce mai rămăsese din sera cuiva, marți dimineață. Cam dedesubtul vostru, pe-acolo, de fapt. Nu știu dacă-i lovit la cap sau ceva, dar își mai revine puțin, după care iar își pierde cunoștința. Fizic e okay, oase rupte n-are. Are o arsură în lungul coastelor, poate fi de la un glonț, un proiectil fierbinte....

– Nu-l duceți la spital?

– Nu, zise Fontaine, nu facem așa ceva decât dacă ne cer ei, sau dacă altfel ar muri. Mulți dintre noi avem destule motive să nu ne ducem în asemenea locuri, să ne verifice pe computer și restul.

– Ah, făcu Yamazaki, cu ceea ce speră că era tact.

– „Ah", deci, zise Fontaine. Probabil că l-au găsit primii niște puști, că i-au luat portofelul, dacă o fi avut. Dar e un băiat mare și zdravăn și l-o recunoaște careva până la urmă. Greu nu-i, cu bolțul ăla trecut prin zdrangă.

– Da, spuse Yamazaki, neînțelegând la urmă, iar eu am încă pistolul dumneavoastră.

Fontaine se uită în jur.

– Păi, dacă ai impresia că nu-ți trebuie, aruncă-l tu în locul meu. Dar telefonul ăla îl vreau înapoi, cândva. Cât mai stai pe-aici, de altfel?

– Ăă... nu știu.

Și era adevărat.

– Cobori după-amiază, să vezi parada?

– Parada?

– Cinspe noiembrie. E ziua lui Shapely. E de văzut. E un fel de Mardi Gras. O mulțime de tineri își leapădă hainele, dar nu știu ce-o să fie cu vremea. Ei, te văd pe-aici. Zi-i salut lui Skinner.

– Salut, da, zise Yamazaki, zâmbind, în vreme ce Fontaine își văzu de drum, curcubeul căciulii lui croșetate săltând deasupra capetelor mulțimii.

Yamazaki o luă către vânzătoarea de cafea, amintindu-și procesiunea funerară, personajul roșu care dansa, cu pușca lui vopsită în roșu. Simbolul morții lui Shapely.

Uciderea lui Shapely, cineva zicea sacrificarea, se petrecuse în Salt Lake City. Cei șapte ucigași ai lui, fundamentaliști înarmați până în dinți, membri ai unei secte rasiste de albi trecută în clandestinitate în lunile următoare asaltului de pe aeroport, se aflau încă în închisoare, în Utah, deși doi dintre ei muriseră ulterior de SIDA, probabil contractată în închisoare, refuzând cu încăpățânare modificația virală înregistrată sub numele lui Shapely.

Păstraseră tăcerea în cursul procesului, liderul lor declarând doar că boala reprezenta răzbunarea lui Dumnezeu împotriva păcătoșilor și a celor necurați. Oameni slabi, cu capetele rase și priviri goale, necruțătoare, ei erau mâna înarmată a lui Dumnezeu și aveau să privească alb, ca atare, de pe toate înregistrările acestei istorii, pentru vecie.

Dar Shapely era foarte bogat când a murit, se gândi Yamazaki, așezându-se la coadă la cafea. Poate că fusese chiar fericit. Văzuse produsul sângelui lui răsturnând cursul întunericului. Acum băntuiau alte plăgi, dar vaccinul dătător de viață cultivat din mutantul lui Shapely salvase nenumărate milioane.

Yamazaki își promise sie însuși că va urmări parada în onoarea zilei de naștere a lui Shapely. Nu va uita să-și aducă și carnetul.

Rămase, în picioare, în mirosul de cafea proaspăt râșnită, așteptându-și rândul.

MULȚUMIRI

Această carte datorează extrem de mult lui Paolo Polledri, curator fondator al secției de Arhitectură și Design a Muzeului de Artă Modernă din San Francisco. Domnul Polledri a comandat pentru expoziția din 1990, *San Francisco al viitorului*, o lucrare de ficțiune, care a devenit nuvela „Camera lui Skinner", și de asemenea, mi-a aranjat să colaborez cu arhitecții Ming Fung și Craig Hodgetts, a căror hartă retrasată a orașului (deși eu am redesenat-o încă o dată) mi-a sugerat Parcul Skywalker, Trap și Turnurile Sunflowers. (Din altă lucrare angajată pentru această expoziție, plină de forță „Sodoma: Reflecții asupra unui stereotip", a lui Richard Rodriguez, am adoptat locuința victoriană închiriată de Yamazaki și aerul ei melancolic).

Termenrul Lumină Virtuală a fost inventat de omul de știință Stephen Beck pentru a descrie o formă de instrumente care produceau „senzații optice direct în ochi, fără intermediul fotonilor" (*Mondo 2000*).

Los Angeles-ul lui Rydell datorează mult lecturii *Orașului din Cuarț*, de Mike Davis, poate mai ales observațiilor lui cu privire la privatizarea spațiilor publice.

Sunt îndatorat lui Markus, aka Fur, unul dintre editorii lui *Mercury Rising*, publicat de către și pentru Asociația Mesagerilor pe Bicicletă din San Francisco, care, cu amabilitate, mi-a pus la dispoziție colecția completă, după care n-a mai auzit de mine timp de vreun an de zile (îmi cer scuze). *Mercury Rising* există „pentru a informa, amuza, trezi și tonifia", comunitatea mesagerilor. El mi-a furnizat locul de muncă al Chevettei Washington și o bună parte din caracterul ei. Adună-te!

Mulțumiri și următorilor, care mi-au oferit cu toți ajutor, crucial, fragmentul potrivit la momentul potrivit, sau sprijin artistic: Laurie Anderson, Cotty Chubb, Samuel Delany, Richard Dorsett, Brian Eno, Deborah Harry, Richard Kadrey, Mark Laidlaw, Tom Maddox, Pat Murphy, Richard Piellisch, John Shirley, Chris Stein, Bruce Sterling, Roger Trilling, Bruce Wagner, Jack Womack.

Mulțumiri speciale pentru Martha Millard, agentul meu literar, întotdeauna înțelegătoare la greu.

Și pentru Deb, Graeme și Claire, cu dragoste, fiindcă s-au împăcat cu timpul petrecut de mine în subsol.

Vancouver, B.C.
Ianuarie 1993.

CUPRINS

1. Luminoasele trupuri gigantice 7
2. La drum cu Gunhead 11
3. O petrecere nu tocmai plăcută 40
4. Oferte de serviciu 49
5. Hay problemas 59
6. Podul 62
7. Văd că ești okay 67
8. Dimineața următoare 74
9. Când diplomația dă greș 81
10. Dans modern 88
11. Curierat 94
12. Mișcarea ochilor 101
13. Frământarea 112
14. Loveless 116
15. În 1015 118
16. Sunflower 123
17. Trap 135
18. Condensator 142
19. Supermingea 148
20 Marele gol 153
21. Dizidenții cognitivi 161
22. Ra-ba-da 175
23. Dus și făcut 178
24. Cântecul pilonului central 185
25. Fără ieșire 190
26. Oameni colorați 193
27. După furtună 205
28. UVA 209
29. Artera părăsită 216
30. Carnavalul sufletelor 228
31. Partea șoferului 234
32. Fallonville 237
33. Carnetul 250
34. Evadând din Paradise 252
35. Republica Dorinței 257
36. Carnetul (2) 263
37. Century City 265
38. Ca prin minune 270
39. Sărbătoare într-o zi cenușie 282
MULȚUMIRI 285

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: VLAD T. POPESCU
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU
Apărut 1995, București
Coli tipar: 18. Format: 16/54 x 84
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR - sector 1 București
Printed and bound in Germany
by Graphischer Großbetrieb Pößneck GmbH
A member of the Mohndruck printing group

nautilus

William Gibson

LUMINĂ VIRTUALĂ

Bine ați venit în NaCal și SaCal, 2005, statele-surori din nordul și sudul Californiei, într-o societate încă divizată de falia seismică a bogăției și sărăciei... Aici se întâlnesc Berry Rydell — un fost pilotist care nu cere prea mult de la viață, Chevette Washington — o mesageră care are ghinionul să cunoască un coleg din cartelul informatic de la Medellin, domnul Yamazaki — un student mult prea interesat de straniu comunitate de pe Bay Bridge, Lucius Warbaby — un copoi care poate găsi ance urma în labirintul realității virtuale al rețelei DataAmerica. Aici începe călătoria lar extatică și fatală, sub semnul luminii virtuale...

ISBN 973-569-096-9

NEMIRA

PREȚ 4412 +
88 T.L. = 4500